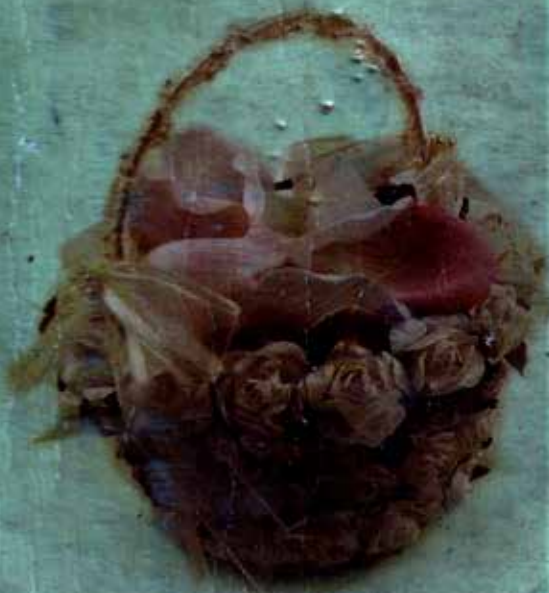

ကြယ်စင်များဝေ

အချစ်ကြောင့်
ကမ္ဘာကြီးရှင်သန်ပွင့်ဖူးလာ

ကြယ်စင်မှူးဝေ
 အချစ်ကြောင့် ကမ္ဘာကြီးပွင့်သန့်ပွင့်ဖူးလာ
 စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၅၀၁၄၂၀၀၉၀၈
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၅၀၁၃၉၅၁၀၀၈
 ထုတ်ဝေသူ
 ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဖူစာပေ)
 အမှတ် (၆၆)၊ (၆) လမ်း၊ လမ်းမတော်။
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ
 ဒေါ်ချစ် (စန္ဒာမိုး)
 အမှတ် (၂၀၀)၊ ၃၁ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
 အဖုံးပုံနှိပ်သူ
 ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာဇန်ပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ် (၁၈၄-ဘီ)၊ ၃၁ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။
 ထုတ်ဝေခြင်း
 ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်
 အုပ်စု
 ၅၀၀
 တန်ဖိုး
 ၁၀၀ ကျပ်
 ရွှေစကားစာပေ
 အမှတ် (၇)၊ မြယပုံ (၇) လမ်း၊
 မြယပုံကမ်းသာယာအိမ်ရာ၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်။
 ဖုန်း-၀၉ ၅၀၀ ၆၀၇၈

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အချစ်ကြောင့် ကမ္ဘာကြီး
 ပွင့်သန့်ပွင့်ဖူးလာ

 အခန်း(၁)

ပင်လယ်ပျော်တွေလား။ သမုဒ္ဒရာပျော်တွေလား။ ပြာလဲ့လဲ့
နက်မှောင်မှောင်ရေပြင်ထုတွေများ ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင် သင်္ဘော
သားဘဝနဲ့ နေသားကျခဲ့ရပေမယ့် တစ်သက်လုံး သင်္ဘောသား
လုပ်သွားဖို့တော့ 'နောင်ရိုး' လုံးဝစိတ်မကူးမိပါ။

ဘဝဆိုတာလည်း ငွေနောက်၊ ဒေါ်လာနောက်ချည်းပဲ
ဘကောက်ကောက်လိုက်ပါနေဖို့မဟုတ်။

မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာလာစတုန်းကတော့ အသည်းကွဲနာ
ကို ပင်လယ်ရေနဲ့ဆေးကြောပစ်ဖို့ပါပဲ။

ထုံးစံအတိုင်း အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ရည်းစားနဲ့ကွဲခဲ့လို့

ပေါ့။ ရည်းစားက ကိုယ့်လိုလူကို စာရင်းထဲမထည့်ဘဲ သိပ်ချမ်းသာ
သည့်လူချမ်းသာကြီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်သွားခဲ့သောအခါ....

အသည်းတွေဆတ်ဆတ်ခါအောင်နားခဲ့ပြီး နောင်ရိုး ပင်လယ်
ပျော်ကြီး။ သမုဒ္ဒရာပျော်ကြီးလုပ်ခဲ့သည်။

ဘဝမှာ မရှိမဖြစ်သည့်ငွေကို မရမနေရှာဖွေသိမ်းထုပ်ပြီး
သူမနောင်တရသွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မည်ပေါ့။ ဂူးခဲ့တာတွေ။

အင်း.....တကယ်ကျတော့ ထင်သလောက်လွယ်ပါ့မလား။
ချစ်သူ စိမ်းမမလက်ထပ်ခဲ့သည့် ဦးရဲရင့်သည် အတိုင်းအတာ
အတော်များများအထိ ချမ်းသာခဲ့သူမဟုတ်ပါလား။

သူ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုရှာဖွေခဲ့သည့်ငွေသည် ယခုဆို မြန်မာ
ငွေနှင့် သိန်းဘယ်လောက်ထိရှိမှာလဲ။

ဆယ်နှစ်လုံးလုံး အမိမြန်မာပြည်သို့ တစ်ခါမှခြေဦးမလှည့်
ခဲ့ပေမယ့် သူ သူငယ်ချင်းဝတ်လုံတော်ကြီးထံသို့ ငွေမှန်မှန်ပို့ခဲ့
ပြီး အိမ်မြေ၊ တိုက်တာများဝယ်ခိုင်းထားခဲ့သည်။

ဒါဟာလည်း ရူးသွပ်မှုတစ်ခုကြောင့်ပါပဲ။

“ရှင်လို အိမ်ကလေးတစ်လုံးတောင်မပိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်
ကို ချစ်ရုံပဲချစ်နိုင်ပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့အထိမစွန့်စားရဲဘူး”

ဆိုသည့် စိမ်းမမ၏အသံများကို သူ ယခုတိုင်နာကျည်းနေ
ခဲ့ဆဲ။ တဒုတ်ဒုတ်ခတ်မောင်းနေသည့် သင်္ဘောကြီးနာမည်က
ဟီးရီး' တဲ့။ ဆွီဒင်သင်္ဘောကြီးပေါ့။

ရေကြောင်းအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရခဲ့ပြီး နိုင်ငံတကာမှာ အလုပ်
ဘင်ရင်း သင်တန်းပျိုးစုံတက်ခဲ့သူမို့ နောင်ရိုးရဲ့ရာထူးက သင်္ဘော
ကပ္ပတိန်ပါ။

လစာကလည်း မက်လောက်ဖွယ်။ သို့သော် ဆယ်နှစ်တိုင်
ဘိုင် ရေထဲကမတက်ခဲ့ရသူမို့ သင်္ဘောကပ္ပတိန်အလုပ်မှအနားယူ
ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလည်းဖြစ်သည်။

တော်ပြီပေါ့။

သူ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အိမ်ခရေဇီအဖြစ် အိမ်ပေါင်းများစွာ
လည်း ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပေပြီ။ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာပေါ့။

ရေပြင်ကျယ်ကြီးကိုငေးရင်း ဒါဟာ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာ။ အမိ

မြန်မာပြည်နှင့် နှစ်ရက်ခရီးပဲရှိတော့သည်ဆိုသည့်အသိက နောင်ရိုး
၏ရင်ကို ချမ်းမြေ့ကြည်နူးစေလှပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်.....

သိပ်ချစ်ရတဲ့စိမ်းမမကို မပိုင်ဆိုင်ရတော့ပေမယ့် အမိမြန်မာ
ပြည်ကြီးကို သူလွမ်းဆွတ်လှပါပြီ။

မြန်မာပြည်မှာ အဖေနဲ့အမေရှိတယ်။ သူ့အောက်က ညီနဲ့
ညီမရှိတယ်။ နောက် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို သူဖူးမြော်လိုလှပါပြီ။

စိတ်ကူးများနှင့် မြန်မာပြည်သို့ အပြေးအလွှားစိတ်ရောက်
နေမိဆဲ သူ့သဘောမှ သဘောသားလေးနှစ်ယောက် သူ့အနားသို့
မျက်နှာငယ်လေးများနှင့် ကပ်လာသည်။

“အစ်ကိုကြီးကတော့ မြန်မာပြည်မှာကျန်ခဲ့မယ့်သူဆိုတော့
မြန်မာပြည်နဲ့နီးလေ ပျော်လေဖြစ်နေမှာပေါ့ဗျာ”

ညီနိုင်စကားကြောင့် နောင်ရိုး သူ့ပခုံးကိုဖွဖွဖက်ရင်း ရယ်
ကာမောကာနှင့် အားပေးစကားပြောရသည်။

“ငါ မြန်မာပြည်နဲ့ခွဲခဲ့ရတာ ဆယ်နှစ်ကြာပြီကွာ ညီနိုင်ရာ...
မင်းက ခုမှ မြန်မာပြည်နဲ့ခွဲရတာ တစ်နှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်၊ စိတ်က

သည်း ပျော့လိုက်တာကွာ၊ တောင့်ထား...ငါ့လူရေ၊ တောင့်ထား
ကွာ သဘောသားလုပ်မယ့်သူကော စိတ်တတ်မာရတယ်၊ စိတ်ကြမ်း
ကိုယ်ကြမ်းရှိရတယ်၊ သဘောသားလို့ဆိုလိုက်တာနဲ့ လူတွေအပြင်
ဘာ အော့ကြော့လာန်နေရမယ်လေကွာ၊ ဟား...ဟား...ဟား”

“အစ်ကိုကတော့ ရယ်နိုင်မှာပေါ့ဗျာ၊ ပြန်ရတော့မှာကိုး၊
ကျွန်တော်တို့သဘော ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကပ်ရင် အစ်ကိုကျန်ခဲ့ရ
တော့မှာမဟုတ်လား၊ အစ်ကိုရှိတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်
အားငယ်မလဲဆိုတာ တွက်ကြည့်ပါဦး၊ စာနာပါဦး”

သဘော၏စကားကြောင့် သူ့ရယ်နေလို့မဖြစ်တော့၊ ကောင်
လေးတွေကို သေသေချာချာအားပေးဖို့ သူ့စိတ်ကူးရတော့သည်။

“ကိုယ်ချင်းမစာလို့မဟုတ်ရပါဘူးငါ့ညီတို့ရာ၊ အစ်ကိုတုန်း
ကဆို သဘောသားလုပ်ခါစက မြန်မာအချင်းချင်း ဘယ်မှာရှိလို့
လဲ၊ ဒီလိုပဲ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ အတူလုပ်ရတာကွာ အစစအရာရာ
ပါးနပ်ရတယ်၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သဘောသားဆိုတာ လူကြမ်း
တွေများတယ်လေ”

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက ကပ္ပတိန်ပဲဗျာ၊ ကုန်းပတ်အလုပ် သမားထက်တော့ အစစအရာရာမယှဉ်သာအောင် မြင့်ပါတယ်”

“စဝင်ဝင်ချင်း မင်းအဘက ကပ္ပတိန်တန်းပေးမလားကွ၊ တစ်ဆင့်ချင်းတက်ရတာ၊ ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ ပညာလည်းဆည်းပူး၊ ၎င်းမိ သဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်ပေါ့၊ အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ၊ အခု ငါ နေရာကိုဆက်မယ့်ကပ္ပတိန်က တို့နော်ဝေးမှာ သင်တန်းတက်ရ တုန်းက မိတ်ဆွေပါ၊ မစ္စတာဂျော့ဟပ်ဆင်က သဘောကောင်း ပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ နေရာချင်းချိန်းမယ်”

“သူက ဘာလူမျိုးလဲဆရာ”

“ဂျာမန်ကပြားကွ”

“သေရောဗျာ၊ ဂျာမန်တွေဆို ကြောက်ပါတယ်၊ ဟစ်တလာ ကိုပဲ ပြေးမြင်ယောင်မိတယ်”

ညီနိုင်နှင့်ဘသော်တို့ အမျိုးမျိုးတွေးပြီးကြောက်နေကြစဉ် ထိုင်းသဘောသားလေးတစ်ယောက် သူ့ထံသို့ပြေးလာပြီး သတင်း ပို့လေသည်။

“ကပ္ပတိန်.....ကျွန်တော်တို့ သဘောနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ အသက်ကယ်လှေတစ်စီးမျောနေတာ တွေ့ရပါတယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ငါကြည့်စမ်းမယ်”

ထိုင်းသဘောသားလေးထံမှ မှန်ပြောင်းကိုလှမ်းယူပြီး နောင်ရိုး ရှာဖွေကြည့်လိုက်လျှင် အသက်ကယ်လှေလေးတစ်စီး မျောနေသည်ကို ရေးရေး၊ သေးသေးလေးလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သဘောကတော့ ကြီးလွန်းလို့ ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် မသွယ်လို့ သွားလို့ရမည်မဟုတ်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်လောက်က မုန်တိုင်းကြော်ငြာတစ်ခု ဖြတ် သွားသေးတယ်၊ အဲဒီမုန်တိုင်းကြောင့်များ သဘောတစ်ခုခုမှောက် ခဲ့သလားမသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့သွားကယ်ရအောင်”

အရေးပေါ်အသက်ကယ်လှေတစ်စီးကို ကြိုးဖြင့်ချိတ်ချရင်း နောင်ရိုးနှင့်ညီနိုင်တို့နှစ်ယောက် ရေးရေးလေးမြင်ရသည့် အသက် ကယ်လှေလေးဆီသို့ လှော်ခတ်သွားလိုက်ကြသည်။

“ဟာ...”

အနီးသို့ရောက်သောအခါ အသက်ကယ်လှေလေးထဲမှာ

ပုံထပ်နေသည့်အလောင်းငါးလောင်းကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် နောင်ရိုး နှင့်ညီနိုင်တို့ ရင်ဆို့၊ လန့်ဖြန့်သွားကြရသည်။

“ဘာတွေ ဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခတွေရောက်ခဲ့ကြပါ လိမ့်ဗျာ”

“ပုံကြည့်ရတာတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ အစာငတ်၊ ရေငတ် ဖြစ်ပြီး သေကုန်ကြတာဖြစ်မယ်ကွ၊ နေကလည်း ပူလိုက်တာကွ၊ နွေကလည်း နွေကြီး...”

နှစ်ယောက်သား တဗျစ်တောက်တောက်ပြောမိကြပြီး နောင်ရိုး တစ်ဖက်လှေပေါ်သို့တက်လိုက်သည်။

“ရှင်တဲ့သူလေးဘာလေးများကျန်ဦးမလားလို့ အသက်ပြင်း တဲ့သူ မောင်ကံကောင်း၊ မေကံကောင်းလေးများ ရှိဦးမလား”

တစ်ယောက်ချင်းကိုစမ်းသပ်ကြည့်ရှုလိုက်လျှင် သေဆုံးလှလှ တွေသာဖြစ်ပြီး သတိလစ်နေ၊ မြောနေကြသူတွေဖြစ်ကြောင်း တွေ့ ရသဖြင့် နောင်ရိုး ဝမ်းသာအားရနှင့် ညီနိုင်ကိုအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ညီနိုင်...အဲဒီကကြီးစ ဒီဘက်ကိုပစ်လိုက်စမ်း၊ ငါတို့ ဒီလူ တွေအားလုံးကို တို့သဘောပေါ်ခေါ်သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့် သဘောပေါ်မှာ သရာဝန်မရှိဘူးနော်၊ ဆရာဝန်က ဘုံဘောမှာတင်ကျန်ခဲ့...”

“ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ငါငယ်ငယ်က ကြက်ခြေနီသင်တန်းဆင်း တို့သဘောမှာ ဆေးတွေလည်းရှိပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းကြည့်နေ ဘာထက်စာရင် လူသားချင်းစာနာထောက်ထားစွာနဲ့ အသက်ကယ် ကြည့်ကြရအောင်”

နောက်ဆုံး တစ်ဖက်က အသက်ကယ်လှေကိုပါ သူတို့ သဘောအထိ လှော်ခတ်ဆယ်ယူနိုင်ခဲ့ပါလေသည်။

“လူတွေကတော့ အပူရှိန်ဒဏ်၊ အစာငတ်၊ ရေငတ်တဲ့ဒဏ်တွေကြောင့် ဖူးယောင်ခြောက်သွေ့နေတာပဲ”

နောင်ရိုးဦးဆောင်ပြီး လူငါးယောက်လုံးကို နှုတ်ခမ်းတွေ ရေဆွတ်ပေးကြ၊ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ရေစက်ရေပေါက်များဖြန်းပက်ပေးကြသည်။

လူတွေကတော့ ၈၀%လောက် သေဆုံးနေသူတွေချည်းပါပဲ။ မနည်းကို အတတ်နိုင်ဆုံးပြုစုဖေးမနေကြရပါသည်။

နာရီဝက်လောက်ထိ ခြောက်သွေ့အက်ကွဲဖူးယောင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းများကို ရေစိုအဝတ်နှင့် သုတ်ပေးကြ၊ ရေစက်လေးများ

ပေးကြ၊ ကိုယ်ခန္ဓာများပေါ်သို့ ရေစက်ရေပေါက်များ တောက်ပေးကြပေမယ့် ငါးယောက်လုံး လှုပ်မလာကြသေးပါ။

“ကပ္ပတိန်ရယ်...သေကုန်ကြပြီနဲ့တူပါတယ်၊ လက်လျှော့လိုက်ပါတော့”

ညီနိုင်ဝကားကို နောင်ရိုးလက်မခံနိုင်။

“နေဦးကွ သေတယ်ဆိုရင်လည်း တောင့်တင်းပြီးနေရမယ်၊ အခုက ပျော့ပျော့လေးတွေကွ”

“ဒါကတော့ သေခါစမို့ပါအစ်ကိုရဲ့၊ ကြည့်ပါလား..... ငါးခြောက်တွေလိုမည်းနေလိုက်ကြတာ၊ တောင့်စရာ ရေတောင်မရှိသို့ပေါ့”

နောင်ရိုး ဘာစကားမှပြန်မပြောဘဲ သူတို့ကိုလက်ကာပြလိုက်သည်။ ငါးယောက်လုံးကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ယောက်ျားကြီးက လေးယောက်။ မိန်းကလေးက တစ်ယောက်။ သို့သော် ငါးယောက်လုံး ပင်ကိုယ်ရပ်တွေပျောက်နေကြပြီး နေလှန်းထားသည့်အမဲခြောက်တွေလို နေလောင်အသားတွေနှင့် ညှိမည်းနေရသည်။ မျက်ကွင်းတွေကလည်း ဟောက်ပက်။

ဒါပေါ့လေ...လူဟာ အစာငတ်၊ ရေငတ်ရင် ဒီလိုပဲရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်ကြရမှာပေါ့။ အဝတ်တွေကလည်း ပြဲစုတ်လျက်။ ကေန္တ...ဝေဒနာကိုမခံနိုင်ကြလွန်းလို့ ကိုယ့်အဝတ်တွေကိုများ ဖြဲ ဆုတ်ပစ်ကြလေသလား။

“ ငါးယောက်လုံးသို့ မေတ္တာဘာဝနာပွားများရင်း၊ မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းရင်း ငယ်စဉ်တည်းကထုံလာခဲ့သည့် ဘုရားဂုဏ် တော်၊ တရားဂုဏ်တော်၊ သံဃာ့ဂုဏ်တော်တို့ကို သူ့ရွတ်ဆိုရင်း လူငါးယောက်ကို ရေစက်ချပေး၊ ရေဖြန်းပေးခြင်းပြုလုပ်နေလျှင် သုံးယောက်က လုံးဝမလှုပ်တော့သော်လည်း လူကြီးတစ်ယောက် နှင့်မိန်းကလေးက အနည်းငယ်လှုပ်လာသလို။

“ဟာ...”

နောင်ရိုးဝမ်းသာစွာအသံပြုလိုက်မိပြီး မျက်စိကိုအသေအချာ ပွတ်ကြည့်မိသည်။

ဟုတ်ပါတယ်။ သရဲတစ္ဆေတွေအသက်ဝင်လာသလိုပဲ။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တွေဖြစ်နေသည့်လူနှစ်ယောက် နည်းနည်းစီလှုပ် လာသည်။

နောင်ရိုး ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ထိုနှစ်ယောက်ကို ရေစက် တွဲချပေး၊ ရေစက်တွေဖြန်းပေးနေမိလျှင် မကြာမီ ထိုနှစ်ယောက် မျက်လုံးလေးတွေပင် ဖွင့်လာကြလေသည်။

“ရေ...ရေ”

ပထမဦးစွာ ရေတောင်းကြလျှင် နောင်ရိုး ရေကို ဖြည်းညင်း နှစ်နှစ်အစက်ချပေးနေမိသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ အစာရေစာပြတ် နှစ်နှစ်ခဲ့ကြသူများပေမို့ ချက်ချင်းရေသောက်လို့မရ၊ အစာစားလို့မရ ကြောင်း နောင်ရိုးသိပါသည်။

သဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှာ အခင်းခင်းပေးထားပြီး ငါးယောက် တို့ကိုယှဉ်ချထားသည်မို့ လှုပ်လာသည့်လူနှစ်ယောက်မှာ ဟိုဘက် ကိုစွန်နှင့် သည်ဘက်အစွန်။

နောင်ရိုး ဝမ်းသာအားရနှင့် ညီနိုင်ကိုလှမ်းခေါ်မိသည်။

“ညီနိုင်ရေ...နှစ်ယောက်လှုပ်တယ်ကွ၊ ဒီလူတွေကို အသက် မသေသွားရအောင် လုပ်ပေးကြရအောင်”

ညီနိုင်မှာ နောင်ရိုးလောက်မတက်ကြာသည့်အပြင် တစ္ဆေ သရဲကိုယုံကြည်သူမို့ အနားသို့ရဲရဲပင်မကပ်။

“ဟာ...အစ်ကိုရယ်...အသက်ဝင်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ဟိုဒင်း...ဖုတ်ဝင်တာများလား၊ အစ်ကို့လူတွေ သေနေပါပြီဗျာ၊ အစ်ကိုက မြန်မာပြည်ရောက်ရင်ကျန်ခဲ့မှာနော်၊ ကျွန်တော်တို့က ဆက်သွားကြရမှာ၊ တော်ကြာ ကျွန်တော်တို့သဘောမှာ တစ္ဆေတွေနဲ့ မြိုင်နေပါဦးမယ်၊ ဆောရီးအစ်ကိုရာ.....ကျွန်တော်က ကြောက်တတ်တယ်”

လက်ကို ရှိခိုးဦးချလုပ်ပြခဲ့ပြီး ညီနိုင်ထွက်ပြေးလျှင် နောင်ရိုးမှာ မျက်မှောင်ကုတ်ကျန်ခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဘာသာဆက်လုပ်ရ၏။

လှုပ်သည့်နှစ်ယောက်ကို တစ်နေရာတည်းဖြစ်အောင်ရွှေပေးပြီး အမြွှာမွှေးထားသည့်မိခင်လို ဟိုဘက်ပြုရလိုက်၊ ဒီဘက်ပြုရလိုက်နှင့်။

ရေစက်လေးများချပေးနေရာမှ သူတို့အူတွေကျဉ်းနေမှာမို့ အစာကျွေးလို့မရသေးသည်ကြောင့် အားရှိအောင် ဓာတ်ဆားရည်တိုက်ပေးဖို့ နောင်ရိုးပြင်ရသည်။

လူကြီးက စောစောက ရေ...ရေဆိုသော်လည်း ယခုကျပြန်ပြီးငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ သေတော့မသေသေး။ သတိလစ်သွားသလားမသိ။

နှစ်ယောက်လုံးပင် ငြိမ်သက်မိန်းမောသွားကြပြန်ပေမယ့် အသက်မှန်မှန်ရှုလာကြပြီဖြစ်သဖြင့် နောင်ရိုး ထိုနှစ်ယောက်ကို ခရစ်တင်ချပေးလိုက်၊ ဓာတ်ဆားရည်ချပေးလိုက်နှင့် လုပ်ပေးနေရသည်။

ဆရာဝန်ရှိရင်တော့ ဆေးထိုးတာတွေ၊ ပုလင်းချိတ်တာတွေ သုပ်ပေးမှာဖြစ်ပေမယ့် သူကတော့ ဒီလောက်ပဲတတ်နိုင်ပါ၏။

နောက် ဒါးဆေးအရည်တွေကိုလည်း ထိုနှစ်ယောက် မီးစပ်ထဲကို သူစိတ်ရှည်လက်ရှည်တိုက်နေမိသည်။

အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ကို လက်ထောက်ကပ္ပတိန်နှင့် ခွဲထားပြီး နောင်ရိုး ထိုနှစ်ယောက်ကိုသာ ဂရုတစိုက်နှင့်ပြုစုနေမိသည်။

တစ်ဖိုးချုပ်လို့ တစ်နေဝင်သည်အထိ နောင်ရိုး ထိုနှစ်ယောက် အနားမှမခွာ။ လူကြီးမှာ အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီး ရုပ်ကတော့ ပုံမှန်မဟုတ်သည်မို့ ဖမ်းလို့မရ။ အဲ...အရပ်ရှည်ရှည်၊ နဖူးပြောင်ပြောင်၊ လောလောဆယ် အသားကတော့ မွဲခြောက်ခြောက်။

အင်းလေ...အားလုံးမွဲခြောက်ခြောက်အသားချည်းပါပဲ။ နေ

လောင်ထားလို့ ဖြူတဲ့လူလည်းမည်း၊ ညိုတဲ့လူလည်း မည်းမည်း ပါပဲ။

မိန်းကလေးကတော့ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမည်။ မိတ်ထားသည့်မျက်လုံးများက ယခုထိဖွင့်မလာသေး။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ လူက အစာငတ်ထားသည်မို့ ပိန်နေပြီး အသားအရည်ကလည်း မွဲခြောက်ခြောက်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ကွဲအက်ဖူးယောင်လျက်။

သူ နှစ်ယောက်လုံးကို ရေစိဝတ်နှင့် ပါးစပ်သုတ်ပေးလိုက်၊ ရေကို နည်းနည်းချင်းတိုက်ပေးလိုက် လုပ်ရသည်။ ဓာတ်ဆားရည်၊ အားဆေးရည်တို့ကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်းအစက်ချပေး၏။ ညဘက်ရောက်တော့လည်း သူ ခဏပဲမှေးခနဲဖြစ်ကာ ထိုနှစ်ယောက်ကိုသာ စောင့်ကြည့်ပြုစုပေးနေခဲ့သည်။

အခန်း(၂)

သင်္ဘောသားတွေအားလုံးနီးပါး မကြည်မလင်ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့၏ 'ဟီးရီး'သင်္ဘောမှာပါနေသည့် သင်္ဘောသားအများစုမှာ အယူဝါဒကြသူများပေမို့ သင်္ဘောပေါ် လူသေတွေစုတင်လာသည်ဆိုပြီး နောင်ရိုးကို မကြည်လင်ကြပေ။

နောင်ရိုးသာ ပျော့ပျော့ညှည့်ညှိကပ္ပတိန်ဆို အားလုံးတော်လှန်ချင်တော်လှန်မှာပေမယ့် ယခုကျ နောင်ရိုး၏ စိတ်ကြမ်း၊ ကိုယ်ကြမ်းအရည်အချင်းကို အားလုံးသိပြီးသားမို့သာ ငြိမ်နေကြရပေသည်။

နောက်ဆုံး တစ်နေ့နှင့်တစ်ညတိုင်တိုင် ဘယ်လိုမှမလှုပ်

သည့်သုံးယောက်ကိုတော့ သူတို့၏ဆန္ဒအတိုင်း နောင်ရိုး သဘောပေါ်မှ ပစ်ချသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် သူတို့၏ဆန္ဒက ဒီမှာတင်မရပါ။ ရေ...ရေဟု သွေးရူးသွေးတန်းနှင့်တောင်းခဲ့ပေမယ့် ယခုထိသတိပြန်မရသေးသည့် ကျန်နှစ်ယောက်ကိုပါ ရေထဲသို့ပစ်ချစေချင်ကြပြန်သည်။

နောင်ရိုး အပြင်းအထန်ကာကွယ်ရ၏။

“ငါတို့ဟာ လူသားအချင်းချင်းမို့ လူလူချင်းစာနာထောက်ထားကြရမယ်။ မင်းတို့သဘောအတိုင်း မလှုပ်တော့တဲ့သုံးယောက်ကို ရေပြင်မှာပစ်ချသင်္ဂြိုဟ်ပြီးပြီလေကွာ၊ အခု ဒီနှစ်ယောက်ကတော့ သတိပြန်မရသေးပေမယ့် အသက်မှန်မှန်ရှူနေတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ငါ့အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ရမှာပဲ”

နောင်ရိုး ရဲရဲတောက်အောင်ရဲရင့်နေလျှင် သဘောသားများ နောက်တွန့်သွားကြ၏။ သို့သော် တရုတ်သဘောသားတစ်ယောက်က တင်ပြသည်။

“ကပ္ပတိန်က အခုညမှာဆိုက်မယ့် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှာ

နှစ်ခဲ့မှာပဲ၊ ဒီနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ၊ ဆတာဝန်ယူနိုင်ဘူး”

နောင်ရိုး ခေတ္တငြိမ်သက်ပြီးစဉ်းစားလိုက်သည်။ ဟုတ်တာပဲ။ သူတို့ဘယ်တာဝန်ယူနိုင်ကြမလဲ။ မိမိကလည်း ယခုညမှာ နိမ့်မာပြည် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှာ ကျန်ခဲ့ရမည်သူ။

“ကောင်းပြီ...သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းစုံတင်ပြပြီး ဒီနှစ်နှစ်ယောက်ကို ငါတာဝန်ယူလိုက်မယ်၊ သူတို့ဟာ ဘယ်သူ၊ဘယ်ဝါ၊ ဘာလူမျိုးမှန်း ငါမသိဘူး၊ ဆင်းရဲလား၊ ချမ်းသာလားလည်း ငါမသိဘူး၊ ငါသိတာ သူတို့ဟာ လူသားတွေဆိုတာပါပဲ၊ လူသားတွေချင်းချင်း စာနာထောက်ထားတဲ့အနေနဲ့ ငါ သူတို့ကိုကယ်တင်စောင့်ရှောက်နေတာပါ။ ကဲ...အားလုံး စိတ်ချမ်းသာ၊ လက်ချမ်းသာ ပေးကြပေတော့၊ ငါ ဆိပ်ကမ်းကပ်တာနဲ့ ဒီနှစ်ယောက်ကိုခေါ်သွားပါမယ်”

ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာ သူကြီးရယ်လို့ စွပ်စွဲချင်သည့်မျက်လုံးအချို့ကို သူမသိချင်ယောင်ဆောင်ရသည်။

ညချမ်းအချိန်အခါမှာ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ကပ်ရမည်ဖြစ်ပြီး

အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားများကိုပါ လွှဲအပ်ရမည်မို့ လုပ်ဆောင်စရာ ရှိသည့်အလုပ်များကို နောင်ရိုး လုပ်ဆောင်ရပါ၏။

သို့သော် အသက်မွန်မွန်ရှုနေသည့် ထိုနှစ်ယောက်ကိုလည်း သူမေ့မထားပါ။ ရန်ကုန်ရောက်မှ သူငယ်ချင်းဆရာဝန်နှင့် သေသေချာချာကုသပေးရမည်။

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဆိုလျှင်ဖြင့် ယခု သတ္တဝါနှစ်ခု ကံနှစ်ခုပေါ့လော။

အခန်း(၃)

သူ့ကားက ယခုမှ သင်္ဘောကချသည်။ လင်ခရူဆာခဲရောင်။ ခရီးဝေးသွားဖို့ကောင်းပြီး အကြမ်းခံသည့်ကားလည်းဖြစ်၊ လှလည်း လှတာပါပဲ။

ဟိုတုန်းကဆို ခြေကျင်လျှောက်တန်လျှောက်၊ လိုင်းကား တိုးစီးတန်တိုးစီး မဟုတ်ပါလား။ ယခုကျ ကိုယ့်ကားကိုယ် သဘော ကျနှစ်လိုရပါသည်။

သူ့ကိုလာကြိုနေသူကတော့ သူ့ရဲ့အကျိုးဆောင်သူငယ်ချင်း ဘုန်းမြင့်ပဲဖြစ်ပါသည်။ သူ ဟိုကတင်ပို့သမျှငွေတွေကို တိုက်ခန်း ဝယ်ရ၊ လုံးချင်းတိုက်ခန်းဝယ်ရ၊ သူ့ခိုင်းသမျှလုပ်ပေးပါသည့်

သူငယ်ချင်း။ သူ့ကိုလည်း ရာနှုန်းအလိုက် အကျိုးဆောင်ခပေးရပါသည်။

မြန်မာပြည်ကို ကားလေးစီး၊ သင်္ဘောနှင့်လေးကြိမ်ပို့တော့လည်း သူပဲရောင်းပေးရ၊ နောက် အိမ်ဝယ်ပေးထားသူ။

ယခု နောင်ရိုး သင်္ဘောမှဆင်းတော့ သတိလစ်နေဆဲလူမဟာ နှစ်ယောက်ကို သူ့သင်္ဘောသားများကိုယ်တိုင် ကားပေါ်သို့တင်ပေးကြသည့်အခါ ဘုန်းမြင့်မှာ အံ့ဩသွားလိုက်တာ လိပ်ပြာတောင်လွင့်သွားမလားအောက်မေ့ရ၏။

“မင်းကတော့ စံပါပဲနောင်ရိုးရာ၊ သင်္ဘောကဆင်းတာနဲ့ ရွှေမင်းသားတစ်ပါးလို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေပါရှိတင်မက အခြေအရံက နှစ်ယောက်တောင်၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့အခြေအရံတွေကလည်း အသက်တောင်ပါရဲ့လား”

အခြေအနေတွေကို ဘုန်းမြင့်လုံးဝမသိသည်မို့ ဧဝေဧဝါ။ သည်တော့ ကားနားမှာရပ်ပြီး သူ့ကိုအတိုချုံးပြောပြရသည်။

“ဪ...မင်းအဖြစ်ကလည်း တကယ့်ကို ဟင်နရီဒူးနဲ့ဘွဲ့

ထိုက်ပါလား။ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ကတော့ အပြည့်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့လူတွေက တော်တော်တာဝန်ကြီးမယ်နော်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ အသက်နှစ်ချောင်းကိုကယ်ရတဲ့အတွက် ငါ့ဘုရားမ၊ မှာပါကွာ”

နှစ်ယောက်သား ကားကိုယ်စီဖြင့်မောင်းလာကြသည်မှာ ဘင်ရိုးအကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည့် စမ်းချောင်းထဲမှအိမ်လေးဆီသို့ပါပဲ။

ဘုန်းမြင့်ဝယ်ပြီးသမျှ အိမ်ခြံတိုက်ခန်းများကို သူ့ထံ ဓာတ်ပုံဆွဲချိုးမျိုးရိုက်ပြီးပို့ရစေမိမို့ အိမ်အားလုံးကို သူရင်းနှီးပါသည်။

ဘုန်းမြင့်ကို သူ့ကြိုမှာထားပြီးသားမို့ ဟမ်းဖုန်းကလည်း သူ့လက်ထဲမှာအသင့်။ သူ အမြဲအဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းဒေါက်တာဝင်းမိုးထံသို့ ဖုန်းဆက်ရပြန်သည်။ အခြေအနေတွေကိုရှင်းပြပြီး သူ့ရှိမည့်အိမ်သို့ ယခုညတွင်းချင်းလိုက်လာရန်။

စမ်းချောင်းအိမ်လေးသို့ရောက်သည့်အခါ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ဘင်ရိုး ခြံရှေ့မှကားရပ်ပြီးကြည့်မိသည်။

ခေတ်ပေါ်ပုံစံနှစ်ထပ်တိုက်လေးက အရုပ်အိမ်လေးနယ်။

ခြံလေးကလည်း မဆို။ နယ်မှာလို အကျယ်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ပန်းပင်တွေ၊ သီးပင်စားပင်လေးတွေနှင့် ရင်အေးစဖွယ်။

ဘုန်းမြင့်က သူ့အရင် ခြံထဲသို့ကားဝင်လိုက်ပြီး အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။

“အိမ်ငှားဖယ်လိုက်တာ နှစ်ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတော့ နေဖို့အဆင်သင့်ပါပဲ။ မင်းအိမ်ကို ဒီအတိုင်းထားဆိုပေမယ့် ဝင်ရအောင် အိမ်ငှားတင်ထားလိုက်တာ၊ မင်းအကြောင်းကြားကတည်းက အိမ်ငှားကိုဖယ်ပေးထားတယ်”

“အေးပါကွာ၊ မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါလည်း မင်းရဲ့ပေလို့ပဲ”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ငါလည်း အကျိုးဆောင်ရတာပဲ။ မင်းကို ရှင်းစရာတွေရှိသေးတယ်၊ မင်းရဲ့အိမ်တွေ၊ တိုက်ခန်းတွေကရတဲ့လခတွေကို ဘဏ်မှာအပ်ပေးထားတယ်နော်၊ ရှေးမင်းရဲ့ဘဏ်စာအုပ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းက တကယ့်ဟိုက်ဘော့(စ်)ပဲ”

“ရန်ကုန်အနေအထားနဲ့ကျ ဘာမှမဟုတ်သေးပါဘူးကွာ”

“တစ်ကောင်လို တည်ဆောက်ခဲ့ရတဲ့ငါ့ဘဝ၊ ငါ့ရဲ့ခါးသီးမှုတွေကို မသိပါတယ်၊ ငါ့ဘာကိုမှ မယစ်မှူးချင်ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ချင်တယ်၊ လူသားဆန်ဆန်လေးနေချင်တယ်”

သူ့ရဲ့အသံက ညည်းချင်းတစ်ပုဒ်နယ်။ ဘုန်းမြင့်က အိမ်သို့ဦးဆောင်ဝင်ရင်းမှ သူ့ပခုံးကိုအားပါးတရဖက်သည်။

“လူသားဆန်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းဟာ လူသားပီသပါတယ်၊ ခုပဲကြည့်လေ...အမှိုက်ထုပ်နှစ်ထုပ်၊ ဒုက္ခထုပ်နှစ်ထုပ်ကို မင်းလေးနဲ့ထမ်းပိုးခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ငါ မင်းအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ မင်းစားပါတယ်သူငယ်ချင်းရာ...”

“ဒီလောက်လည်းမဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ဒါ လက်လှမ်းမီသလောက်လေး လူသားဆန်ကြည့်တာပါ၊ ကဲ...ငါ့ကိုကူညီဦးကွာ၊ ဦးအိမ်ထဲမှာ ဘာတွေလိုအပ်မလဲ၊ အိပ်ခန်းဘယ်နှစ်ခန်းရှိသလဲ၊ နက်ဖြန်ကျ ငါ့အတွက် အဖော်အလှော်၊ အကူအညီ တစ်ယောက်ပဲဘက်...”

“ရမယ်၊ ရမယ်၊ ဒီအိမ်မှာ အိပ်ခန်းလေးခန်းပါတယ်၊ အပေါ်မှာ သုံးခန်း၊ အောက်မှာ တစ်ခန်း၊ ပရိဘောဂတွေအပြည့်”

အစုံရှိပြီးသားပါ။ ရေခဲသေတ္တာနဲ့အဝတ်လျှော်စက်လည်း ငါဖြည့်ထားပြီးပြီ။ စာရင်းကတော့ ပြီးမှရှင်းတာပေါ့ကွာ”

“ထူး...ထား...သူငယ်ချင်း...ရတယ်၊ ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါက်တာပေါက်တူးလာပြီ၊ ဟဲလို...ဟေး...”

“ဟိုင်း...ဟိုက်ဘော့(စ်)”

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ တွေ့သည်နှင့် ပေါက်ကရပြောဖို့က အသင့်။ ဘုန်းမြင့်ရယ်၊ သူရယ်၊ ဒေါက်တာပေါက်တူးလို့သူခေါ်တဲ့ ဒေါက်တာဝင်းမိုးရယ်ဟာ ကျောင်းနေဖက်တွေမဟုတ်ပေမယ့် တက္ကသိုလ်တက်တဲ့တစ်လျှောက်လုံး ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုထဲမှာ တစ်ဦးအခက်အခဲကို တစ်ဦးကူညီရင်း ပညာရင်နို့သောက်စို့ခဲ့ကြတဲ့ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေပါ။

တက္ကသိုလ်ချင်းကတော့ မတူကြဘူးပေါ့။ ဆေး၊ အင်ဂျင်နီယာနဲ့ ဥပဒေကျောင်းတော်သားကြီးတွေပေမယ့် အတူနေ၊ အတူစား၊ အတူအိပ်ခဲ့ကြသည့် အတွင်းသိ၊ အစင်းသိ ရင်ဘတ်သူငယ်ချင်းတွေ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖက်ကြ၊ ပုတ်ကြပြီးမှ နောင်ရိုးသူ့လက်ရှိအခက်အခဲကို ဝင်းမိုးအားပြလိုက်သည်။

“ကဲ...သူငယ်ချင်း...ပင်လယ်ထဲကရတဲ့ ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေဘွဲ့ကို ဝိုင်းပြီးနေရာချထားပေးပါဦး”

သူ့ရဲ့အသစ်စက်စက် လင်ခရူဆာပေါ်မှာ ယခုထိချည့်နဲ့အားပျောနေသေးသည့် ယိုင်နဲ့နွဲ့နှစ်ဦးကို သူတို့ဝိုင်းပွေ့ကြပြီး ဘုန်းမြင့်က အပေါ်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးကိုပြေးဖွင့်ပေးသည်။

“နာစ်လည်း တစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် ထားပေးရမယ်ကွာ၊ ဒီတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ခံအားကောင်းလွန်းလို့သာ မသေတာ၊ ကဲသဗ္ဗေသတ္တာ၊ ကမ္မသကာ...အဲ...ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သူ့ကံ၊ ကိုယ့်ကံပေါ့ကွာ၊ ဒေါက်တာပေါက်တူး...အပြတ်ကြိုးစားရယ်နော်”

နောင်ရိုးမှာ တက်ကြွစွာပြောရင်း အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲရှိ တစ်ယောက်အိပ်ကုတင်နှစ်လုံးပေါ်သို့ သူ့လူနှစ်ယောက်ကို နေရာချထားပေးလိုက်သည်။

ဝင်းမိုး၏မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့မဲ့။

“မင်းလုပ်ပုံနဲ့ ငါလည်း ဒေါက်တာပေါက်ဘူးကနေ ဒေါက်တာ ငီးသဠိဟ်စက်ဖြစ်တော့မယ်၊ ရိုး...တဲ့၊ ခေါ်လာကတည်းက ယဲ့ယဲ့ လေးတွေ”

ဘုန်းမြင့်ကတော့ ဝင်းမိုးဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်မိ၏။

“အားမလျော့ပါနဲ့သူငယ်ချင်းရာ၊ နောင်ရိုးအကျင့်က ဒီလို ပဲလေး၊ သူများနဲ့မတူတဲ့သူငယ်ချင်းကိုပေါင်းမိမှ ဒီလောက်တော့ သည်းခံရမှာပေါ့၊ အချည်းနှီးမဖြစ်စေဘူးသူငယ်ချင်း၊ မင်းကြီးစား လို့ အသက်ရှင်လာရင် အဲဒီကောင်မလေးကို မင်းတို့နှစ်ယောက် မဲဖောက်ယူ”

ဘုန်းမြင့်စကားကြောင့် ဝင်းမိုး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပုံကလည်း ထပ်ဆင့်ပြုံးစရာ။

“တော်ပါကွာ၊ သရဲရပ်ကလေး၊ ပိန်ခြောက်မည်းတူးနေ တာပဲ၊ ဟိုဒင်း...ပိရမစ်ထဲက မဲမိလေးကိုအသက်သွင်းထားသလို ရုပ်၊ ဆားနဲ့ပဲစားပါမယ်ကွာ၊ သူ့ဒုက္ခအိုးလေး သူ့ဘာသာယူပါစေ”

“ကဲ...ကဲ...တော်ကြပါတော့ကွာ၊ ကဲ...ဒေါက်တာကြီး...”

နှစ်ယောက်လုံးကို ဒရစ်လေးဘာလေးသွင်းကွာ၊ ရက်ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခတွေနဲ့ နပန်းလုံးခွဲရပြီး အာဟာရပြတ်ခဲ့လို့ ငါ့လူတွေမလှုပ် နိုင်တာဖြစ်မယ်ကွာ၊ အားဆေးတွေ၊ ဘာတွေသွင်းကွာ၊ ပါးစပ်က တော့ အရည်ပဲတိုက်လို့ရမယ်ထင်တယ်၊ အူတွေဘာတွေကျဉ်း နေတာဖြစ်မယ်”

နောင်ရိုးစိစဉ်နေလျှင် ဝင်းမိုး သူ့ကို မျက်စောင်းကြီးနှင့် နာနာပစ်၏။

“ဟေ့ကောင်...ဒီလောက်တတ်နေလည်း မင်းပဲကုတော့၊ ငါ့...မှပဲ၊ ဆရာဝန်ကိုလာပြီး ဆရာလုပ်နေတယ်”

သည်တော့မှ နောင်ရိုး စပ်ဖြဲဖြဲနှင့်လျှောချရ၏။

“ဆောရီးပါသူငယ်ချင်းရာ၊ ဒီကော့စ်ပြီးရင် မင်းကို ငါကောင်း ကောင်းပြုစုမှာပါကွာ၊ နောက်ပြီး ကမ္ဘာကျော်အောင်လည်း အင်တာဗျူးတွေဘာတွေလည်းလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ကဲ...ကဲ...အခု အချိန်ကစပြီး ငါဆရာမလုပ်တော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းဘာသာစိစဉ်ပြီး သုပ်ပေတော့”

“ပေး...ဟမ်းဖုန်း”

ဝင်းမိုး ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးတောင်းတော့ နောင်ရိုးရယ် မောလိုက်ပြီး သူ့ဟမ်းဖုန်းကိုထိုးပေးလိုက်သည်။

လူမမာနှစ်ယောက်မှာ ကုတင်နှစ်လုံးပေါ်တွင် အခြေကျ နေပြီး သူတို့သုံးယောက်ကတော့ အခန်းထဲရှိဆိုဖာလေးများပေါ်မှာ ဝိုင်းထိုင်နေကြရ၏။

ယခုမှပြောင်းရွှေ့လာခါစဖြစ်သည့်အပြင် အိမ်ရှင်မလည်း မရှိသည်မို့ စားစရာကတော့ ဘာမှမရှိသေးချေ။

ဝင်းမိုး တစ်နေရာသို့ဖုန်းဆက်သံကို သူတို့ကြားနေကြရသည်။

“ဟယ်လို...အမိုးကြီး...ခုချက်ချင်းပဲ နှစ်တစ်ယောက်လိုချင်တယ်”

“.....”

“ဟုတ်တယ်၊ ကားလွတ်လိုက်မယ်၊ ဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်တယ် ဒါပဲနော်”

ဝင်းမိုးက ဖုန်းဆက်ပြီးလျှင် ဘုန်းမြင့်ကိုခပ်တည်တည်ပင် လှမ်းကြည့်လေ၏။ ဘုန်းမြင့်ကလည်း အကင်းပါးပြီးသား။

“ဘာလဲ...ငါ့ကို ဒီရိုင်ဘာလုပ်ခိုင်းတော့မယ်မဟုတ်လား။ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်သောင်းဘောရယ်၊ ဖခင်...ကျွန်ုပ် မဒမ် သေးတစ်ယောက်လောက်လိုချင်တယ်လို့ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ လွတ်လိုက်မှာ အပျို့လေးကွ”

“မျှားမနေနဲ့၊ ဘယ်တော့မှ နှစ်ကိုမယူဘူး။ ရုံးမှာ ရှေ့နေမချောချောလေးတွေဆိုတာ ရိုက်သတ်လို့မကုန်ဘူး”

“ရိုက်တော့မသတ်ပါနဲ့ကွာ၊ နှမြောစရာ၊ ကဲပါ...သူငယ်ချင်း နာ...သွားလိုက်ပါ၊ ဒီဒုက္ခသည်ကို ကူညီလိုက်ကြရအောင်၊ မင်းပြန်သာရင်လည်း တစ်နေရာရာကနေ အဆင်ပြေတဲ့အစားအစာ ဘစ်ခုခု...အဲ...များများဝယ်လာခဲ့ကွာ”

နောက်ဆုံး ဝင်းမိုးနေရာပြောပြလျှင် ဘုန်းမြင့်သွားရတော့သည်သာ။ နောင်ရိုးနှင့်ဝင်းမိုးကတော့ လူနာနှစ်ယောက်ကို သင့်တော်သည့်ဆေးဝါးနှင့် သင့်တော်သည့်ကုသမှုများပြုလုပ်ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း(၄)

ညဆယ်နာရီခွဲနေပေမယ့်လည်း သူတို့မနားရသေးပါ။ နောင်ရိုးပြောသည့် လူသားဆန်မှု၊ လူပီသမှုဆိုသည်စကားလုံး အောက်မှာပိပြီး သုံးယောက်သား အလုပ်တွေများနေကြရသည်။

ဝင်းမိုးက အပျိုလေးရမည်လို့ ပြောလွှတ်လိုက်ပေမယ့် ဘုန်းမြင့်တကယ်ခေါ်လာရသည့်နာရီမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော် အပျိုကြီးတစ်ယောက်သာ။

ညာပြီးလွှတ်ရက်သည်ဝင်းမိုးကို မေတ္တာလှမ်းပို့ရင်း ဘုန်းမြင့် ခေါ်လာရ၏။ နာရီရောက်တော့ လူနာနှစ်ယောက်ကို နာရီနှင့်လွှဲ ထားပြီး သုံးယောက်သား လူနာခန်းထဲမှာပဲပိုင်းဖွဲ့ကြရသည်။

သူတို့သုံးယောက်လုံး အရက်သမားကြီးတွေတော့မဟုတ် နည်းနည်းပါးပါးပဲ အပျော်သောက်တတ်သည့် အရက်သမား တစ်စလေးတွေပေါ့။

နောင်ရိုးပါလာသည့်ဝိစကီပုလင်းကို အမြည်းပေါင်းစုံ ရေခဲ များနှင့် အပျော်သောက်ကြသည်။ ညဦးပိုင်းတစ်ခုလုံးပင်ပန်း သမျှ အမော်ပြေအောင်ပါ။

နာရီရော၊ လူနာတွေပါရှိသည်မို့ ဆူဆူညံညံမလုပ်ကြေးလို့ တိပြုကြ၏။ ပထမဆုံးအရက်ခွက်ကို သုံးယောက်သားမြှောက် လိုက်ကြပြီး သူတို့ဆုတောင်းလိုက်ကြသည်။

“တို့သူငယ်ချင်း နောင်ရိုးအတွက်...”

“မှားတယ်...လူမမာနှစ်ယောက်အတွက်...”

“ခွပ်...”

ဖန်ကလပ်များကို သူတို့မော့လိုက်ကြရင်း နောင်ရိုးဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်မှာ.....

“ဟာ...ဟေ့...ကောင်မလေးကတော့ထားတော့၊ လူကြီးက

အရက်သမားဆိုရင် အရက်နည်းနည်းတိုက်ပေးရရင် မြန်မြန်နုလန် ထမယ်ထင်တယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲဝင်းမိုး”

“အေး...ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နည်းနည်းလောက်တိုက်ကြည့်ရအောင်ကွာ၊ ဒါမှ သူ့နှလုံးသွေးတွေ ပူနွေးလှည့်ပတ်သွားအောင်”

“ဟေ့ကောင်တွေ..ထမင်း(၇)ရက်လောက် မစားရတဲ့လူမဟာကို အရက်တန်းတိုက်လို့ဖြစ်မလားကွ၊ ကြည့်လည်းလုပ်ကြဦး”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒရစ်တွေ၊ အားဆေးတွေလည်း လုပ်ထားပြီးသား၊ ဒီလူကြီးဟာ အရက်သမားဆိုရင် ဝီစကီနဲ့နုလန်ပြန်ထရအောင်”

ထို့နောက် သူတို့သုံးယောက် သတိမေ့နေသည့်လူကြီးကို ဝီစကီနည်းနည်းတိုက်ကြည့်ကြသည်။

“ဟာ...”

ကံအားလျော်စွာပင် သူတို့၏လူမမာက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာပြီး ရေတောင်းလေ၏။ နောင်ရိုး ပျာပျာသလဲပင်ရေတိုက်လျှင် ရေကိုအငမ်းမရသောက်လေ၏။

နောင်ရိုး သူ့ကို ပိုက်နှင့်ပင်စုပ်စေ၏။ မကြာမီ ဖုတ်ဝင်လာ

သလို ထိုလူကြီး အိပ်ယာပေါ်မှထထိုင်ဖို့ကြိုးစားသဖြင့် ဝင်းမိုးက ဒရစ်တွေအားလုံးကို ခေတ္တဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

သူ့ဘာသာစကားကို နောင်ရိုးတို့နားမလည်။ သူပြောတာ နှုတ်နုလား၊ ထိုင်းလား။ အင်္ဂလိပ်လိုဆိုရင်တော့ သူတို့အားလုံး နားလည်ပါမည်။

အခြားဘာသာစကားများကို ထမင်းစားရေသောက်ပင် မတတ်သည်မို့ လူကြီးပြောတာကို သူတို့ငေးကြည့်နေရ၏။

လူကြီးက သူတို့ကို လက်ဟန်၊ ခြေဟန်ဖြင့် မေးပြန်သည်။ သူတို့ လက်ခါပြလိုက်ကြသည်။ နောက်နေ့မှ အခြားဘာသာစကား တွေတတ်တဲ့လူခေါ်ခဲ့မှ။ ခုတော့ သူ့စကားကိုယ်မသိ၊ ကိုယ့်စကား သူမသိ၊ သနားပါဘိဖြစ်နေပြီ။

စကားတွေတတ်တွတ်မေးနေသည့်လူကြီးအား ခြေဟန်၊ သက်ဟန်နှင့်နှစ်သိမ့်ပြီး နောင်ရိုး သူ့ကို အာဟာရဖြစ်မည့် နွားခွံ၊ အိုဗာတင်း၊ ကြက်ဥတို့ကိုကျွေးလေ၏။ လူကြီးကလည်း အားပါးဘရစားလေသည်။

ငတ်စား၊ ဖုတ်စားဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာပဲ။ မျက်လုံးကြီးပြုံးပြုံးပြီး ကျွေးသမျှအစားအစာတို့ကို လောဘတကြီးနှင့် အငမ်းပရစားနေပုံမှာ ကရုဏာသက်စရာ။

သို့သော် သူတို့ချင့်ချိန်ပြီးကျွေးရပါသည်။ တော်ကြာ စားပိုးနှင့်၊ အစာအိမ်ကွဲပြီး သေမှာစိုးလို့ပါ။

ခဏကြာလျှင် ဝင်းမိုး သူ့ကိုအိပ်ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးလိုက်သည်။ မောပန်းငတ်ပြတ်ခဲ့ရသည့်သူ့ကို အနားယူ အားရှိစေချင်လို့ဖြစ်ပါသည်။

“အင်း...ဟင်း”

လူမမာနှစ်ယောက်၏တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ နှာစိတ်နှင့်နောင်မိုးတို့ ကုတင်တစ်ယောက်တစ်လုံးစီနှင့် စောင့်အိပ်ပေးကြသည်။

အစကတည်းက အခန်းကျယ်ကြီးမို့ အခန်းမှာ ကုတင်လေးထုံးနှင့် ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းလိုလို။ သူ သရဲမလေး၏အနီးကုတင်မှာ နေရာယူမိတာ သဘောရိုးနှင့်ပါ။ ဆံပင်တွေစုတ်ဖွား၊ ခြောက်လိပ်မီးပြီး ရုပ်ပျက်မွဲခြောက်နေသည့်ကောင်မလေးကိုလည်း သူ ကလီအာမိတ်မမွေးပါ။

လူကြီးက ယခုအခါ စိတ်ချရသည့်အနေအထားဖြစ်သွား

ပြီး မိန်းကလေးက စိတ်မချရသေးသဖြင့် မိန်းကလေးအနီးမှာ စောင့်အိပ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

သူက အအိပ်ဆတ်သူမို့ ညည်းသံကြားလိုက်ရလျှင် အိပ်ယာမှ ငေါက်ခနဲထထိုင်ဖြစ်၏။

“အဲ...သတိရပြီထင်တယ်”

ညမီးရောင်အောက်မှာ ကောင်မလေး ကြုံးပြီးထထိုင်လိုက်လျှင် နောင်ရိုး လဲကျသွားမှာစိုး၍ဖေးမလိုက်၏။

အားဆေးတွေ၊ ဒရစ်တွေသွင်းထားခဲ့လို့ အခြေအနေက ထင်သလောက်မဆိုး။

ကောင်မလေး ဒယ်ဒယ်နှင့်ထိုင်နေလျှင် သူ ရေသန့်ပုလင်းကိုပိုက်တပ်ပြီး ဝါးစပ်နှင့်တပ်ပေးလိုက်၏။

ကောင်မလေးသောက်လိုက်တာ အငမ်းမရ။ ရေပုလင်းတစ်ဝက်လောက်အထိ သူမ မရပ်သေးလျှင် နောင်ရိုးဆွဲယူလိုက်သည်။ ကောင်မလေးကတော့ တစ်ပုလင်းကုန်တောင် ဝမည်မထင် ထို့နောက် အသံသဲ့သဲ့လေးနှင့် စုံစမ်းမေးမြန်းသံက ခပ်ဝဲဝဲ

နားမှာ ဘယ်သူမှလည်းမရှိတော့။ နာစ်ကအိပ်နေပြီး ဝင်းမိုးနှင့် နန်းမြင့်က ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

ဒီကောင်မလေးပြောတာ ဘာစကားလဲ။ သူ ခေါင်းသာ ဘွတ်တွင်ခါနေရပြီး ကောင်မလေးအားရှိအောင် ခွားနို့နှင့်ကြက်ဥကို ဆက်ပြီးတိုက်ကျွေးနေမိ၏။

ကောင်မလေးကတော့ လူကြီးလို အစားအသောက်တွေကို ဘမ်းမရမစားပါ။ သူကျွေးသမျှစားပြီးလျှင် ပင်ပန်းဟန်နှင့် အိပ်ယာပေါ်သို့ ပြန်လဲကျပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြန်သည်။

ကောင်းတယ်။ မနက်ကျမှမေးတော့မယ်။

မနက်ကျလျှင် ဒေါက်တာဝင်းမိုးနှင့်အတူ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ပါလာပြီး ဘုန်းမြင့်ကတော့ သူ့အတွက် စာချုပ်စာတမ်းများ၊ စာရင်းများကိုယူလာသည်။

“ကဲ...အဲဒါ မင်းရဲ့အိမ်တွေ၊ တိုက်ခန်းတွေရဲ့စာချုပ်တွေပဲ အဲဒီကရတဲ့ဝင်ငွေတွေလည်း မင်းရဲ့ဘဏ်စာအုပ်ထဲထည့်ပေးထား တယ်နော်”

ပြောပြီး ဘုန်းမြင့် သူ့ကိုရှင်းလင်းပေးအပ်နေလျှင် သူက လည်း အကျိုးဆောင်ခအဖြစ် ရှင်းလင်းတွက်ချက်ပေး၏။

လောလောဆယ် သူ အခြားအလုပ်တွေမလုပ်သေးဘဲ အိမ်မြေတိုက်တာရောင်းဝယ်ရေးပဲ လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဘယ်ရောင်းငှားပေါ့။ ဘုန်းမြင့်ကိုလည်း အကျိုးဆောင်ဝတ်လုံ ဆက်ရအဖြစ် တာဝန်ဆက်လက်ပေးအပ်လိုက်သည်။

ဝင်းမိုးမှာ အံ့အံ့ကြည့်ကြည့်။

“နိုင်ငံခြားကို ဆယ်နှစ်လောက်ထွက်အလုပ်လုပ်လိုက်တာ နဲ့ ဒီလောက်တောင် မင်း ကြွယ်ဝသွားသတဲ့လားကွာ၊ အဲလိုဆို ဘိတို့လည်းထွက်လုပ်ပါတယ်”

“မတူဘူးလေကွာ၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါလည်းရှိသေး ဘယ်၊ ငါက ရေကြောင်းအင်ဂျင်နီယာအဖြစ်နဲ့ လက်ထောက် အမှုတိန်ကစတာ၊ ပြီး ရည်းစားက ‘အိမ်တစ်လုံးတောင်မပိုင်တဲ့ သူ့ကို လက်မထပ်ပါဘူး’ဆိုတဲ့စကားအပေါ် အရိုးစွဲအောင် နာကျည်းသွားမိတဲ့အတွက် ရသမျှပိုက်ဆံတွေကို အိမ်တွေ၊ တိုက် ခန်းတွေချည်း ဝယ်ပစ်လိုက်တာကိုး”

သူ့စကားကို ဘုန်းမြင့်ကလည်း ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ...သူ့လုပ်တာမှန်သွားတယ်၊ အိမ်တွေက ဆယ်နှစ်အတွင်း ဈေးတွေတက်တာနဲ့၊ အိမ်ငှားခတွေရတာနဲ့၊ မျှော်မှန်းနိုင်လောက်အောင် ဒီကောင် ကြွယ်ဝသွားတာပဲ”

“မင်း ဒီကနေ အကျိုးဆောင်ပေးတာလည်းပါပါတယ်ကွာ
မင်းကျေးဇူးကို ငါမမေ့ပါဘူး”

“ဒါကတော့ကွာ...ငါ့လုပ်ငန်းနဲ့ ဆက်နွယ်နေလို့ ငါလည်း
လုပ်ပေးခွင့်ရတာပါ”

သူငယ်ချင်းတွေ ပီတိနှင့် ခေတ္တငြိမ်သက်နေကြစဉ် အိမ်ခန့်
ဖက်မှ အော်သံစူးစူးလေးကို သူတို့ကြားလိုက်ရသဖြင့် သုံးယောက်
လုံး ပြေးဝင်သွားလိုက်မိကြသည်။

အိမ်ခန့်ထဲမှာ လူမမာနှစ်ယောက်လုံး သတိရနေကြပြီး
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးပြီး ကိုယ့်ဘာသာ
စကားနှင့်ကိုယ် အော်ဟစ်ကြောက်လန့်နေကြပုံက ငိုအားထက်
ရယ်အားသန်စရာ။

သူတို့ဘာသာစကားကိုလည်း ကိုယ်မသိတာမို့ သူတို့
သုံးယောက်သား ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိ။ နာဂစ်ကလည်း ညဘက်
စောင့်ပြီး နေ့ဘက်မှာ ပြန်သွားပါချေပြီ။ လောလောဆယ် နာဂစ်
မရှိ။

“နေ...နေကြပါဦးခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အခြေအနေကောင်
ရင် တစ်ခန်းစီခွဲပေးပါ့မယ်”

“မင်းစကား သူတို့နားလည်ပါ့မလားကွ”

“မလည်ကာမှနေရောကွာ၊ ငါတို့ပါရောပြီး စကားမပြော
ဘတ်တဲ့လူလို မနေနိုင်ပါဘူး”

သူတို့အပြန်အလှန်ပြောနေကြစဉ် ကောင်မလေးက သူတို့
နဲ့ လှမ်းကြည့်ပါ၏။ စောစောကလူကြီးကိုရန်လိုပြီး တွေ့ရာနှင့်
ဘာကံပေါက်နေသည့်အနေအထားမှ မျက်လုံးလေးတွေ ပုံမှန်
မြန်မြန်သွားခဲ့သည်။

“ရှင်...ရှင်တို့က မြန်မာတွေလား၊ ဒါ...ဒါဆို ဒါ...မြန်မာ
ပြည်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“ဟာ”

နိုင်ငံခြားရပ်နှင့် ကောင်မလေးက မြန်မာစကားကို ပီသစွာ
ပြောဆိုလာခဲ့လျှင် သုံးယောက်သား ပါးစပ်တွေပွင့်အောင် အံ့သြ
ကြပြန်၏။

အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲက ကယ်ဆယ်လာခဲ့ရတဲ့ကောင်မလေး
က မြန်မာလိုပြောတတ်နေပါလား။ သူမ ဘာလူမျိုးလဲ။

သို့သော် ရုပ်ကိုကြည့်တော့လည်း လုံးဝ မြန်မာရုပ်မပေါက်

ပါ။ ဆံပင်လေးတွေ အညိုရောင်သန်းပြီး မျက်လုံးလေးတွေ
တော့ အင်း...အနက်တော့ အနက်ပဲ။ သို့သော် ရုပ်က အင်အား
လိုလို၊ ဂျပန်လိုလို ဘာလိုလိုရုပ်ပါ။ မျက်နှာမှာ နေလောင်ကွက်
တွေကလည်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါး။

“မင်း...မင်း မြန်မာစကားပြောတတ်တယ်...ဟုတ်လား
နောင်ရိုး ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားလျှင် သူ တိတ်တမ်း
နာမည်ပေးထားသည့် မှင်စာမလေးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လူကြီး
ကို ကြောက်ရွံ့တကြီး လက်ညှိုးထိုးပြခဲ့သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကိုကြောက်တယ်၊ မုန်းတယ်၊ ကျွန်မကို တခြား
အခန်းပို့ပေးပါ။ သူ့ကိုမြင်နေရရင် ကျွန်မ လိပ်ပြာလွင့်ပြီး သေလိမ့်
မယ်”

“သူလည်း မင်းလို ကံကောင်းလို့ အသက်ဘေးက လွတ်
လာတဲ့သူပါကွာ၊ ရန်မလိုပါနဲ့၊ မကြောက်ပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မကို အခန်းပြောင်းပေးပါ”
ကောင်မလေးမှာ မျက်ရည်တွေ နာကျင်စွာစီးကျရင်း ခါးခါး
သီးသီးပြောနေလျှင် ဘုန်းမြင့်က တွေးတွေးဆဆ ဝင်ပြီးပြောခဲ့
သည်။

“သူတို့ချင်း တစ်ခရီးတည်းသွားကြတော့ ဘာတွေဘယ်လို
ကတ်လမ်းရှိခဲ့မယ်မသိဘူး၊ ခွဲပေးလိုက်ပါကွာ၊ သူက မြန်မာလို
ပြောတတ်တော့ တစ်ပန်းသာသေးတယ်၊ လောလောဆယ်
ဟုတ်တောင် နောက် အကျိုးအကြောင်းတွေမေးလို့ရတာပေါ့”

“တစ်ဖက်လူကိုလည်း စကားပြောခွင့်ပေးရဦးမယ်ကွ၊ နိမ့်
အိမ်ကသတ်ကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ဝင်းမိုး...မင်း ညနေလာရင် နိုင်ငံ
အစကား လေးငါးမျိုးလောက်ပြောတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်
ထောက် ရှာခဲ့ကွာ၊ မေးကြည့်ကြရအောင်”

“အေးပါ...ညနေကျ ငါရှာခဲ့မယ်၊ သူပြောတဲ့စကားနား
ဆောင်ရတာ ထိုင်းဘာသာစကားလား၊ ဂျပန်လိုလား၊ တစ်မျိုးပျိုး

မကြာမီ နောင်ရိုးတို့ ကောင်မလေးကို အိပ်ခန်းနောက်
တစ်ခန်းထဲသို့ ရွှေ့ပေးလိုက်ကြသည်။ ဝင်းမိုးက နေလောင်နေ
သည့် သူ့အသားများအတွက် လိမ်းဆေးတစ်မျိုးပေးလျှင် သူမက
နီနီကလေးပီပီ ချက်ချင်ပင် လိမ်းနေပါတော့သည်။

သူတို့သုံးယောက်လုံး သူမလှုပ်ရှားပုံကို နားမလည်နိုင်သဖြင့်
မေးကြည့်နေရ၏။

သူမအသွင်က တဖန်ရှေးသွင်နေသည့်နယ်။ နာကျည်းမှ မျက်ဝန်းများနှင့် မျက်ရည်တွေစီးကျနေပုံက တွေးလို့မရချင်စရာ။ လိမ်းဆေးတွေလိမ်းနေပေမယ့် ပါးပြင်မှာလည်း မျက်ရည် တွေစီးကျလျက်။

ခံစားမှုများနေသည့်ကောင်မလေးကို ဘာမှမမေးမြန်းကြဘဲ သူတို့ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးက မုန့်များနှင့် ကော်ဖီတစ်ခန်းကို လင်မန်းနှင့်လာချပေးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်ပါ သတိတရ ဝိုင်းကြသည်။

“ဟိုလူတွေကိုလည်း သွားပို့ပေးလိုက်ပါဦး အန်တီရယ်”

“သူတို့ကိုလည်း ပို့ပေးပါ့မယ်ကွယ်”

အဒေါ်ကြီး အောက်သို့ပြန်ဆင်းဖို့ပြင်လျှင် နောင်ရိုး အားနာ သွားမိ၏။ သူမမမျှာ တစ်ယောက်တည်းမို့ အလုပ်တွေများနေမှာ ပဲ။ ချက်ရ၊ ပြုတ်ရဦးမှာနှင့်။

“နေ...နေ အဒေါ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအထဲကပဲပို့လိုက်မယ် အဒေါ်ချက်စရာရှိတာပဲချက်”

“အေး...အေး...အဲဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပါပဲ”

အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးမှာ ဝင်းမိုးနှင့် ဆွေဦးမျိုးစပ်တော်ပြီး အရေးပေါ်ပို့ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ...ဘုန်းမြင့်၊ ဟိုအန်ကယ်ကို ပို့ပေးလိုက်ပါ။ ငါကတော့ ကောင်မလေးကို ပို့ပေးလိုက်မယ်”

နောင်ရိုး စိမ့်ခန့်ခွဲလိုက်လျှင် ဘုန်းမြင့်က သူ့နှာခေါင်းကို ဖွတ်ပြပြီး...

“မှင်စာတောင် ချမ်းသာမပေးတဲ့ကောင်၊ စိတ်ချမ်းသာသူလို လုပ်ပါကွာ”

ဝင်းမိုးကလည်း လှမ်းပြီးဖဲ့လိုက်သေး၏။

“သူက ရေထဲမှာနေတာ ဆယ်နှစ်တောင်ရှိပြီလေ၊ အမ ဆိုလို့ ငါးမပဲမြင်ဖူးရတာ...နေပါစေကွာ”

သူတို့စကားများကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ရင်း နောင်ရိုး ကော်ဖီတစ်ခန်းကန်နှင့် မုန့်တစ်ပန်းကန်ကို လက်နှစ်ဖက်မျှကိုင်ကာ စင်သွားလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက ကုတင်ပေါ်တွင် ခပ်ငေးငေးထိုင်နေ၏။ သူဝင်သွားတော့ သည်ဘက်လှည့်လာခဲ့သည်။

တကယ့်ကို မှင်စာလေးပါပဲ။ မိလေးကို အသက်သွင်းထား သလို။

အကျည်းတန်လိုက်တာ။ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းလို ရှည် သောအရပ်နှင့် အသားရောင်က ခပ်မွဲမွဲ။ မျက်နှာမှာလည်း နေ လောင်ကွက်တွေက ရွံစရာ။ မျက်လုံး မျက်တောင်တွေကလည်း မတောက်ပသေး။

နှုတ်ခမ်းကလည်း သွေ့ခြောက်အက်ကွဲလျက်။ နှာတံက တော့ အပေါ်သား။

ဝတ်ထားသည့်အဝတ်တွေကရော...။ ဘောင်းဘီရှည်က ချောင်ပွနေသလို ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီက အရောင်ပင်ပျောက်လျက်။

ခြုံပြီးကြည့်လျှင် တကယ့်သရဲမလေးပါပဲ။ ဘယ်ဘဝထဲက ဒုက္ခရောက်နေမှန်းကိုမသိ။

“ရော...ကော်ဖီနဲ့ မုန့်”

သူ သနားကြင်နာမိစွာနှင့် ပန်းကန်များကိုလှမ်းပေးတော့ ကောင်မလေးက တုန်ယင်သောလက်များနှင့်လှမ်းယူပြီး ပြောင်စင် နေအောင် စားသောက်ပစ်ခဲ့သည်။

ဒါ အငတ်မပြေသေးတာပေါ့။

သူမက စားသောက်ပြီးစီးသွားလျှင် ကုယ့်အခန်းကိုယ် မျက်စိဝေ့ကြည့်နေပြန်သည်။

အခန်းကတော့ စောစောကအခန်းလို အကျယ်ကြီးမဟုတ် ပေမယ့် မှန်ပြတင်းတွေနှင့်လိုက်လျှင် ခြံထဲကို စီးမြင်နိုင်ပြီး လေဝင် လေထွက်လည်းကောင်းပါသည်။

ကုတင်တစ်လုံး၊ ဗီရိုတစ်လုံး၊ နောက် ဆိုဖာဆက်တီ အနီ လေးတစ်စုံ။ ကျယ်တော့ အကျယ်သားပဲ။

ဒီလိုနေရမယ်လို့တောင် တစ်ခါမှ စိတ်ကူးမယဉ်ဖူးပါဘူး။ ယခုကျတော့ ချစ်ဦးသူ စိမ်းမမကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရတော့ မလို။

သူ့ကြောင့်လေ။ သူ့ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝ ဒီလိုတိုးတက်လာ တာပါ။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

ကိုယ်က အသက်သုံးဆယ်ကျော်စပြုပြီး သူက နှစ်ဆယ် လောက်ရှိမည်မို့ ဒီလိုပဲ သူမေးလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက ခုထိ နာကျည်းမှုမပြေ အကြောက်မပြေ သေးသည့်ရုပ်နှင့် သူ့ကို စိုးစိုးရွံ့ရွံ့ကြည့်၏။

“ကျွန်မ ကိုယ်ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ လုံးဝစဉ်းစား လို့မရဘူး။ ဒါ လူပြည်တော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ လူပြည်ပါ၊ မြန်မာပြည်”

သူ ကောင်မလေးကို စိတ်ရှည်စွာဖြေကြားမိပါသည်။ ဒုက္ခ ကြီးကြီးနှင့်ကြုံခဲ့ရသည်မို့ သူမ နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်နေတာ မလွန်။

“ဟိုလူကြီးကိုတွေ့နေရတော့ ငရဲပြည်လို့လည်း ထင်မိ တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူက တော်တော်ဆိုးလို့လား၊ မင်းနေသာ ထိုင်သာရှိရင် အကျိုးအကြောင်းတွေပြောပြပါလား”

သူမမေးနေစဉ် အခန်းထဲသို့ ဝင်းမိုးဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုးနာရီထိုးတော့မယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါဆေးရုံသွားရဦး မယ်၊ အရေးကြီးရင် ဖုန်းဆက်နော်၊ သွားမယ်”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကောင်မလေးကိုပါ ဝင်မိုး ပြုံးပြလိုက် ၏။

“မျက်နှာက နေလောင်တာတွေပျောက်အောင် ဆေး နှိပ်နှိပ်လိမ်းနော်၊ အားဆေးတွေသောက်၊ အစားပျားပျားစား... ဘုတ်လား”

ကောင်မလေးက ဝင်းမိုးကို ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ ငေးကြည့် နေပါ၏။ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့လေ။ သူတို့အားလုံး ထိုနှစ် သောက်ကို ခွင့်လွှတ်ထားကြရပါသည်။

မကြာမီ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကော်ဖီသွားပို့သည့်ဘုန်းမြင့် သူ့ဘက်သို့ကူးလာပြီး သတင်းပို့ပြန်၏။

“လူကြီးကြည့်ရတာ ဂဏှာမငြိမ်ဘူးကွ၊ လူဆိုးလား၊ လူ ကောင်းလားလည်း မသိဘူး၊ ငါ အပြင်က သော့ချပစ်ခဲ့တယ်၊ မင်းဥစ္စာ ကျားသေကို အသက်သွင်းလာတာမျိုးဖြစ်နေပါဦးမယ် ကွာ”

လူကြီးရုပ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းမို့ ဘုန်းမြင့် မှတ်ချက်ချဟန် ကိုတော့မသိ။ နောင်ရိုးကတော့ သူ့လူတွေကို ပန်းနှင့်ပေါက်တာ တောင် မခံနိုင်။

“မင်းကလည်းကွာ...လူတစ်ဖက်သားကို အရမ်းကြီး

ကောက်ချက်ချစမ်းပါနဲ့၊ သူ့ခမျာ ဒုက္ခတွင်းထဲကလွတ်လာခဲ့ရတာဆိုတော့ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နေမှာပေါ့”

“အေးပါ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိထားတာတော့ မမှားဘူးပေါ့ကွာ၊ တော်ကြာ ငါတို့ဖတ်ဖူးတဲ့ ဘုရားလောင်းမျောက်မင်းလို ပုဏ္ဏားကိုကယ်မိလို့ ခေါင်းကို ကျောက်တုံးနဲ့အထုခံနေရမှာစိုးလို့ပါ”

“ငါသတိထားပါ့မယ်ကွာ၊ စိတ်ချပါ၊ ကဲ...မင်းတို့လည်း ငါ့ကိုကူညီရတာနဲ့ ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ အလုပ်သွားချင် သွားကြပါတော့၊ ညကျရင်တော့ တစ်ခေါက်လောက် လှည့်လာကြပါဦးကွာ၊ ဝင်းမိုးက တခြားဘာသာစကားပြောတတ်တဲ့လူရှာခဲ့”

“ကောင်းပြီ”

နောင်ရိုးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဝင်းမိုးနှင့် ဘုန်းမြင့်တို့ ပြန်သွားခဲ့ကြ၏။

“ကျွန်မနာမည် ကက်သရင်းပါ၊ ဖေဖေက မြန်မာ၊ မေမေက အမေရိကန်”

“ဟင်...ကြွကြွဖန်ဖန်”

ယနေ့ညမှာတော့ နောင်ရိုးတို့သုံးယောက် ကောင်မလေးကို တောင်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းကြသည်။ လူကြီးကိုတော့ ပြီးမှမေးမည်။

ဝင်းမိုးရှာလာသည့်လူမှာ သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး ဘာသာစကား ငါးမျိုးလောက်တတ်ပါသည်။

“ဖေဖေက အမေရိကန်မှာ အလုပ်ကြမ်းလာလုပ်ရတာပါ။

မြန်မာပြည်မှာ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရခဲ့ပေမယ့် အမေရိကန်ကျ အလုပ် ကြမ်းသမားပဲလုပ်ရတယ်။ နောက် မေမေနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်မကို ရတယ်”

“ဪ...ဒါကြောင့် မင်း မြန်မာစကားတတ်တာကိုး”

နောင်ရိုး၏မှတ်ချက်ကိုကြားရလျှင် ကက်သရင်းက မသက် မသာပြုံးပါသည်။

“ကျွန်မက ဖေဖေပြောတဲ့ မြန်မာပြည်ကို အရမ်းချစ်တယ် လေ။ ကျွန်မအတွက် မြန်မာပြည်ဟာ အိပ်မက်နိဗ္ဗာန်ပဲ။ ဒီတော့ ဖေဖေဆီက မြန်မာစကားကို အမြဲသင်ယူလေ့လာခဲ့တယ်။ မြန်မာ လိုလည်း ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်ခဲ့ပါတယ်။ အခွင့်သာတဲ့တစ်နေ့ မြန်မာပြည်သွားကြမယ်လို့ သားအဖနစ်ယောက် အမြဲစိတ်ကူးယဉ် ကြတယ်”

“စိတ်ကူးယဉ်တယ်...ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝင်းမိုးအမေးကို ကောင်မလေးက လေးနက်စွာပင် ဖြေ ကြားခဲ့ပါသည်။

သူတို့အားလုံး အပေါ်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းထဲမှာရောက်ရှိနေ ကြသည်။

ယခုအခါ ကောင်မလေးရော၊ လူကြီးပါ ပုံမှန်စားသောက် နေကြပါလေပြီ။

အခြေအနေတွေကို အမှန်အတိုင်းသိလိုသဖြင့် ဝတ်လုံ ဘော်ရကြီး ဦးဘုန်းမြင့်၏အစီအစဉ်အရ သူတို့ ကောင်မလေးနှင့် လူကြီးကို သီးခြားစီမေးမြန်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

လောလောဆယ် လူကြီးမှာ သူ့အခန်းထဲတွင်ပင် ရှိနေ ခဲ့၏။

“ပြန်လို့မရဘူး။ ဖေဖေက အမေရိကန်သူကိုယူပြီး အမေရိ ကန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူထားတာမို့ပါ။ ပြီး ကျွန်မတို့မှာလည်း မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရလောက်အောင် ငွေမရှိဘူးလေ။ သည်ကြားထဲ မသမေက ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကိုခံနိုင်တော့ အမေရိကန်တစ်ယောက် ကို လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က လက်ထပ်သွားခဲ့ပြန်တယ်”

“အို”

သူတို့သားအဖဟာ တကယ်ပဲ သနားစရာကောင်းလှပါ

ပေသည်။ သူတို့သုံးယောက်လုံး ကက်သရင်းကို ကရုဏာသက်စေမိကြ၏။

“အမေရိကန်မှာ ကျွန်မလည်း လူရာမဝင်ပါဘူး။ ကျောင်းကောင်းကောင်းလည်း မနေနိုင်ဘူးလေ၊ တက္ကသိုလ်တွေ ဘာတွေလည်း မတက်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒီမှာလိုပြောရရင် အထက်တန်းကျောင်းလောက်ပဲ အောင်တယ်ပေါ့၊ ဒီတော့ ကျွန်မလည်း အလုပ်ကောင်းကောင်းမရပါဘူး။ အရောင်းစာရေးမလောက်ပဲ လုပ်ရတယ်”

ကက်သရင်း၏ စကားရေယဉ်ကြောမှာ နောင်ရိုးထဲသုံးယောက် မျောနှစ်နေမိကြ၏။ သူမပြောနေတာတွေ အမှန်အတိုအားလုံး ယုံကြည်မိကြသည်။

ကက်သရင်းမျက်နှာပေါ်မှာ အမှန်တရားတွေ တဖျတ်ဖျတ်ပေါ်လွင်နေသည်လေ။

“ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မ တိုက်ခန်းအဖောင်းလေးတစ်ခုမှာ ငှားပြီးနေကြရတယ်၊ အစစအရာရာဖွံ့ဖြိုးနေတဲ့ ဝါရှင်တန်မြို့ကြီးထဲမှာ ကျွန်မတို့သားအဖတည်ရှိနေရတာ အမှန်အတိအကျတစ်စက်တစ်စက်ပဲ။

သောင်းမလိုက်တဲ့လူမမာတွေလို ကျွန်မတို့သားအဖ လူ့ဘုံခန်းဝါကြီးမှာ မပျော်ကြဘူး။ အချိန်ရှိသရွေ့ မြန်မာပြည်ကိုပြန်ဖို့ပဲ စဉ်းစားမိတကူးနေမိကြတယ်။

မြန်မာပြည်က ကျွန်မတို့ရဲ့ထွက်ပေါက်ပဲ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့နိဗ္ဗာန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မြန်မာပြည်နဲ့ ဝါရှင်တန်ဆိုတာ မြေပုံပေါ်မှာတောင် မဝေးကြီးလေ၊ ဖြတ်ကျော်စရာတွေကလည်း အဆင့်ဆင့်ပဲ။

သားအဖနှစ်ယောက်ဟာ ငွေကြေးကို တတ်နိုင်သလောက် စုဆောင်းပြီး အဆက်အသွယ်တွေရှာကြတယ်။ အိမ်မက်ကို ကောင်းအထည်ဖော်ဖို့ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေကြတုန်း မစ္စတာ ဟုပရာဒတ်နဲ့ သွားတွေ့ကြတယ်”

“မစ္စတာ ဘူပရာဒတ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”
“သူလေ၊ အသက်ပြင်းလှတဲ့၊ အတ္တကြီးလွန်းတဲ့ အဲဒီသူကြီးပေါ့”

ပြောရင်းမှ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်လျှင် သူမ၏ မျက်ခန်းမှ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျလာလေ၏။
ဘုရားရေး...တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

သူမ၏စကားအသွားအလာကိုနားထောင်ပြီး နောင်ရိုးတို့ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်လိုက်ကြပါသည်။

သူမကို ချောလည်းမချောနိုင်။ စကားလည်းမထောက်နိုင် ကြဘဲ အားလုံး မသက်မသာဝေးကြည့်နေကြရုံ။

တစ်ချက်ရှိက်ငင်ပြီးမှ မာကြော့ခက်ထန်သည့်မျက်နှာလေး နှင့် ကက်သရင်း စကားဆက်ခဲ့သည်။

“ဒါပေမယ့် သဘောပေါ်မှာပဲ သူက ငွေဖောက်လာတယ် သဘောကလည်း ကုန် သဘောမို့ စီးနင်းသူမရှိသလောက်ပါပဲ သဘောသားတွေရဲ့ တောင်းဆိုမှုအရ သူက ကျွန်မကို...”

“ဟင်...”

နောင်ရိုးထံမှ အလန့်တကြားအာမေဋိတ်သံ ထွက်သွား သလို ဝင်းမိုးနှင့် ဘုန်းမြင့်လည်း ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ကြရ၏။ မုန်းထိုက်ပါတယ်လေ။

ကက်သရင်းဟာ မစွတာဘူပရာဒတ်ကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားထိုက်ပါတယ်။

ကောင်မလေး အတန်ကြာငိုရှိက်နေပြီးမှ စကားဆက်ဖြန် သည်။

“ဒါပေမယ့် ကံကောင်းချင်လို့လား။ ကံဆိုးချင်လို့လား ဆိုဘူး။ ကျွန်မတို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတုန်း သဘောမုန်တိုင်း ဒီတယ်၊ မုန်တိုင်းက ကြီးလည်းကြီး၊ ကြမ်းလည်းကြမ်းတယ်လေ။ သဘောသားတွေကလည်း ဖရိုဖရဲနဲ့ အာရုံများနေကြတုန်းဆိုတော့ သဘောတိမ်းမှောက်သွားခဲ့တယ်”

“အင်း...”

လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က မုန်တိုင်းသတင်းကိုတော့ သူတို့ ကြားခဲ့ရပြီးဖြစ်ပါသည်။ နော်ဝေးသဘောတစ်စီး တိမ်းမှောက်သွား ထာကိုလည်း ကြားခဲ့ရပါသည်။

“အသက်ကယ်လှေတွေနဲ့ ခုန်ဆင်းကြတော့ ကျွန်မပါတဲ့ လှေမှာ ဖေဖေလည်းပါတယ်။ နောက် သူလည်းပါခဲ့တယ်”

“ကျန်တဲ့ကောင်မလေးတွေရော...”

ကပ္ပလီမလေးတွေ၊ အမေရိကန် ကပြားမလေးတွေပင် ဖြစ်စေ မိန်းကလေးများကို သူတို့ သနားစာနာမိကြပါသည်။

မိန်းမသားဘဝဟာ အနှိပ်စက်ခံဘဝပါ။

“သူတို့တွေလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တယ်မသိကြဘူးလေ။

ကျွန်မကိုအသက်ကယ်လေ့မှာ အားလုံး လူရှစ်ယောက်ပါလာကြတယ်”

“တို့ဆယ်တော့ ငါးယောက်ပဲရှိတော့တယ်”

နောင်ရိုးက ဝင်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ်...မုန်တိုင်းထဲမှာ ဟိုလွင့်ဒီလွင့်နဲ့ မျောချင်ရာ မျောနေကြရတော့ စိတ်မခိုင်တဲ့လူတွေက နှစ်ရက်မြောက်မှာ ခုန်ဆင်းသွားကြတယ်”

“ဟင်...”

“ကျွန်မတို့ငါးယောက်ကတော့ စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြကြပါတယ် ငါးရက်လုံးလုံးမျောပါကြရတဲ့ဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံနေကြတယ် ပြောတော့ သာလွယ်ပါတယ်၊ ခံရတာတော့ ခုပြန်တွေးရင် ခုသွေးပျက်ချင်တယ်။

ဖေဖေနဲ့အတူပါလာရလို့သာ ကျွန်မ ဒီဒဏ်တွေကိုခံနိုင်တာ ရှင် ကျွန်မတို့ကိုဆယ်တော့ ဖေဖေကိုမတွေ့ဘူးလားဟင်၊ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးကြီး အသက်ရှင်မယ့်အစား ကျွန်မရဲ့ဖေဖေ အသက်ရှင်ရင်ကောင်းမှာ”

သူမ၏အသံက တုန်ယင်နေခဲ့လျှင် နောင်ရိုးဖျောင်းဖျရပါသည်။

“သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်အသက်ရှင်တာကိုလည်း ဝမ်းမြောက်ပါကက်သရင်း၊ ပြီး မင်းအိမ်ရောက်ချင်နေတဲ့ မြန်မာပြည်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဆောက်လာခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ မင်းဝမ်းသာပါ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေကို ခြုံလျော့လိုက်ပါကွာ”

ကက်သရင်းမှာ စကားပြောရတာ မောလို့လား။ သူမဖေဖေကို သတိရလွမ်းဆွတ်သွားလို့လားပင်။ နေရာမှာတင် မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ မျက်ရည်များ စီးကျနေတော့သည်။

“ကဲ...မင်းလည်း မောသွားပြီ၊ အနားယူလိုက်ပါဦး၊ အစစအရာရာ စိတ်ချလုံခြုံသွားပါပြီကွာ၊ တံခါးကို သော့ချပြီးအိပ်၊ အကြောင်းရှိရင် ကိုယ့်ကိုပြော၊ မင်းနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှာ နေထိုင်ရမယ်”

နောင်ရိုးခွင့်ပြုလိုက်လျှင် ကက်သရင်း နေရာမှထသွားသည်မှာ ဝိညာဉ်လေးလွင့်မျောနေသည့်နှယ်။

ဝတ်ထားသည့်ဝတ်စုံကလည်း ပွပွချောင်ချောင်။ ဖြူဖြူ
လျော်လျော်။ လေတိုက်လို့ လွင့်ပါသွားသည့်နယ် ကောင်မလေး
သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေမှ သူတို့သုံးယောက် သက်ပြင်းချလိုက်
ပြီး မစွတာ ဘူပရာဒတ်ဘက်သို့သွားကြရန် အချက်ပြလိုက်ကြ
သည်။

တစ်ဖက်စကား တစ်ဖက်နားနဲ့တော့ မဆုံးဖြတ်ပါဘူး။

အဲဒီ ဒုက္ခသည်ကြီး၏ပြောစကားကိုလည်း သူတို့နားထောင်
ကြည့်ကြပါဦးမည်။

 အခန်း(၆)

ဒေါက်တာဝင်းမိုးခေါ်လာသည့် သူ့မိတ်ဆွေ၏အမည်က
ဘိုသန့်ခိုင်။ ဘာသာစကားတွေကို အခကြေးငွေယူပြီး သင်တန်း
အေးနေသူ။

ယခု သူတို့လေးယောက်လုံး မစွတာဘူပရာဒတ်၏အခန်း
အေးထဲမှာ မရောက်ရှိနေကြ၏။

ဘူပရာဒတ်က ကုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေရာမှ သူတို့
အဖွဲ့ဝင်လာလျှင် ဆတ်ခနဲတုန်လှုပ်သွားလေသည်။

သူက ဘာစကားမှမဆိုရသေးသည်မို့ သူဟာ ဘာလူမျိုး
နဲ့ ခွဲမရသေးသော်လည်း ကက်သရင်း၏အဆိုအရမူ သူဟာ
အိုင်းလူမျိုးတစ်ယောက်ပါပေ။

ကိုသန့်ခိုင်က ဘူပရာဒတ်ကို ထိုင်းဘာသာစကားနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပါ မစ္စတာ၊ ခင်ဗျား အရမ်းကံကောင်းပါတယ်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကူကယ်ရာမဲ့မျောနေတုန်း ဒီ ကပ္ပတိန်နောင်ရိုးက ဆယ်ယူကယ်တင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဆေးလည်း ကုပေးခဲ့တယ်”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်၊ ငါတို့ထဲက ဘယ် နှစ်ယောက် အသက်ရှင်သလဲ”

“နှစ်ယောက်ပဲရှင်တယ်၊ စောစောက ခင်ဗျားမြင်လိုက်တဲ့ တဲ့ကောင်မလေးနဲ့ နှစ်ယောက်ပေါ့၊ ကောင်မလေးအဖေလည်း သေသွားခဲ့ပြီ”

နောင်ရိုးပြောပြလျှင် ဘူပရာဒတ်၏မျက်နှာမှာ ဝင်းပသွား ခဲ့၏။

“ကောင်းတယ်...လမ်းရှင်းသွားတာပေါ့”

“ခင်ဗျာ”

ဘူပရာဒတ် ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိသဖြင့် နောင်ရိုး မျက်နှာ ပင့်ကြည့်မိသည်။

“ဪ...ငါတို့နှစ်ယောက် ဗန်ကောက်ကို ခရီးဆက်ရဦး မှာလေ”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ဪ...ကက်သရင်းက ဗန်ကောက်မှာ အလုပ်သွားလုပ် မယ်၊ ငါကလည်း ဗန်ကောက်မှာနေတာဆိုတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် ဗန်ကောက်ကို သွားကြရမှာပေါ့”

စကားထဲက ဇာတိပြုလာသည့်အခါ နောင်ရိုးတို့သုံးယောက် သူ့ကို အချဉ်ပေါက်မိကြ၏။

ဒီအတိုင်းဆို ကက်သရင်းပြောတာမှန်တယ်။ သူဟာ ဘူပရာဒတ်ကူးတဲ့လူပေါ့။

ကျားသေကို အသက်သွင်းမိတာပါပဲ။

ဘူပရာဒတ်ကို စေတနာမရှိတော့သည်မို့ သူတို့အားလုံး သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အားလုံးထိုင်လိုက်ကြပြီး ဘာဆက်လုပ်ကြ လဲဟုတိုင်ပင်သောမျက်လုံးများနှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

“ကက်သရင်းကိစ္စရော...၊ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“အဲဒါလည်း သူ့သဘောပါပဲ၊ သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် ကူညီလိုက်ကြတာပေါ့”

ဆွေးနွေးပွဲမှာ ရေရာသောအဖြေထွက်မလာ။

“ကက်သရင်းကတော့ ဗန်ကောက်လိုက်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး ဘူပရာဒတ်ကို အရမ်းမုန်းနေမှာ”

“ဘူပရာဒတ်က အတင်းအကျပ်ခေါ်ရင်ရော...”

“ဘယ်ရမလဲ၊ အခြေအနေတွေကို အားလုံးသိနေတဲ့ နောက်တော့ အမှန်တရားဘက်ကပဲ ရပ်တည်ရမှာပေါ့”

“သတိတော့ထားနော် နောင်ရိုး၊ လူကြီးက လူလည်ကြီး ဆုပ်စူး၊ စားလည်းရှူးပဲ”

အားလုံး စုဝေးတိုင်ပင်ကြပြီး ညဆယ်နာရီလောက်ရှိမှ လူစုခွဲကာ ပြန်သွားကြသည်။

အိမ်မှာ နောင်ရိုး၊ အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးနှင့် လူနာနှစ်ယောက် ပဲ ကျန်ခဲ့၏။

လူနာနှစ်ယောက်မှာလည်း ယခုအခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျန်းမာလာနေကြပေပြီ။

အခန်း(၇)

နောင်ရိုးမှာ အခုအခါ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးဆိုသလို ဖြစ်နေရပါ၏။

သူတင်တဲ့စစ်ကဲကို သူ့ပြန်မချနိုင်တော့သလို။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ သူ့လူနာနှစ်ယောက်လုံး ဒေါင်ဒေါင်မြည်ကုန်ကြပေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆွဲချက်ကြတော့ပေါ့။

ကက်သရင်းက ပြဿနာမရှိပေမယ့် မစွတာဘူပရာဒတ်ကို ထိန်းထားရတာ နောင်ရိုးမှာပြဿနာ။

ချိန်ကိုက်ပုံးတစ်လုံးလို အချိန်မရွေးပေါက်ကွဲနိုင်သည် ရုပ်ကြီးနှင့် ဘူပရာဒတ်ကို သူလက်ခံထားချင်တော့။

ကက်သရင်းကိစ္စကမူ လွယ်ပါသည်။ သူမရဲ့အဘိုးအဘွား များရှိရာ မန္တလေးသို့ လိပ်စာအတိုင်း ကူညီရှာဖွေပေးရုံသာ။

ဘူပရာဒတ်ကိစ္စကသာ တကယ့်ကိုမလွယ်ကြော့။ ရှားသလို ပေါသလိုနှင့် သူ့ထံမှာ တစ်သက်လုံးနေတော့မည့်ပုံစံ။

လူတစ်ယောက်ကို ထမင်းကျွေးထားရတာ အပန်းမကြီးစေ မယ့် ဘူပရာဒတ်ပုံစံက အန္တရာယ်ရှိသည့်မြေဆိုးကို ခါးပိုက်ပိုက် ထားသည့်နယ်။

လာပါခေါ်လျက် အနှင်ခက်...တဲ့။

ပိုဆိုးတာက ကက်သရင်းနှင့် ဘူပရာဒတ် လုံးဝမတည့် ခြင်းပါ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရန်သူတွေလို။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ဘူပရာဒတ်၏ပုံစံက ဆင်ကြဲကြဲနေသည့်ပုံစံ။

သူပုံစံကြည့်ရတာ ဗန်ကောက်ကို တစ်ယောက်တည်း ပြန် ချင်ပုံမရ။ ကက်သရင်းကိုများ မရအရခေါ်သွားချင်ပေလို့လားမသိ။ နောင်ရိုးမှာ အိပ်ကောင်းခြင်းမအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်း

စားရ။ ကက်သရင်းကို စောင့်ရှောက်နေရပြီး ဘူပရာဒတ်ကို မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေရလို့ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်မိဘတွေရှိရာ စစ်ကိုင်းသို့လည်း ပြန်လို့မရသေးပါ။ ဇနီးသာဆက်ထားရပြီး လူကသွားလို့မရသေး။

သူ့အတွက် အားလုံးအဆင်ပြေနေချိန်ကျမှ ကိုယ့်အတတ် နှင့်ကိုယ်စူး။ ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် နပန်းလုံးနေရတော့ နောင်ရိုး စိတ်တိုလှပါပြီ။

သည်နေ့တစ်နေ့လုံး သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် သူ မျက်နှာချင်း မဆိုင်တော့ဘဲ ကိုယ့်တိုက်ခန်းကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စများသာ ငိုလျှောက် ပြီးဆောင်ရွက်နေလိုက်သည်။

ညနေစောင်းမှပြန်လာပြီး ဒေါ်ဖြူဝင်းပြင်ဆင်ပေးသည့် ညစာကို သူတစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာစားလိုက်သည်။

“ဒေါ်ဖြူဝင်း...ဟိုနှစ်ယောက်ရော ဒီနေ့ရန်ဖြစ်ကြသေး လား”

“ရန်တော့မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘူပရာဒတ်ကို တစ်နေ့လုံး အိမ်မှာမတွေ့ရဘူး။ ညနေကျမှပြန်လာတယ်။ ဘာတွေသွားလုပ် တယ်တော့မသိဘူး”

“အင်း...ကက်သရင်းကရော သေသေဝပ်ဝပ်ရှိရဲ့လား”

“သူကတော့ အဒေါ်အနားကိုပဲ ကပ်နေတယ်၊ တကယ့် တကယ်ကျတော့ အဒေါ်လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွယ်”

“ဟင်...ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဖြူဝင်း၊ ကက်သရင်း ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

ဒေါ်ဖြူဝင်းစကားကြောင့် နောင်ရိုး ကက်သရင်းကို စိုးရိမ် သွားရ၏။ အရုပ်ဆိုးပေမယ့် သနားစရာကောင်မလေးပါပဲ။

“သူပုံစံလေးကြည့်ရတာ ဘူပရာဒတ်ကို အရမ်းကြောက် နေတယ်ကွယ်၊ လွန်လည်း လွန်ဆန်နိုင်ပုံပေါ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲအဒေါ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မလွန်ဆန်နိုင်ရမှာလဲ”

“နေ့လည်က အဒေါ်ကို ငိုပြီး အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြ တယ်၊ သေသွားရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့တဲ့ မသေဘဲကျန်နေတော့ ပြဿနာတွေက ကျန်သေးတယ်တဲ့”

“အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲ ဘူပရာဒတ်နဲ့ ငွေရေးကြေးရေး ပြဿနာတွေရှိတာကို ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်...သူတို့သားအပကို ဘူပရာဒတ်က စရိတ်ခံ နှီးခေါ်လာတာဆိုတော့ သူ့ကို အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ပြီး အကြွေး ပြန်ဆပ်ရမယ်တဲ့”

“ဘာအလုပ်လုပ်မှာလဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်ပြီး အကြွေးပြန် ဆပ်မှာလဲ”

နောင်ရိုး၏မျက်နှာမှာ ဒေါသတွေလွှမ်းမိုးသွားပြီး အသံ ထလည်း ကျားဟိန်းသံလိုပေါက်သွား၏။ ဒေါ်ဖြူဝင်းမှာ လန့်ပြီး တုန်ယင်သွားလေသည်။

“ဆောရီး...အဒေါ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ဒေါသ ဖြစ်လွန်းလို့ပါ၊ တောက်...ကျွန်တော်ရဲ့ စေတနာ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ စာရဏာတွေအားလုံး သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ကုန်တယ်ဗျာ”

ထမင်းစားနေရာမှထလိုက်ပြီး နောင်ရိုး ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်ခွာဖို့ပြင်လျှင် အခန်းပေါက်ဝမှာ ဘူပရာဒတ်ကို တွေ့လိုက် နေသည်။

အိမ်ရှင်ဖြစ်ပေမယ့် သူ ယောင်လို့ပင်ပြီးမပြချင်တော့။ ထမင်းစားပွဲဘက်သို့သာ လှမ်းအော်လိုက်ပါသည်။

“အဒေါ်...မစ္စတာကို ထမင်းပွဲပြင်ပေးလိုက်ပါ”

သူ ထွက်ခွာဖို့ပြင်လိုက်သည်။ ဘူပရာဒတ်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့။ သို့သော် ဘူပရာဒတ်က သူ့ကိုဆွဲထားခဲ့သဖြင့် နောင်ရိုး မျက်ခုံးတွန့်သွားခဲ့ရသည်။

ဘူပရာဒတ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် သူ့ကို စကားပြောလေ၏။

“မစ္စတာနောင်ရိုးနဲ့ ဆွေးနွေးစရာတွေရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော်အပြင်က ညစာစားပြီးပါပြီ။ ဧည့်ခန်းမှာဆုံပါရစေ”

စကားပြောတော့ တော်တော်ချို့တဲ့လူကြီးပဲ။ အင်းလေ... လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရုံပေါ့။ ပြဿနာဆိုတာ ရှောင်လို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ကောင်းပြီလေ...တွေ့ကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းသို့သွားကြ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကက်သရင်းကို ညှိုးငယ်စွာတွေ့ရလျှင် နောင်ရိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

မျက်နှာမှာလည်း အညိုအမည်းတွေမပျောက်သေး။

အဝတ်အစားတွေကလည်း လှေပေါ်မှပါလာသည့်အတိုင်း ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်လျက်။ နောင်ရိုး သူမကို သနားကရုဏာသက်စွာ ဆွမ်းကြည့်လျှင် သူမကလည်း မျက်လုံးလေးပင့်ပြီးကြည့်ပါသည်။

အင်း...မျက်လုံးတော့ တော်တော်လှတဲ့ကောင်မလေးပဲ။ အစ်ပတ်အတွင်း ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရုပ်ကလေးဖြစ်လာတာတော့ အမှန်။

“ကဲ...ဆိုပါ မစ္စတာ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သုံးပွင့်ဆိုင်ထိုင်နေကြရာမှ နောင်ရိုး ဘူပရာဒတ်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ကက်သရင်း၏ပုံစံမှာ အထူးပင် တုန်လှုပ်နေရှာ၏။

သူမ၏အသွင်က တရားစီရင်ခံရတော့မည့် တရားခံမလေး အစ်ယောက်၏အသွင်။

ဘူပရာဒတ်က စတင်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခုလိုကယ်တင်စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ အကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မစ္စတာနောင်ရိုး။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျန်းမာလာပြီမို့ ခရီးဆက်ပါရစေတော့”

“ကျွန်တော်တို့...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဗန်ကောက်ကိုသွားတော့မယ်၊ အဆက်အသွယ်တွေရပါပြီ”

ဘူပရာဒတ်မှာ တကယ့်ကုန်သည်လူလည်ကြီးမို့ ဘယ် နေရာပဲရောက်ရောက် ညှိကြောမပြတ်သရွေ့ အသက်မသေသည် စပါးကြီးမြေလို ဆက်လက်ရှင်သန်ဦးမည့်လူကြီးပါပင်။

နောင်ရိုးရင်ထဲမှာ ကက်သရင်းအတွက် အထူးပင် စိုးရိမ် တုန်လှုပ်သွားမိခဲ့သည်။ ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ဘယ် လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ။

ဘူပရာဒတ်ကြီးဆွဲသလို သူမကမှာလား။ ဘဝကို ရေစုန် မျှောတော့မလို့လား။ ဘူပရာဒတ်ကိုလည်း စိတ်ချင်ပေါက်လှသည်။ ကက်သရင်းကိုလည်း သူ အားမလိုအားမရဖြစ်မိသည်။

ကက်သရင်းဟာ ဒေါ်ဖြူဝင်းကို သူမအဖြစ်အပျက်တွေ ဖွင့်ပြောခဲ့ပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ဖွင့်မပြော။

အင်းလေ...သူကလည်း ခုတလော အလုပ်တွေရှုပ်၊ စိတ် တွေရှုပ်နေခဲ့သည်မို့ မျက်နှာမသာမယာ။

ဘူပရာဒတ်၏စကားကို သူ ခေါင်းခါပြီး ကန့်ကွက်လိုက်

သည်။ ပြီးမှ ကက်သရင်းဘက်သို့လှည့်ပြီး သူ ကရုဏာဒေါသော နှင့် စကားတွေ ဆက်တိုက်ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ကက်သရင်း...မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အစကတော့ မြန်မာပြည်ကိုလာချင်တာ တစ်ပိုင်းကိုသေလို့ဆို၊ မင်းအဘိုးအဘွား တွေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆို၊ အခုကျ ဘာဖြစ်လို့ အအကြီးလို ငြိမ် နေရတာလဲ...ပြောလေ၊ ကန့်ကွက်ပစ်လိုက်ပါလား”

ကက်သရင်း မျက်ရည်တွေစီးကျလာပြီး အသံတိတ်ရှိုက် နေခဲ့သည်။

ကြည့်စမ်း...ဒီလူကြီး သူမကို ဘယ်လိုအကျပ်ကိုင်ထား လို့လဲ။

“ဘာလဲ...သူ့စရိတ်နဲ့ မင်းတို့သားအပလာခဲ့ရတော့ အကြွေး တွေတင်နေလို့မဟုတ်လား၊ ပြော...ငါလျော်ပေးမယ်၊ မင်းကွာ... အစကတော့ ကျားမလေးတစ်ကောင်လို သတ္တိတွေရှိနေခဲ့ပြီး အခုကျ အဲဒီသတ္တိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ သေဘေးကိုတောင် ကြံကြံခံရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး အခုကျ အဲဒီခွဲတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

နောင်ရိုးမှာ ဒေါသတွေထွက်လာပြီမို့ ကက်သရင်းကို ဆွဲ ကိုင်လှုပ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ဘူပရာဒတ်ကတော့ သူမတို့ကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်လို ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဒါရိုက်တာက သူပါပဲ။ သူ ဘယ် လိုတွေ ကြိုးကိုင်ထားသည်မသိ။

ကက်သရင်းမှာ ငိုရှိုက်နေရုံသာ။ သူ့ကို လက်အုပ်လေးချိုး မှူးမေ့မတတ်။

အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရမည်ဟု နောင်ရိုးတွက်လိုက်မိသည်။ ဒီတော့ ကက်သရင်းကို ဖိအားမပေးတော့ဘဲ ဘူပရာဒတ်ကို အပြတ်တိုက်ပစ်ဖို့ပဲ နောင်ရိုးကြိုးစားတော့မည်။

“ကဲ...မစ္စတာ၊ ခင်ဗျားအသက်ကို ကျုပ်ကယ်ခဲ့တယ် ကျုပ်နဲ့သာမတွေ့ရင် ခင်ဗျားတို့ သမုဒ္ဒရာထဲမှာ သေမှာပဲ။ ဒီတော့ အသက်ကယ်ခအဖြစ် ကက်သရင်းကို ကျုပ်ခေါ်ထားလိုက်မယ်”

သူ ဘူပရာဒတ်ကို အင်အားပေးပြောရ၏။ သူ့စကားမဆုံး ခင် ဘူပရာဒတ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာမှာ ရန်ထို့ လာပုံက အထင်းသား။

အင်း...ပုဏ္ဏားယုတ်ကိုကယ်မိတဲ့ ဘုရားလောင်း မျောက်မင်း လိုပါပဲ။ ဒီလူဟာ ငါ့ဦးခေါင်းကိုထုမယ့်သူ။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကက်သရင်းကြောင့် ကျုပ် ငွေတွေ အများ တွေးရင်းနိုးခဲ့ရတယ်။ သူ့ဆီက အကြွေးတွေ ကျုပ်ရရဦးမယ်”

“နေဦးလေ...ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်ဦး၊ ကျုပ် တက်သရင်းကိုခေါ်ထားမှာ ကျုပ်ကိုယ်ကျိုးအတွက်မဟုတ်ဘူး။ သူ့အဘိုးအဘွားတွေဆီကို ပြန်ပို့ပေးဖို့ပါ။ သူ့ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ထုပ်ပေးလိုက်မှာပါ။ ခင်ဗျား သူ့အတွက်ကုန်ခဲ့တဲ့ငွေတွေကိုလည်း တူပုပ်ပြန်ပေးလိုက်မယ်”

သူက တရားနည်းလမ်းကျစွာပြောပေမယ့် ဘူပရာဒတ် အသွင်က ခါးခါးသီးသီး။

ကုန်ခဲ့တဲ့ငွေတွေ ပြန်လျော်မည်ဆိုတာတောင် သူ့အသွင်က နှိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး။

“ခင်ဗျားကယ်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်တာလား။ အကျုပ် ကိုင်တာလား မစ္စတာနောင်ရိုး။ ကျုပ်တို့ကိုလွှတ်ပေးပါ။ ရှောရှော ကျွန်ုပ်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ မနောင့်ယုတ်ပါနဲ့”

အောင်မယ်...သူ့ကို ကိုယ်က ဖမ်းချုပ်ထားတာကျလို့။ နောင်ရိုး တော်တော်ပဲစိတ်တိုသွားမိပါ၏။ သို့သော် ကက်သရင်း၏

အားကိုးတကြီးမျက်ဝန်းလေးများကို နောင်ရိုး ဥပေက္ခာမပြုရက်။

“ကက်သရင်း...နင်လည်းဝင်ပြီးပြောလေ၊ ဆွေးနွေးလေ နင်တို့သားအဖအတွက် ကုန်ကျခဲ့တဲ့ငွေတွေကို ငါပြန်လျှော်ပေးမယ်၊ ပြောလိုက်...အဲဒီလိုပြောလိုက်”

သူ့အမိန့်အရ ကက်သရင်း တတွတ်တွတ်တောင်းပန်သော အခါ ဘူပရာဒတ်က ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါပြီး ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် အော်ဟစ်နေသည်။

အင်း...ဒီလူကြီးကို ဒီလောက်အလိုလိုက်နေလို့မရတော့ဘူး။ သူကပဲတစ်ပြန်ကြီး။ နောင်ရိုး ဘူပရာဒတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲတုံ့ပြန်ဆုံးမဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူ ဘူပရာဒတ်၏ရှေ့မှာရပ်ပြီး သူ့အင်္ကျီစကို ဆွဲဆုပ်မယူလိုက်၏။

“ဒီမှာ...ခင်ဗျားအခုလိုလုပ်နေတာ ဥပဒေနဲ့မကင်းဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ လူကုန်ကူးတဲ့လူကို ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ သေဒဏ်အထိတောင်ပေးနိုင်တယ်၊ အခု ကျုပ်တို့နဲ့တစ်ချက်လောက် ဆက်လိုက်ရင် ခင်ဗျားဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ၊ ဒီတော့ ကက်

သရင်းအတွက် ကျုပ်လျှော်ပေးမယ့်ငွေကိုယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး ခင်ဗျားထွက်သွားပေတော့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဆက်အပ်ရလိမ့်မယ်”

သူ့စကားကိုကြားလျှင် ဘူပရာဒတ်က မျက်စိကိုကျဉ်းပြီး သူ့ကို မှိုန်အစ်အစ်နှင့်မိုက်ကြည့်ကြည့်၏။

သူ့ပုံကြည့်ရတာ နောင်ရိုးကို တစ်ခုခုဒုက္ခပေးတော့မည်ပုံ။

“မစွတာနောင်ရိုး.....ငါကအဆိပ်ပြင်းတယ်နော်၊ မင်းနောင်တရသွားလိမ့်မယ်”

နောင်ရိုးကလည်း ဒေါသတကြီး။

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်မကယ်ရင် ရေထဲမှာငါးစာဖြစ်မယ့် ကြီးရဲ့၊ ကက်သရင်းအတွက် ကျုပ်ကငွေပေးလျှော်မယ်ဆိုတဲ့ ကြားက ခင်ဗျားဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ...ခင်ဗျားတာဝန်က မျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက်ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်ဖျက်ဆီးဖို့လား၊ ဆွဲဖို့လား၊ ခင်ဗျားဗျာ...”

သူ ဘူပရာဒတ်ကို ဆွဲထိုးပစ်လိုက်သည်။ ငါဟာ ကျားသမီးကို အသက်သွင်းမိတဲ့လူမိုက်ပဲ။

ကက်သရင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ထံသို့ပြေးလာပြီး သူ့ဆွဲထားခဲ့၏။ ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ်တောင်းပန်သည်။

“တော်ပါတော့နောင်ရိုးရယ်၊ ဒီလိုလူ့မကောင်းဆိုးဝါးကြီးနဲ့ တုပြိုင်မနေပါနဲ့နော်၊ သူတို့လိုလူမျိုးဟာ အသက်ပြင်းတစ်ကောက်ကျစ်တယ်၊ သူ နေ့တိုင်းအပြင်ထွက်ပြီး သူ့လူတွေ အဆက်အသွယ်လုပ်နေတာ၊ သူ့လက်တံကရှည်ပါတယ်နော်၊ ကက်သရင်းကြောင့် နောင်ရိုးကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းက သူခေါ်တဲ့နောက်လိုက်သွားမယ်ပေါ့၊ ပို့မယ့်ငရဲတွင်းထဲခုန်ဆင်းမယ်ပေါ့...ဟုတ်လား...တောက်”

မေးကြောကြီးများထောင်တင်းပြီး သူ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်မိပါ၏။ ဘူပရာဒတ်ဟာ ဘာလို့ဒီလောက်ထောင့်လူစိတ်ကင်းမဲ့ရတာလဲ၊ အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးရတာလဲ။

အေးလေ...သူက လူမျိုးခြားပဲ။ ငါတို့ပြန်မာလူမျိုးတွေသာ အသက်သခင်ကို ကျေးဇူးရှင်လို့အောက်မေ့ကြတာ။ ကယ်တာ ငါ့အမှားပါပဲ။

သူ ဘူပရာဒတ်ကို အရှုံးမပေးနိုင်။ မျက်စိရှေ့မှ ငရဲမလေးကောင်ကိုကယ်တင်ရမှဖြစ်မည်။ ဘူပရာဒတ်ကတော့ လဲကျသွားသည့်ဆိုဖာပေါ်မှာ ခပ်အေးအေးပင်ထိုင်နေပြီး သွေးစို့သွားသည့်သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်ကို လက်နှင့်ပွတ်လိုက်၏။

သူ့ရုပ်က အအေးလွန်နေသဖြင့် ရေခဲတိုက်ထဲမှ လူသေဘောင်နှယ်။

“ထွက်သွား...ခင်ဗျားထွက်သွားတော့၊ ဒီလောက်ဆို ခင်ဗျားကိုယ်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်နိုင်ပြီ၊ ပြော...ကက်သရင်း...ခင်တို့သားအဖအတွက် သူ့ဘယ်လောက်ကုန်ကျခဲ့ရသလဲ”

ကုန်ကျစရိတ်အကြမ်းဖျင်းကို ကက်သရင်းပြောပြလိုက်လျှင် နောင်ရိုး စိတ်ထဲမှတွက်ချက်လိုက်ပြီး မြန်မာငွေနှင့်ပေးလျှော်လိုက်

“ရော့...ဒီငွေယူသွား၊ ခင်ဗျားသွားတော့”

ငွေထုပ်ကိုပစ်ပေးလိုက်ပြီး နောင်ရိုး ဘူပရာဒတ်ကိုနှင်ထုတ်လိုက်၏။ ဒီလိုလူမျိုးကို ငဲ့ညှာနေလို့မဖြစ်။ ရေမှာကျွမ်းသည့်သူ့ကို လှေပေါ်တင်ထားစရာမလို။

“ဒီတစ်ညတော့ တည်းခွင့်ပြုပါမစ္စတာနောင်ရိုးရယ်၊ ညကြီးမင်းကြီးဆိုတော့ ငါဘယ်မှမသွားတတ်လို့ပါ”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ပေါက်ကွဲပြီးပြီ၊ ပြဿနာတက်ပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ညလက်ခံလိုက်ရင် ကျုပ် ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးတာပဲ၊ ခင်ဗျား ကမ္ဘာလှည့်နေတဲ့လူပါ၊ သွားတော့...ခင်ဗျားသွားတော့”

နောင်ရိုး ပြတ်သားလိုက်လျှင် ဘူပရာဒတ် အမျိုးမျိုးတောင်းပန်နေသေး၏။ နောက်ဆုံးကျမှ နောင်ရိုးကို မီးထွက်မတတ်အကြည့်နှင့်ပစ်ပေါက်ခဲ့ပြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

သူထွက်သွားလျှင် နောင်ရိုး အိမ်တံခါး၊ ခြံတံခါးတွေကို အသေအချာပိတ်လိုက်သည်။ သူ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာတော့ ကက်သရင်းကို ညှော်ခန်းထဲမှာ စိုးရိမ်တကြီးမျက်နှာနှင့်တွေ့ရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်ကြောက်နေတာလဲကက်သရင်း”

“ဒီ...ဒီလိုပါရှင်၊ ဘူပရာဒတ်ဟာ ကမ္ဘာလှည့်ဆိုးကြီးမဟုတ်လား၊ နိုင်ငံတကာလှည့်ပြီး လူကုန်ကူးနေတဲ့သူဆိုတော့ ဦးနောင်ရိုးကို ဒုက္ခတွေပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် မင်းက ငါ့အတွက်ငဲ့ပြီး သူ့နောက်ပြန်လိုက်သွားချင်တာလား”

သူမေးချလိုက်လျှင် ကက်သရင်း ခေါင်းငုံ့ပျက်ရည်ဝဲသွား၏။ အင်း...နိုင်ငံခြားမှာကြီးတဲ့ ကပြားမ၊ ကမှ ယဉ်ကျေးနူးညံ့သေးတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဦးနောင်ရိုးဟာ ကက်သရင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ကျွန်မကြောင့် ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါဘူး။ ဘူပရာဒတ်က ကျွန်မမလိုက်ရင် ဦးနောင်ရိုးကိုဒုက္ခပေးမယ်ဆိုလို့ ကက်သရင်းလိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်မိတာပါ”

“မိုက်လိုက်တာကက်သရင်းရယ်၊ သူ့နောက်လိုက်ရင် မင်းဘဝပျက်သွားမှာပေါ့၊ ငါယောက်ျားပါ၊ သူ့ခြိမ်းခြောက်တိုင်း မကြောက်ပါဘူး။ သူကဘာမို့လို့လဲ၊ သူဘယ်လောက်ပဲအဆက်အသွယ်ကောင်းကောင်း ဒါ မြန်မာပြည်ပဲ၊ ဘီလုံးငှက်အတွက် ကျွဲခြေရာခွက်ဟာ လုံခြုံသလိုပဲ၊ ငါတိုင်းပြည်ဟာ ငါ့ကိုလုံခြုံမှုပေးမှာပါ”

ကက်သရင်းအနီးရှိဆိုဖာတွင်ထိုင်ချလိုက်ရင်း သူ ကက်သရင်းကိုနှစ်သိမ့်လျှင် ကက်သရင်းက ဘီလုံးငှက်ပုံပြင်အကြောင်း မေးလေ၏။

“ဦးနှောင်ရိုးပြောတဲ့ဘီလုံးငှက်နဲ့ ကျွဲခြေရာခွက်အကြောင်းက ဘယ်လိုလဲဟင်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်းက အမေရိကန်မှာကြီးခဲ့သူပဲ၊ တို့မြန်မာပြည်မှာတော့ ကလေးတွေတောင်သိတယ်၊ ဒီလိုကွ”

“တစ်ခါတုန်းကပေါ့ကွာ၊ ဘီလုံးငှက်တစ်ကောင်ကို စွန်ရဲတစ်ကောင်ကဖမ်းမိတဲ့အခါ ဘီလုံးငှက်ကလေးက ငါ့နေရာမဟုတ်လို့ ခုလိုဒုက္ခရောက်တယ်၊ ငါ့နေရာမှာဆို ဒီလိုဒုက္ခမရောက်ဘူးဆိုပြီး ငိုကြွေးသတဲ့”

“အဲဒီအခါ စွန်ရဲကြီးလည်း နားကြားပြင်းကပ်တာနဲ့ မင်းလို အကောင်သေးသေးလေးကများ ငါ့လိုစွန်ရဲကြီးကို ဘယ်လိုနေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှုံးမှာပေါ့လို့ပြန်ပြောတယ်”

“ဘီလုံးငှက်ကလေးက မယုံရင်ခမ်းကြည့်ပါလို့စိန်ခေါ်တာနဲ့ စွန်ရဲကြီးက ဘီလုံးငှက်ကလေးကို သူ့နေရာပြန်ပို့ပေးလိုက်တယ်”

“ဘီလုံးငှက်ကလေးရဲ့နေရာက ခရောင်းတောလေ၊ ပတ်ကြားအက်ကွဲတွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ခရောင်းတောကြီးထဲမှာ ခွားခြေရာခွက်တစ်ခုထိပ်ရပ်ပြီး ‘ဟေ့...စွန်ရဲကြီး...ငါ့ကိုဖမ်းလော့’ ဆိုပြီး အော်

“ဟင်၊ စွန်ရဲကြီးကောင်းကင်ကထိုးဆင်းလာတော့ ပတ်ကြားအက်ထဲဆင်းပြေးလိုက်နဲ့ သုံးခါလောက်လည်းရှိရော စွန်ရဲကြီးလည်း နေဘတ်ကို ပတ်ကြားအက်ဆောင်မိတာနဲ့သေရော...တဲ့”

“ဪ...နေရာဒေသကလည်း အရေးကြီးတယ်နော်”

ကက်သရင်း အနည်းငယ်အားရှိသွားပုံပေါ်လျှင် နောင်ရိုးဆက်လက်ပြီးအားမဲတွထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...လောကမှာ နေရာဒေသကလည်း အရေး

ကြီးတယ်၊ ကိုယ့်တို့မြန်မာပြည်၊ မြန်မာ့မြေဟာ ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားတွေအတွက် လုံခြုံမှုကိုပေးစွမ်းပါတယ်၊ ဥပဒေစိုးမိုးနေတဲ့အတွက် သူတို့ မတရားလုပ်ချင်တိုင်းလည်းလုပ်လို့မရပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကက်သရင်း စိတ်အေးရပါပြီ၊ ဘူပရာဒတ်

နောက်ကို ဘယ်လိုက်ချင်ပါ့မလဲရှင်၊ ဘယ်သူက ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးချင်ပါ့မလဲ ဒါပေမယ့် သတိတော့ထားနေပါနော်၊ သူတို့က ချီကန်သမားအကြီးစားတွေ...”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ နောက်နေ့ကျရင် ကက်သရင်းအတွက်

မြန်မာအဝတ်အစားလေးဘာလေးဝယ်ပေးမယ်၊ နောက် မင်းရဲ့ အဘိုးအဘွားတွေကို လိုက်ရှာပေးမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ဦးနောင်ရိုးကို ကက်သရင်း အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား စကားစမြည်တွေပြောကြပြီး ထိုညက သန်းခေါင်ရောက်မှ ကိုယ့်အခန်းသို့ကိုယ် အိပ်ယာဝင်ဖြစ်ကြလေ သည်။

အခန်း(၈)

“ဒါ ယူဖနပလာဇာလော လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းအစုံရတယ်၊ ဈေး ငြီးတစ်ခုပေါ့”

ကားပါကင်ထိုးခဲ့ပြီး ကက်သရင်းကို သူ့ ဦးဆောင်ခေါ်လာ ခဲ့၏။ ကက်သရင်းမှာ အဝတ်တွေစုတ်ပြတ်နေသည်မို့ လောလော ဆယ် နောင်ရိုး သူ့ဘောင်းဘီတစ်ထည်နှင့် တီရှပ်တစ်ထည်ကို ဆုတ်ပေးထားရသည်။

အမေရိကန်သွေးပါပြီး အမေရိကန်မှာ တစ်သက်လုံးနေ ဘာခဲ့ပေမယ့် ကက်သရင်းမှာ ကူခြေရှိပါသည်။ အင်း...သူ့ဖခင်

အအုပ်အထိန်းကောင်းလို့ပဲလား။ သူမရဲ့ပင်ကိုယ်ဗီဇကြောင့်ပဲ
လားတော့မသိ။

သွားပုံလာပုံကတော့ မြန်မာမဆန်။ အင်းလေ...ရာနှုန်းပြည့်
မြန်မာမလေးမှမဟုတ်တာ။

နိုင်ငံခြားမော်ဒယ်တွေလမ်းလျှောက်သည့်ပုံစံ။ မြင့်မားသော
ကိုယ်ဟန်ကို မတ်မတ်လေးထားပြီး လှလှလေးလျှောက်ပုံက စတိုင်း၊
သို့သော် သူ့အဝတ်အစားတွေဝတ်ထားသည်မှာ ပုံစံက ဖိုသီဖတ်သီ။

မျက်နှာမှာလည်း နေလောင်ထားတာတွေမပျောက်သေး။
ဆံပင်ကလည်း ပုံမကျ။ ပန်းမကျ။

သူမကိုဦးဆောင်ပြီး တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် စက်လှေကားနှင့်
တက်ကာ အရင်ပြသလိုက်၏။ သူမက သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး
လိုက်တာတော့ နောင်ရိုးခွင့်လွှတ်ရသည်။

သူငယ်ငယ်က ဘုရားပွဲတွေမှာ အမေ့လက်ကိုဆွဲပြီး လိုက်
နည်းမျိုးပေါ့။

“ဦးနောင်ရိုး...ကက်သရင်း ဆံပင်ညှပ်ချင်တယ်”
အလှပြင်ခန်းမတစ်ခုကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး ကက်သရင်းပူဆာ
လျှင် နောင်ရိုးခွင့်ပြုလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ငါ ဟိုTea Shopတစ်ခုက ထိုင်စောင့်မယ်”
မလှမ်းမကမ်းမှဆိုင်တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး နောင်ရိုး
သူမကိုတစ်နာရီလောက်စောင့်နေရပါသည်။

အဝတ်အစားလည်း သူမအတွက် စောစောကတည်းက
လေးစုံလောက်ဝယ်ပြီးဖြစ်သဖြင့် လိုအပ်တာလေးနည်းနည်းပါးပါး
လောက်ပဲ ပြီးမှဝယ်တော့မည်။

သူမအတွက်ပေါ့။ မနက်ဖြန်လောက်ဆို နောင်ရိုးလည်း
မိဘများရှိရာစစ်ကိုင်းသို့ ပြန်ရဦးမည်။

နောက် ကက်သရင်း၏အဘိုးအဘွားများနေထိုင်ရာမန္တလေး
သို့ ရှာပုံတော်ဖွင့်ရပေဦးမည်။

လူတစ်ယောက်ကိုကူညီကောင်းပါသည်လေ။ တူသော
အကျိုးပေးမှာပါ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ တမေ့တမောကြာလည်း ကက်
သရင်းပြန်ထွက်မလာသေးလျှင် နောင်ရိုး စိတ်မရှည်တော့။ ယုဇန
ဖလာဇာကို နောက်တစ်ခေါက်ပတ်ကြည့်ဖို့စိတ်ကူးပြီး သူ စက်
လှေကားဖြင့် တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ်တက်လိုက်၊ ကြည့်လိုက်လုပ်
နေမိသည်။

လိုအပ်တာလေးတွေလည်း ဝယ်လိုက်၏။ မနက်ဖြန် အဖေ နှင့်အမေထံသွားမည်။ နိုင်ငံခြားပြန်လက်ဆောင်တွေလည်း ဝယ်ခဲ့ သည်။ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာနှင့် နောင်ရိုးဈေးဝယ်နေဆဲ ခပ်လှမ်း လှမ်းမှကောင်မလေးတစ်ယောက်၏အလှက သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲ သို့ ဒိုင်ခနဲဝင်ဆောင့်လိုက်၏။

အားပါးပါး.....

မြင့်မားသောအလှနှင့် ပြေပြစ်သောမျက်နှာ၊ နှာတံ၊ မျက်လုံး မျက်ခုံးတို့က အပြစ်ဆိုစရာမရှိသည့်အပြင် နှုတ်ခမ်းလေးလှပုံက လည်း စွဲမက်စရာ။

ဒီမျက်နှာမျိုး ငါမြင်ဖူးပါတယ်။ လုံချည်နှင့်တော့မဟုတ်။ စကတ်လှလှလေးနှင့် ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီလှလှလေးက ပန်းရောင်း အသားခပ်ပျော့ပျော့။

အပေါ်မှာထပ်ဝတ်ထားသည့် ဇာအင်္ကျီတိုတိုလေးက ဆင် စွယ်ရောင်။ အင်း...ငါ့မျက်လုံးတွေလည်း အင်တာနေရှင်နယ်စင် ကုန်ပါရောလား။

အင်းလေ...လုံချည်စကတ်အကွဲတွေ၊ အင်္ကျီပေါ်ပေါ်ရော်

ဆိုင်တွေထက်စာရင် လုံလုံခြုံခြုံလေးတွေဝတ်တာက တော်ပါသေး သယ်။

အသားကတော့ ဝင်းပမနေ။ ပန်းရောင်သန်းသည့်အဖြူ။

အလို...မျက်နှာလေးဝင်းပနေပုံကတော့ ဆေးသားတင်ထားလို့ပဲဖြစ် သယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကောင်မလေးလှပုံက ဗိုလ်ဆန်သလိုလို

ကလေးဆန်သလိုလို။

ငမ်းကြောထူမိသလိုဖြစ်သွားရာမှ သတိရသည့်အခါ နောင်ရိုး

မျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး အောက်ထပ် ကက်သရင်းအလှပြင်နေရာဆီသို့ သွားဖို့ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူ့လက်မောင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က နောက်

ထွမ်းဆွဲထားသဖြင့် နောင်ရိုး အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်ရ၏။

ဟိုကောင်မလေး...ပန်းနုရောင်ကောင်မလေး။

“မင်း ငါ့ကိုသိလို့လား၊ ဘာကြောင်တာလဲ”

သူ ရှက်ရွံ့တကြီးဖြစ်နေလျှင် ကောင်မလေးက ခစ်ခနဲရယ်

တိုက်၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဦးနောင်ရိုးရဲ့၊ ကက်သရင်းကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

‘ဟင်...မင်း...ကက်သရင်းဟုတ်လား’

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆံပင်လည်းပုံကျသွားပြီ၊ မျက်နှာလည်း ပေါင်းတင်ပစ်လိုက်တယ်”

နောင်ရိုး မျက်လုံးဖြူ၊ ပါးစပ်လည်းပွင့်သွားပြီး ကက်သရင်း ကို သေသေချာချာကြည့်မိသည်။

အရင်လိုဖိုသီဖတ်သီမဟုတ်။ မျက်နှာမှာ နေလောင်ရာတွေ လည်းပျောက်ကင်းချောမွေ့ပြီး မိတ်ကပ်ပါးပါးတင်လိုက်တာနဲ့ အရောင်တင်လိုက်သည့်စိန်လို တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပလျက်။

ဒါကြောင့် ဘူပရာဒတ် လက်မလွှတ်ချင်တာကိုး။

ဒါတောင် နောင်ရိုးမယုံချင်သေး။

“ဟုတ်လို့လား၊ မင်း ကက်သရင်းဟုတ်လို့လား”

“ဪ...ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ ကက်သရင်းမှ ကက်သရင်း အစစ်ပါ၊ ကဲ...လား...သွားကြစို့၊ ကက်သရင်းမိုက်ဆာတယ် တစ်ခုခုကျွေးပါ”

“အိုကေ...အိုကေ”

နှစ်ယောက်သား မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုသွားကြဖို့ ဆုခနပ်လာစာမှထွက်လိုက်ကြ၏။

“လှလိုက်တဲ့နာမည်လေးပဲ၊ ခွာဖြူ.....ခွာဖြူတဲ့လားကွာ၊
ကိုယ် ကက်သရင်းကို ခုချိန်ကစပြီး ခွာဖြူလို့ပဲခေါ်မယ်နော်၊ ယူ
အဖေက မြန်မာပီသပြီး ဘာဖြစ်လို့များ အမေရိကန်မကိုယူရသလဲ
နာ”

သူ့အသံက ညည်းတွားသံပေါက်သွားလျှင် ကက်သရင်း
ချီးမြှားပြုံးဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်အမေအကြောင်း ကိုယ်မကောင်းလည်းမပြောချင်
တော့ ဒါပေမယ့် မာမိက အမေရိကန်မလေ၊ သူလိုချင်တာကို
အောင်ယူတတ်တယ်၊ ရုပ်ဝါဒီကိုဦးစားပေးတဲ့နိုင်ငံမှာ မာမိက
ဘယ်စိတ်ဆင်းရဲခဲမလဲ၊ သူ့ချစ်ရင်ချစ်သလို ဖေဖေကိုအရယူပစ်
ချင်တာပေါ့”

“အင်း”

“နောင်ရိုး ဆင်ခြေမတက်နိုင်တော့ပါ။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း
ကောင်းကြီးပါပဲ။ သူ ကက်သရင်းကို ခွာဖြူလို့တိုးတိုးလေးခေါ်
မယ့် မျက်တောင်မခတ်ငေးကြည့်မိပြန်သည်။

ဖြူဝင်းသောအသားအရည်က ဖခင်ဘက်ကိုနွယ်မှာပေါ့။

“ကက်သရင်းမှာ မြန်မာနာမည်မရှိဘူးလား၊ ယူအဖေက
မန္တလေးသားဆိုတော့ မဟာဆန်မှာပဲ”

မြန်မာထမင်းဆိုင်ထဲမှာ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်
ထိုင်ပြီး ထမင်းစားရင်း စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

သူ့အဖေအကြောင်းမေးတော့ ကက်သရင်း၏မျက်နှာလေး
ရွှင်နေရာမှ ညှိုးနွမ်းသွားသည်။ သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ကျဆုံးခဲ့သည့်
ဖခင်ကို လွမ်းဆွတ်သွားပုံရသည်။

“ဖေဖေက မြန်မာလူမျိုးသိပ်ပီသတယ်၊ ကက်သရင်း
မြန်မာနာမည်က ခွာဖြူပါ”

ရုပ်ကလည်း မြန်မာတော့အဆန်သာ။ ကပြားမလေးရယ်...။

“ယူ ဘယ်ဘာသာကိုကိုးကွယ်သလဲဟင်”

“ဗုဒ္ဓဘာသာပါ။ ဖေဖေနဲ့အတူ ပရိတ်တွေရွတ်ကြတယ်။ မေတ္တာသုတ်၊ ဓာရဏပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်းတော်တွေပေါ့။ စာအုပ်ကြည့် ရွတ်တာလည်းရှိတယ်။ အလွတ်ရတာလည်းရှိတယ်”

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့”

လူတစ်ယောက်မှာ ဘာသာဟာအရေးကြီးသလား။ လူနဲ့ ဟာ အရေးကြီးသလား။

လူမြို့မှ လူမျိုးပြုတ်သတဲ့။

မြေမျိုလို့ လူမျိုးမပြုတ်တဲ့။ ငါ့မိဘတွေက ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းတယ်။ ခွာဖြူကို ငါလက်ထပ်ရင် ကန့်ကွက်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

ဒါပေမယ့်လေ သူက ငါ့ကိုမျိုတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ငါက သူ့ကို မျိုမှာပဲ။ မွေးလာတဲ့ကလေးလေးတွေဟာ မြန်မာ(၉၅%)ပေါ့။

စိတ်ကူးထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်ပစ်လိုက်သည်မို့ နောင်ရိုးရိုး ကပြားစိစိဖြစ်သွားလျှင် ခွာဖြူမလုပ်မလဲဖြစ်ရမည်။

“ဦးနှောင်ရိုးက ခွာဖြူ ပရိတ်တော်တွေရတယ်ဆိုတာ မယုံ ညံ့လား။ မယုံရင် အခုပဲရွတ်ပြမယ်လေ။ ပရိတ်တော်တွေအားလုံး ကိုရပေမယ့် မင်္ဂလာသုတ်၊ မေတ္တာသုတ်၊ နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်း၊ ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရားဂုဏ်တော်နဲ့ သံဃာဂုဏ်တော်တွေကို မယုံတယ်”

“ယုံပါတယ်ခွာဖြူရယ်။ ကဲ...စား...စားလို့ကောင်းသလား။

ခွာဖြူက ဟိုမှာ အမေရိကန်စာတွေစားခဲ့ရတော့ မြန်မာထမင်းဟင်း ကို စားတတ်ရဲ့လား”

“စားတတ်ပါတယ်။ ခွာဖြူတို့သားအဖ အဆင်ပြေရင်ပြေ သလို အမြဲချက်စားနေကျပါ”

“ကောင်းတယ်။ ကဲ...စား...မနက်ဖြန်ကျ ကိုယ်တို့ စစ်ကိုင်း ကိုပြန်မယ်။ နောက် ခွာဖြူအဘိုးအဘွားတွေရှိတဲ့ မန္တလေးလိပ်စာ ဆတိုင်း စုံစမ်းရှာဖွေပေးမယ်”

“ဦးနှောင်ရိုး တကယ်ပြောတာနော်”

ခွာဖြူအသွင်က ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားလျှင် နောင်ရိုး ဘော်တော်စိတ်ချမ်းသာသွား၏။

“တကယ်ပေါ့ခွာဖြူရယ်၊ အဲ...ယူ လုံချည်ဝတ်တတ်အောင် လည်းလေ့ကျင့်ဦးနော်၊ မြန်မာပြည်မှာနေမယ်ဆိုရင် မြန်မာမလေး လိုဝတ်တတ်အောင်ကြိုးစားရမယ်”

နောင်ရိုး အရေးဆိုလိုက်လျှင် ခွာဖြူက ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြ လိုက်သည်။

“ခွာဖြူ လုံချည်ဝတ်တတ်ပါတယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖေဖေက လုံချည်နှစ်ထည်ဝယ်ပေးထားပြီး အိမ်မှာ ဝတ်ကျင့်လှစ် ပေးခဲ့တယ်”

“ဒါဆိုရင် ခွာဖြူကို မြန်မာဝတ်စုံလေးတွေဝယ်ပေးရမယ်၊ ဒီကအပြန် တစ်ခါတည်းဝယ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးနောင်ရိုးရယ်”

နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားပြီး ဈေးတစ်ခါဝယ်ကြပြန်လေ သည်။ သည်နေ့ကတော့ ညနေစောင်းမှအိမ်ပြန်ရောက်လိမ့်မည်။

သူမတောင်းဆိုသည့် ရွှေတိဂုံဘုရားနှင့် ကမ္ဘာအေးစေတီ တော်၊ လှိုဏ်ဂူတို့ကိုလိုက်ပို့ရပေဦးမည်။

 အခန်း(၉)

မနက်စောစောကတည်းက ထွက်လာခဲ့သည်မို့ မနက်ဆယ် နာရီခွဲလောက်မှာ ကြို့ပင်ကောက်သို့ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

ကားပေါ်မှာ စားသောက်စရာမျိုးစုံကို ခြင်းကြီးများနှင့်တင် ခဲ့သဖြင့် ဘယ်မှာမှဆင်းဝယ်စားစရာမလိုပါ။

ရန်ကုန်နှင့်မန္တလေးကို မိုင်ပေါင်းငါးရာခန့်ဝေးသည်မို့ တစ် နာရီကို မိုင်ငါးဆယ်နှုန်းနှင့်ပဲတွက်ဦး။ မိုးမချုပ်ခင်မှာ ရောက်သွား မှာပါပဲ။

ကားပေါ်မှာ အစားအသောက်မျိုးစုံပါလာသည်မို့ သာယာ သည့်နေရာတစ်ခုခုမှာနားပြီး အစားအသောက်စားလိုရသည်။ နား လို့လည်းရပါသည်။

နှစ်ယောက်တည်းလာသည့်ခရီးမှို နောင်ရိုးရင်ထဲမှာ ကြည့်နူး
ချမ်းမြေ့ပြီး စိတ်တွေသန့်စင်လန်းဆန်းအင်အားပြည့်နေရသည်။
အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

ကိုယ့်အသက်ကိုယ်ပြန်စမ်းစစ်ကြည့်တော့လည်း အသက်
သုံးဆယ်ကျော်ခါစ။ ကက်သရင်းကတော့ လွန်ရှိ အသက်နှစ်ဆယ်။

အမေရိကန်မှာလူဖြစ်ရပေမယ့် လူသားဆန်ပြီး နူးညံ့သည့်
မိန်းမဆန်သည် ကပြားမလေးကို သူ ဘယ်တုန်းက ချစ်မြတ်နိုး
သွားမိတာတဲ့လဲ။

သို့သော် သူ့အချစ်က ရှေးရှေးတုန်းကလိုပင် ပန်းလေးလို
လှနေတာပဲ ကြည့်နေချင်သည်ဆိုသည့်အချစ်။ ကြောင်တယ်လို့ပဲ
ဆိုဆို ပေါတယ်လို့ပဲစွပ်စွဲ၊ စွပ်စွဲ။

နောက်ကြည့်မှန်နှင့်ချိန်ထားသဖြင့် ကိုယ့်ဘေးမှာပါလာ
သည့်ခွာဖြူကို သူလှည့်ကြည့်စရာမလို။ မပင်ပန်းဘဲ မြင်နေရ၏။

ကပြားမလေးမှို အလှထူးလေသလား။ နှာတံလေးကော့နေ
ပုံလေးကအစ အသည်းစွဲစရာ။ မျက်တောင်လေးကော့နေပုံနှင့်
မျက်ခုံးမွှေးလှပုံကလည်း ဘရွတ်ရိုးလ်ကိုသတိရစဖွယ်။

နှုတ်ခမ်းလေးလုံးပုံ၊ လှပုံကတော့ မွန်ရိုးလား။ သို့ပေမယ့်
မြန်မာမင်းသမီးလေးတစ်ယောက်လို တည်ငြိမ်ယဉ်ကျေးတာက
တော့ သူ့ဖခင်ဘက်မှအမွေ။

ကြည့်ပါဦး။ သည်ခေတ်ကြီးထဲမှာ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ
အောင် ပေါ်ကြ၊ ဖော်ကြပေမယ့် အမေရိကန်မှာကြီးသည့်ကပြား
မလေးကတော့ လုံလုံခြုံခြုံ။

အဝါခံဒီခိုင်းလှလှ ဝမ်းဆက်အိအိလေးနှင့် သူမအသွင်က
အိမ်ခွအဝါလေးတစ်ပွင့်နယ်။

“ခွာဖြူ...ယူ့မျက်နှာပေါ်က နေလောင်ဒဏ်ရာတွေ ဘယ်
ပျောက်ကုန်တာလဲ၊ မျက်နှာပေါင်းတင်လိုက်လို့လား၊ ဆေးလိမ်း
လို့ပျောက်သွားတာလား”

သူ မအောင့်နိုင်စွာမေးမိလျှင် ခွာဖြူက တိုးတိုးရယ်မော
ညည်း

“ဆေးလိမ်းလို့ပျောက်သွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘူပရာဒတ်
ကြီးစိတ်ပျက်သွားအောင်လို့ ပျောက်နေတဲ့မျက်နှာကို ဆေးတွေ
ထိသုတ်ထားတာ၊ နောက် ဦးနှောင်ရိုးနှင့်ထုတ်လိုက်လို့ ဘူပရာ

ဒတ်ကြီးလည်းထွက်သွားရော ကိုယ့်ရုပ်နဲ့ကိုယ်နေလိုက်တာပေါ့

“ကောင်းကွာ၊ ခွာဖြူပင်ကိုယ်ရုပ်ကို ဘူပရာဒတ်သိမှာပေါ့”

“သိတာပေါ့”

“ဒါကြောင့် သူ တစ်လည်လည်ဖြစ်နေတာ”

“တော်စမ်းပါဦးနောင်ရိုးရယ်၊ ဒီလူကြီးအကြောင်း မဖြောစမ်းပါနဲ့၊ ကဲ...ကျွန်မတို့ တစ်ခုခုစားကြရအောင်လေ၊ (၁၁)နာရီကျော်နေပြီ”

ကြို့ပင်ကောက်ကိုလွန်လာပြီး ပေါင်းတည်သို့မရောက်ခင် ကြားမြို့လေးတစ်ခုမှာ သူတို့ရပ်လိုက်ကြသည်။ မြို့အဝင်စေလဲလေးတစ်ခုရှေ့မှာ။ ကားကြီး၊ ကားလေးတွေကတော့ လမ်းမခေါ်မှာ ဥဒဟိုသွားလာလျက်။

“အညောင်းပြေအောင် အောက်ဆင်းကြစို့၊ ဘုရားဖူးရင် ထမင်းစားကြမယ်”

ဆွဲခြင်းတစ်ခုကိုဆွဲပြီး နောင်ရိုးနှိုးဆော်လိုက်လျှင် ခွာဖြူဆွဲခြင်းကို လက်ပြောင်းယူရင်း.....

“ဦးနောင်ရိုး...ဘုရားလည်းဖူးရင်း၊ လိပ်ဥလည်းတူးရင်”

ဆိုတာ ဘာလဲဟင်၊ အခု ခွာဖြူတို့ လိပ်ဥတူးလို့ရမလား၊ လိပ်ဥ

ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလေးလဲ၊ ကြက်ဥလိုပေါ့နော်”

“ဟိုက်...”

တကယ်ပါပင်။ ကပြားမလေး။ အမေရိကန်မှာကြီးပြင်းရသူ ဆေးမို့ မြန်မာတစ်ယောက်လောက်တော့ စကားပုံတွေကိုကျွမ်းကျင် ညည်းထင်။

ဒီလောက်ကြားဖူးနားဝရှိတာကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေဦးမည်။ ကဲ...နောင်ရိုးဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။ အရိုးခံနှင့်မေးနေသည့် ကပြားမလေးအား နောင်ရိုးဆင်ဝေ့ရန်ရှောင်ပြောရတော့မလို။

“လာစမ်းပါဟာ၊ ထမင်းအရင်စားကြရအောင်”

ရန်ကုန်မှဝယ်ထည့်လာသည့် ကြက်လျှာစွန်းဒန်ပေါက်နှစ်ဖူး ကိုယူပြီး သူတို့နှစ်ယောက် စောင်းတန်းခုံတစ်ခုမှာထိုင်ကြ၏။

“ဘုရားအရင်ဖူးမယ်လေ၊ ပြီးမှ လိပ်ဥတူးမယ်”

ခွာဖြူက ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောပေမယ့် နောင်ရိုးမှာ ရယ်ရယ်လှပါ၏။ ခွာဖြူနှင့်အတူသွားနေရလို့ စိတ်ထဲမှာကြည်နူးအူမြူး ဆည်းကြားထဲ ကပြားမလေး၏စကားက အားလုံးတလွဲ။

“အေးပါ...အေးပါ...ဘုရားအရင်ဖူးပါ့မယ်”

ကားကိုလည်းလှမ်းမြင်နေရသည့် ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဘုရားဖူးတို့ကတော့ ကျဲပါးလှပါသည်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားမဟုတ် လို့ထင်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာအလှူခံနေသည့် ဘုရားဂေါပကထံ သူတို့ အလှူငွေထည့်ပြီး ဒန်ပေါက်နှစ်ဖူးကိုဖွင့်စားကြသည်။ နောက် အအေးသောက်။

“ကဲ...ကားပေါ်ပြန်တက်ကြစို့ မန္တလေးရောက်ဖို့ အဝေးကြီး လိုသေးတယ်၊ တော်ကြာ လမ်းတင်အိပ်နေရမှ လိပ်ဥတူးနေရ ဦးမယ်”

သူ ခွာဖြူကိုနောက်ချင်သဖြင့် ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမခမ္ဘာ မြန်မာတစ်ယောက်လို စကားလုံးတို့၏အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းကောင်း နားမလည်ရှာ။

“လိပ်ဥတူးရတာ မကောင်းဘူးလားဦးနောင်ရိုးရဲ့၊ လိပ်ဥ စားရတာပေါ့၊ ခွာဖြူစားဖူးချင်တယ်”

“ကဲ...ကဲ...ဒေါ်ခွာဖြူ...လူလည်း ရယ်ရလွန်းလို့ အူတက် တော့မယ်၊ သွားစို့”

နှစ်ယောက်သားကားမောင်းထွက်ခဲ့ကြသည့်အခါ ခွာဖြူက ဘုရားလည်းဖူးရင်၊ လိပ်ဥလည်းတူးရင်း၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဆက်မေး နေသဖြင့် နောင်ရိုးပြီးပြန်သည်။

“ဘုရားလည်းဖူးရင်း လိပ်ဥလည်းတူးရင်းဆိုတာ တစ်ကြိမ် စည်းနဲ့ အလုပ်နှစ်ခုလုပ်လို့ပြီးရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပါကွာ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဥပမာ-တို့နှစ်ယောက်ပဲကြည့်လေ၊ ဘုရားလည်း နူးရင်း ထမင်းလည်းစားကြတယ်မဟုတ်လား၊ လမ်းလျှောက်လိုက် ရလို့ အညောင်းလည်းပြေသွားတယ်လေ၊ အလုပ်နှစ်ခုတင်မက ဆုံးသုတောင်ပြီးသွားသေး...”

“ဪ...ဒီလိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ...အဲဒီလိုပါ”

ခဲရောင်လင့်ခရူဆာကားလေးက သွက်သလို နောင်ရိုး၏ နှိတ်တွေလည်း ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလှသည်။ လေကလေးတချွန်ချွန် နှင့်ပေါ့။

ရိုးမ ၇ အလှ၊ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်၏အလှတွေကိုလည်းမြင်ရလမ်းခရီးရှုမျှော်ခင်းတို့ကိုလည်းမြင်ရသဖြင့် ခွာဖြူမျက်နှာလေးမှာ အစွမ်းကုန်စိတ်ချမ်းမြေ့နေသည့်ပုံ။

“ဦးနှောင်ရိုးရယ်...မြန်မာပြည်ဟာ အရမ်းလှတာပဲနော် ဒါတောင် ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ မြန်မာ့မြေကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့ပါလိမ့်”

သူကလေး၏အသံက ညည်းညည်းတွားတွား။ ဖခင်အတွက် အားမလိုအားမရအသံ။

“အချစ်ကြောင့်ပေါ့ကွာ၊ အချစ်ကြောင့် မျက်စိကန်းသွားခဲ့တာပေါ့”

“ဟို...အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဆိုတာလား”

ခွာဖြူအသံနှင့်ဟန်က တွေးတွေးဆဆ၊ ဝိုးဝိုးရွံ့ရွံ့။ နောင်နိုးအော်ရယ်မိတော့သည်။

“အမယ်လေးဟဲ့...အမေရိကန်မှာမွေးပေလို့ပဲ၊ မြန်မာပြည်မှာများမွေးရင် ကမ္ဘာတောင်ဖတ်မယ်”

ခွာဖြူနှင့်ယခုလိုသွားနေရလို့ဖြင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးသာမက ကမ္ဘာကြီးကိုတောင် ဆယ်ပတ်လောက်ပတ်ချင်ပါရဲ့။

ရယ်ရယ်မောမော၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့်ပင် သူတို့ တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ်ကိုကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြပေပြီ။

ခွာဖြူ...ခုလိုပဲ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝခရီးရှည်ကြီးကို အတူအတူကပ်လှမ်းချင်လိုက်တာကွာ။

မင်းခွင့်ပြုပါနော်။

ပြည်ရောက်တော့ နေ့လည်(၁၂)နာရီ။ ရှေ့ခရီးက အထွေးကြီးကျန်သေး၏။ နွေရာသီမို့ ခရီးကပူပြင်းလှသည့်ကြားထဲ ခွာကြွေကလည်း အပူမခံနိုင်ရှာ။

ကားထဲမှာ လေအေးစက်လွှတ်ထားပေမယ့် အဆင်မပြေ နွေပူပူအောက်မှာ အညာဒေသက ပူပြင်းလှပါဘိ။

“ကဲ...ပြည်ရောက်ပြီ။ ရွှေဆံတော်စေတီကို ဝင်ဖူးကြည့်လိပ်ဥတော့ မတူးနဲ့ဦးနော်၊ နောက်မှတူးကြမယ်”

ကပြားမလှလှလေးကို ချစ်စနိုးစ၊ရင်း ရွှေဆံတော်စေတီတော်မြတ်၏ခြေတော်ရင်းမှာ နောင်ရိုးကားရပ်လိုက်သည်။

သူကလေးကိုတွဲပြီး မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျားကဘုရားတွေကို စုံအောင်လျှောက်ပူးချင်လှပါဘိ။

အလှူငွေထည့်ကြပြီး ဘုရားရင်ပြင်တော်မှာ စေတီတော်မြတ်ကို ရှိခိုးပူဇော်ကြလျှင် နောင်ရိုး ခွာဖြူကို အသေအချာကြည့်မိသည်။ အကဲခတ်ရတာပေါ့။

ကိုယ့်မိဘတွေက တကယ့်ကို ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းကြသူများမို့ ခွာဖြူဟာ မည်ကာမတ္တဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လို့မရ။ တကယ့်ကို ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဖြစ်နေရပေမည်။

ခွာဖြူဟာ တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက်ရှိလှသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာကပြားမလေးပါပေ။

ထိခြင်းငါးပါးနှင့်အညီ ဘုရားရှင်ကို ရိုက်ဖျိုးပျပ်ဝပ်စွာရှိခိုးပူဇော်နေသည့်အပြင် ဘုရားရှိခိုးနေလိုက်တာကလည်း အကျအနာ။

ငါးပါးသိလခံယူခြင်း၊ ပန်းဆီမီးကပ်လှူခြင်း၊ ပြီးမှ ပရိတ်တော်တွေကိုခပ်တိုးတိုးရွတ်ဆိုနေလျှင် အနားမှနောင်ရိုးပင် လက်ကားခါမိ၊ ချီးကျူးမိသည်။

မန္တလေးကို အချိန်မီမရောက်လည်း ရှိပါစေတော့။ သူကလေးဘုရားဝတ်ပြုနေတာကို သူမနှောင့်ယှက်ရက်တော့ပါ။

နာရီဝက်လောက်ကြာပြီးမှ သူကလေးဘုရားရှိခိုးလို့ပြီးသွား
၏။ စေတီတော်ကိုတစ်ပတ်ပတ်ပြီးမှ သူတို့ ကားဆီသို့ပြန်လာ
ခဲ့ကြသည်။

“ကဲ...ခွာဖြူရေ...တို့ စစ်ကိုင်းကိုရောက်အောင် မိုင်ကုန်တင်
တော့မယ်နော်၊ လမ်းကဘုရားတွေကို အပြန်မှဖူးကြတာပေါ့၊ ဟို
ကျရင်လည်း မန္တလေးနဲ့စစ်ကိုင်းမှာ တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေအများ
ကြီးရှိပါတယ်၊ အဲဒီကျမှ ဘုရားတွေတစ်ဝကြီးဖူးရအောင်နော်”

ကားမထွက်ခင် နောင်ရိုး သူမကိုပြောပြလျှင် ခွာဖြူမျက်နှာ
လေးမှာ ချမ်းမြေ့ကြည်စင်နေသည်။

“ဟို.....ဖေဖေပြောပြခဲ့တဲ့ မဟာမြတ်မုနိစေတီတော်တို့
မြေ့ကြီးနှစ်ကောင်တို့၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးကဘုရားတွေကို ဖူး
တော့မှာပေါ့နော်”

“ဖေဖေကိုသတိရလိုက်တာဦးနောင်ရိုးရယ်၊ ဖေဖေနဲ့အတူ
ဆိုရင် အရမ်းစိတ်ချမ်းသာရမှာပဲနော်”

ပျော်ရွှင်နေရာမှ ခွာဖြူ မျက်နှာလေးညှိုးသွားပြီး မျက်စိ
တွေကျလာ၏။ နောင်ရိုး သူမ၏မျက်ရည်များကို ကြင်နာယု
စွာသုတ်ပေးပြီး ကားထဲသို့ထိုင်စေသည်။

“တိတ်ပါကလေးရယ်၊ ကိုယ်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာတွေမှာ သတ္တဝါ
တစ်ခု၊ ကံတစ်ခုလို့ဆိုကြပါတယ်၊ ခွာဖြူတောင်မှ ကံကောင်းလွန်း
လို့ အသက်ရှင်နေရတာမဟုတ်လား၊ စိတ်ကိုဖြေပါကွယ်၊ ကဲ...
သွားကြစို့၊ ကိုယ်အသက်ရှင်တာ မေတ္တာတံရားကြီးမားတဲ့ မြန်မာ
ပြည်ထဲကိုပြန်ရောက်လာတာ၊ ပြီးတော့ ကြင်နာတတ်တဲ့ကိုယ်နဲ့
ခုလိုလာပြီးရေစက်ဆုံရတာတွေကို ဝမ်းမြောက်တတ်ပါခွာဖြူရယ်
—နော်”

သူ ကားလေးကိုညင်သာစွာထွက်ခဲ့လျှင် ခွာဖြူက သူ့ပခုံး
တို့နို့ပြီး မျက်ရည်တိတ်တခိုးကျနေလေသည်။

ခွာဖြူရင်ထဲ သူ့ကို ဘယ်လိုသဘောထားသည်တော့မသိ။
ခင်းနီးမှုကြောင့် ပခုံးမိုတာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့မှာတော့ ရင်
ဆာအရမ်းခုန်နေမိသည်။

ဒုက္ခသည်လေးတွေကိုလည်း သေတပန်၊ သက်တဆုံး
ကြင်နာယုယသွားဖို့ နောင်ရိုးဆုံးဖြတ်ချက်ချမိသည်။

မေမေတို့အယူအဆက မိန်းမနှင့်ယောက်ျား အတူတူပြီး
တွေ့လိုက်လျှင် တဆုံးတွေးတတ်ကြသည်။

အခြေအနေနှင့်အချိန်အခါအရ ကျားနှင့်မ၊ ဖိုသတ္တဝါနှင့်
သေတ္တဝါ ငြိမ်းချမ်းစွာအတူယှဉ်တွဲနေကြရသည်ဆိုတာ လက်မခံနိုင်။

အေးလေ...သူတို့ကြီးပြင်းရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထား
စာတော့ ကျားသပ်သပ်၊ မသပ်သပ်နေကြရပေတာကိုး။

ပုဝါတစ်ကမ်း၊ လက်တစ်လှမ်းနေခွင့်ရကြပေသကဲ့။ ဟင်း...
နေက်ကျမှ စစ်ကိုင်းဝင်တာထက် ညတွင်းချင်းသွားတာကမှ

ကောင်းပါဦးမယ်။
ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသည့်အခါ နောင်ရိုး သူ့လင်ခရူဆာကို

စစ်ကိုင်းဘက်သို့ဦးတည်လိုက်သည်။
ခွာဖြူကတော့ သူ့ရင်ထဲမှသောကတွေကို ဘာမှမသိ

နားမလည်ရှာ။ မန္တလေးမြို့ထဲသို့ရောက်ရှိလာပြီမို့ ဖခင်ကြီးကို
အထူးလွမ်းဆွတ်သတိရရင်း မျက်ရည်တွေသာစီးကျနေတော့သည်။

နောင်ရိုးမှာ သူမကို မချော့နိုင်ပါ။ ကိုယ့်မိဘတွေကို ဘယ်
ဆိုထုချေလွှာတင်ရမလဲ၊ စောဒကတက်ရမလဲဟုသာ ဦးနှောက်

မန္တလေးရောက်တော့ ညကိုးနာရီ။ စစ်ကိုင်းကိုဆက်သွား
သင့်မသွားသင့် နောင်ရိုးစဉ်းစားနေမိ၏။ မေမေတို့က မြန်မာဆန်
လွန်းသည့်မြန်မာတွေမို့ ညကြီးမင်းကြီးရောက်လာကြသည့်သူတို့
ကို ဘယ်လိုမှတ်ချက်ချမှားလဲ။

အမေရိကန်ကပြားမလေးကို မေမေတို့အထင်သေးကြမှာ
လား။ ကိုယ်က သေတပန်သက်တဆုံး ရိုးမြေကျရွယ်စူးမိပြီမို့
ခွာဖြူကို မိဘများနှင့်တစ်သားတည်းဖြစ်စေချင်တာအမှန်။

အင်း...မန္တလေးမှာ ညအိပ်လိုက်ကြတော့ရော။ မနက်ကျ
စစ်ကိုင်းဝင်ရင် ညကဘယ်မှာအိပ်ကြလဲလို့မေးမှာပဲ။

ထဲမှာ အကွက်ချစ်စဉ်ရင်း ကားကိုဂရုတစိုက်မောင်းနေမိသည်။ စစ်ကိုင်းတံတားကြီးကိုဖြတ်တော့ ခွာဖြူ နောင်ရိုး၏လက်မောင်းကို အလန့်တကြားဆုပ်ကိုင်သည်။

“ဦးနောင်ရိုး...ဒါ ဖေဖေပြောတဲ့ ဦးပိန်တံတားလားဟင် ဖေဖေတို့ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စုသွားခဲ့တဲ့ ဦးပိန်တံတားလေ၊ ဖေဖေကပြောတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ သူ့အချစ်ဆုံးနေရာလေးဟာ ဦးပိန်တံတားတဲ့၊ ခွာဖြူ ဆင်းပြီးလျှောက်ကြည့်ချင်တယ်”

စစ်ကိုင်းတံတားကို ဦးပိန်တံတားမှတ်နေရာသည့်ခွာဖြူကို နောင်ရိုးမလှောင်ရက်ပါ။ မြန်မာ့မြေကို ယခုမှရောက်ဖူးရာသူလေးမို့ သူ ကြင်နာသနားနေမိသည်။

“ဒါ ဦးပိန်တံတားမဟုတ်ဘူးခွာဖြူရဲ့၊ စစ်ကိုင်းတံတားလို့ခေါ်တယ်၊ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို လှလှပပဆက်ပေးထားတဲ့ ဆက်သွယ်ရေးတံတားကြီးပေါ့၊ ဟိုဘက်မှာ မန္တလေး၊ ဒီဘက်မှာ စစ်ကိုင်းမြို့ရှိတယ်၊ ဒီမြို့နစ်မြို့ဟာ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းဖြစ်ပေမယ့် တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်၊ မြစ်မင်းဧရာရဲ့အရိပ်အပြင် ဘုရားရိပ်တရား ရိပ်တွေကြောင့် အင်မတန်အေးချမ်းလှပါတယ်၊ ကိုယ်တော့

ဇာတိ မြေကိုပြန်ရောက်ရင် ရင်ထဲမှာအရမ်းချမ်းမြေ့တာပဲ၊ ငယ်ငယ်က ပုံရိပ်တွေကို ပြန်လည်အောင်းမေ့တသမိတယ်၊ ခွာဖြူကို ဦးပိန် တံတားနဲ့တောင်သမန်အင်း လိုက်ဖို့ပေးမှာပေါ့၊ ဒီနယ်မြေတွေ အားလုံးဟာ ရှေးခေတ်မြန်မာပြည်ကြီးရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်၊ သင်္ကေတ တွေပဲ”

သူ့ရှင်ပြသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေရာသည့်ခွာဖြူအား နောင်ရိုးကြင်နာနေမိသည်။

ကားပေါ်မှာငြိမ်သက်စွာလိုက်လာရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများနှင့် မြစ်ပြင်အလှကို ငေးမောနေသည့်ခွာဖြူအသွင်က ဖခင်ကြီးကိုတမ်းတလွမ်းဆွတ်နေပုံရသည်။

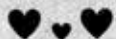
နောင်ရိုး သူမကိုအာရုံပြောင်းပေးလိုက်၏။

“ကိုယ်တို့မိဘတွေနေတာ ရွာထောင်မှာ၊ ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီးကိုသွားတဲ့လမ်းဘေးမှာရှိတယ်၊ မြို့ထဲမဟုတ်တော့ အေးချမ်းတာပေါ့ကွာ၊ ခြံကြီးဝိုင်းကြီးနဲ့နေရတယ်၊ အဖေအမျိုး၊ အမေအမျိုးတွေနဲ့လည်း နီးနီးစပ်စပ်ရှိတယ်၊ ခွာဖြူစိတ်ချမ်းသာရမှာပါ”

ကိုယ့်မိဘဆွေမျိုးတွေအကြောင်းတွေးမိသည့်အခါ နောင်ရိုး

၏မျက်နှာမှာ ပြုံးချိုနေမိ၏။ သူသဘောကောင်းတာ ခွာဖြူသိမေ
မယ့် သူမ၏ဘဝက တစ်လျှောက်လုံးအဆင်မပြေခဲ့ရ၊ အားငယ်
ခဲ့ရသည်မို့ ခွာဖြူ မရွံ့မချေဖြစ်မိသည်။

သူ့အားပေးစကားများကိုနားထောင်ရင်း နောင်ရိုး၏မိဘများ
အိမ်သို့ရောက်ချိန်မှာ ညဆယ်နာရီခွဲပေပြီ။

ကျယ်ဝန်းသည့်အိမ်ပိုင်းထဲသို့ ကားဝင်ပြီး ကားဟွန်းသံ
ပေးလိုက်လျှင် အိမ်သေးဟန်မတူသည့် အိမ်ပေါ်မှလူများ ကား
ဘေးသို့စုပြုံရောက်ရှိလာကြသည်။ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်မှာ
ဆူညံလျက်။

ခွာဖြူမှာ ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်။ သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးက
ကျယ်ဝန်းလှပြီး ဘေးဘက်မှာ တစ်ဆောင်ထပ်ထုတ်ထားသေး၏။
မီးဖိုခန်းပင်ဖြစ်ရမည်။

ပိုင်းအုံနေသည့်လူများကို အကဲခတ်သည့်အကြည့်လေးနှင့်
ကြည့်ရင်း ခွာဖြူ အနေရခက်နေမိ၏။ နောင်ရိုးကတော့ ကားပေါ်

မှဆင်းပြီး အထုပ်များကိုချပေးရင်း ဝိုင်းအုံနေသည့်လူအားလုံးကို လူစေ့တက်စေ့နှုတ်ဆက်နေလေသည်။

သူ့အသံကြီးက ရွှင်လန်းတက်ကြွနေပြီး သူ့ရုပ်ကတော့ ချိုအီတင်ရွှန်းနေလေ၏။

“ဖေဖေ...နေကောင်းတယ်နော်၊ မေမေ...သား မေမေကို နေ့တိုင်းအိပ်မက်မက်တယ်ဗျာသိလား၊ ညီမလေး...နင်အေ့ထိ မစွဲသေးဘူးလား၊ အမယ်...အငယ်ကောင် ကလေးတွေဘာတွေတောင် ရလို့ပါလား၊ မှန်းစမ်း...မင်းသား ငါချိုကြည့်ရအောင်”

ဟိုလူ့ဖက်လိုက်၊ သည်လူ့ပုတ်လိုက်နှင့် နောင်ရိုးပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေပေမယ့် သူ့အမျိုးတွေအားလုံး၏မျက်နှာတွေမှာ အထိတ်တလန့်။

သူတို့၏အဖိုးတန်သားကြီး မိန်းမခိုးလာတယ်လို့များ ထင်လေသလားမသိ။ အချိန်ကလည်း ညကြီးမင်းကြီး၊ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်တည်း။

“သား...သူ...သူလေးက...”

ရှေးဆန်သည့် အညာသူ၊ အညာသားတွေပေမို့ နိုင်ငံခြား

သွေးပါသည့်ကပြားမလေးကို ကြောက်လန့်နေကြပုံ။

ဘုရား...ဘုရား...ဒီကပြားမကိုများ ငါ့သားခိုးလာသလား။

ဒီကပြားမကို ငါတို့ရွေးမတော်နေရရင်တော့ ခက်ပါပြီ။

နောင်ရိုးကလည်း မိဘတွေ၊ အဆွေအမျိုးတွေ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တာနှင့် သူတို့ရင်ထဲဘာတွေစိတ်ပူနေကြသည်၊ ဘာတွေဖြစ်နေကြသည်ဆိုတာ သဘောပေါက်လေ၏။

နောင်ရိုး စိတ်ကူးထဲမှာစကားလုံးစီရပါလေပြီ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုဖြစ်ပါ့မလား။ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမှာလဲ။

အိုလေ.....လိမ်ညာတယ်ဆိုတာ မပေါ်ခင်သာ။ ပေါ်ရင် အရမ်းရှက်စရာကောင်းတယ်။ ငါ့ဖေဖေနှံမေမေက လူရိုးကြီးတွေ။ အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲကောင်းပါတယ်။

“ကဲ...ကဲ...လာကြ...လာကြ...အိမ်ထဲရောက်မှ အကြောင်း ချဉ်းပြမယ်၊ အရိုးရေ...ဒွေးလေးရေ...လာဗျို့၊ နိုင်ငံခြား လက်ဆောင်တွေပါလာတယ်”

အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်ရှိအိမ်များကို အကျယ် ကြီးလှမ်းအော်ရင်း သူ့ပုံစံက အညာသားစစ်စစ်ဖြစ်သွား၏။ ခွာဖြူ

လည်း ကိုယ့်အိတ်ကိုယ်ဆွဲပြီး အိမ်ကြီးထဲသို့ လူအုပ်နှင့်အတူ ရောလိုက်သွားရသည်။

အိမ်ပေါ်မှာ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တွေမထားဘဲ သင်ဖြူးများ ခင်းထားပြီး လူအများဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြ၏။

နောင်ရိုးနှင့်ခွာဖြူမှာ အလိုလိုအလယ်သို့ရောက်သွားသည့် သူတို့အားလုံး၏မျက်နှာတွေက တစ်စုံတစ်ခုကိုရိုးရိမ်တကြီးသိခွင့် နေကြသည့်ပုံ။

နောင်ရိုးက အလယ်မှနေပြီး ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် စတင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဖေဖေရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့သဘော ပြန်မာရေပိုင်နက်၊ နီးတဲ့အချိန်၊ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲမှာရှိတုန်း သဘောသားလေးတစ် ယောက်က အသက်ကယ်လှေတစ်စီးမျောနေကြောင်း သတင်း သိ တယ်”

“ဪ...အဲဒီအသက်ကယ်လှေထဲက သားကယ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးလား”

မေမေက နောင်ရိုးစကားကို အလောတကြီးဖြတ်ပြောသည် သူ့ရင်ထဲမှအပူတွေကို သက်သာရာရစေချင်လို့ဖြစ်မည်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့၊ နားထောင်ပါဦး။ ကျွန်တော် သေသေချာချာပြောပြပါရစေ”

“ဟုတ်သားပဲကွာ၊ မယ်တင့်ကလည်း လောရန်ကော” ဖေဖေလှမ်းဟန်မှ မေမေငြိမ်သက်သွားပြီး နောင်ရိုးကိုသာ ခြည့်မဝ၊ ရှုမဝသည့်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေတော့၏။

မေမေရင်ခွင်ထဲမှ နောင်ရိုးထွက်ခွာခဲ့တာ ဆယ်နှစ်တောင် ခြောက်ပါလား။ သား၏အနီးမှာကပ်ထိုင်ရင်း မေမေ အလွမ်း ခြေနေပုံရသည်။

“ကျွန်တော်တို့သွားပြီးကြည့်တော့ အသက်ကယ်လှေထဲမှာ ဦးယောက်တွေ့ရတယ်၊ အားလုံး သေငယ်ဇောနဲ့မျောနေကြ သေတဲ့လူလည်းသေနေပြီလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ညီနိုင်တို့ လန့် သည်းလန့်၊ စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်သွားကြရတယ်”

“နောက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အသက်ကယ်လှေပေါ်တက် တစ်ယောက်ချင်းစမ်းသပ်ကြည့်တော့မှ အသက်ငွေ့ငွေ့တွေ

ရှိကြသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ အသက်ကယ်လေ့ကို သဘောထိယူလာခဲ့ကြတယ်”

နားထောင်နေသူအားလုံးမှာ စိတ်ဝင်စားလှသဖြင့် မျက်လုံးများပင်အရောင်တောက်နေကြ၏။

“အဲဒီလူတွေဆိုတာ အပူရှိန်ဒဏ်၊ အစာဇက်၊ ရေငတ်ဒဏ်တွေကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တွေပဲ၊ ငါးခြောက်တွေကုန်ပြီး ကျွန်တော်တို့သဘောမှာ ဆရာဝန်မရှိတော့ပေမယ့် ကိုယ်တိုင်နှိုးပြီး လူငါးယောက်ကိုနှုတ်ခမ်းတွေရေဆွတ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးရေဖျန်းပါးစပ်ထဲတွေရေလောင်းထည့်နဲ့ပြုစုတယ်၊ ငါးယောက်လုံးကိုမထွက်ကြဘူး”

“နောက်ဆုံး ဂုဏ်တော်တွေရွတ်၊ ပရိတ်တော်တွေရွတ် ဘုရားကု ကုတော့မှ လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ခွာဖြူပဲလှုပ်လာတယ်လှုပ်သာလှုပ်တယ်၊ ကျွန်တော်သဘောကဆင်းလာတဲ့အထိ အသက် ၅၅ ရုံပဲရှိတယ်၊ ပက်လက်က ပက်လက်ပဲ”

“အဲဒီလူရော”

အရိုးရဲ့ သိချင်လွန်းသည့်အမေးကို နောင်ရိုး လက်ကာပြ ဆိုက်ပြီး ဆက်ပြောရသည်။

“ကျွန်တော် သဘောကဆင်းတော့ ကိုယ့်လူနာတွေကိုယ်ဆိုက်ပြီး ဆင်းရတယ်လေ၊ သဘောက ဘယ်တာဝန်ယူမလဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေတို့ဆီဖုန်းဆက်ပြီးတစ်ပတ်ကြာမှလာနိုင်တာ”

“မြန်မြန်ပြောကွာ၊ သိချင်လှပြီ”

ဘဒ္ဒေးကလည်း လူပုစိတ်တို။ နောင်ရိုးရယ်မိ၏။

“အဲဒီလူနာနှစ်ယောက်ကို ဆရာဝန်ပင့်ပြီး အိမ်မှာဆေးကုရတယ်လေ၊ (၄)ရက်လောက်ကြာမှ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာကြတယ်၊ ဘုန်းမြင့်နဲ့ဝင်းမိုးလည်း လာကြည့်ပေးရတာပေါ့”

အကျိုးအကြောင်းတွေပြောပြနေပေမယ့် ဘူပရာဒတ်နှင့် ခွာဖြူ၏ဆက်သွယ်မှုကိုတော့ နောင်ရိုးပြောလို့မဖြစ်မှန်းသိသည်။ ခွာဖြူသိက္ခာတရားကရှိသေးသည်။ အမှန်တရားတိုင်းကြားပြီးကောင်းတာမဟုတ်။

“တစ်ပတ်ကြာတော့ နှစ်ယောက်လုံး ကျန်းမာသွားတာနဲ့ ဘူပရာဒတ်က သူ့နိုင်ငံသူပြန်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဖေနဲ့

အမေ့ဆီပြန်လာတယ်။ ခွာဖြူကတော့ သူ့အဘိုးနဲ့အဘွားရိတ်
မန္တလေးကိုသွားချင်လို့ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်လာတာပါ။”

“တော်ပါသေးရဲ့” ဟူသည့်ပုံစံများနှင့် မေမေ၊ အရီး၊ နှမ
လေးတို့ သက်ပြင်းချလိုက်ကြလျှင် နောင်ရိုး ကြားထဲမှအားနာနေ
မိ၏။

သို့သော် ခွာဖြူမှာ ကပြားမလေးမို့ အခြေအနေတွေကို
အလုံးစုံနားလည်မည်မဟုတ်။ မြန်မာတို့၏မျက်နှာများကို သူမ
ဖတ်တတ်မည်မထင်။ ထို့အတူ မြန်မာတို့၏ခံစားမှုကိုလည်း သူမ
အသေအချာသိမှာမဟုတ်။

သနားစရာလေးပါ။

“ဒါနဲ့ သူတို့ကဘယ်လိုကဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီးကမ္ဘာပတ်နေရတာလဲ
အပျိုလား၊ အိမ်ထောင်သည်လား။”

ဒါကတော့ အင်မတန်ဖိစာကြောင်သည့်အရိုးလေး၏ နှိပ်စက်
နှိပ်စက်စကား။ ကပြားမလေးမို့ အထင်သေးသည့်အပြင် ကိုယ့်ထူ
က သနားသွားမှာလည်းစိုးရိမ်နေပုံရ၏။

ထိုစကားကိုတော့ ခွာဖြူကိုယ်တိုင်ပင်ဖြေကြားလေသည်။
နောင်ရိုးမှာ သူမကိုလက်ကုတ်လို့မရ။ လက်ကုတ်လည်း မြန်မာ
မဟုတ်သည်မို့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူမသိမည်မထင်။

“ဒီလိုပါရှင်...ခွာဖြူတို့က အမေရိကန်ကပါ။ လန်ဒန်မြို့ရဲ့
ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ ချို့ချို့တဲတဲနေရပါတယ်။”

အသေးစိတ်တွေ အမှန်အတိုင်းပြောပြနေလျှင် နောင်ရိုး
သူမအတွက် စိတ်ပူမိသည်။ သူမကလေးဟာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့အဖြူထည်
နန်းလေးတစ်ပွင့်။

တုံ့ပြန်ရိုက်ခတ်တတ်သည့်လူ့လောက၏ မုန်တိုင်းများကို
သူမနားလည်မည်မဟုတ်။ သည်ကြားထဲ တိုင်းပြည်ချင်းကလည်း
ခြား၊ မြန်မာနှင့်အမေရိကန်တို့ရဲ့လေ့စရိုက်တွေကို သူမ ချက်ချင်း
ညှိနိုင်မည်မဟုတ်။

နောင်ရိုးကသာ သူမအတွက်စိတ်ပူနေပေမယ့် သူမကတော့
အရိုးခံအတိုင်း၊ အမှန်အတိုင်းဆက်လက်ပြောပြနေသည်။

“ခွာဖြူဖေဖေက မန္တလေးကပါ။ အမေရိကန်မှာအလုပ်
သွားလုပ်ရင်းနဲ့ ဟမိနဲ့တွေ့ပါတယ်။ နောက် အမေရိကန်နိုင်ငံသား

တွေအဖြစ် ခံယူ၊ ရရာအလုပ်ဝင်လုပ်ပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ ခွာဖြူကိုဖွေးလာပါတယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ကတော့ ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကိုခံနိုင်တာနဲ့ ဟမီနောက်အိမ်ထောင်ထူသွားခဲ့ပါတယ်”

“ဟင်...”

မစာနာတတ်ကြတာလား။ ခွာဖြူဘဝကိုနားလည်မပေးတတ်ကြတာလားမသိ။ နားထောင်နေသည့်အုပ်စုထဲမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်သံကြီးထွက်လာ၏။

“ခွာဖြူနဲ့ဖေဖေတို့ရဲ့အိပ်မက်က မြန်မာပြည်ကိုပြန်ဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေ၊ ငွေရေးကြေးရေး အားလုံးမပြည့်စုံတဲ့အတွက် တော်တော်နဲ့မပြန်ဖြစ်ကြပါဘူး။ ခွာဖြူတို့သားအဖ ဟိုမှာနေရတာအရမ်းအောက်ကျနောက်ကျနိုင်ပါတယ်”

“နောက်တော့ ဘူမရာဒတ်နဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်မတို့သားအဖတရားမဝင်ခိုးဝင်ကြဖို့ သဘောတူကြ၊ ခရီးထွက်ကြပါတယ်”

ညောင်မြစ်တူးရင်းနှင့် ပုတ်သင်ဥတွေပေါ်ကုန်တော့မည်မို့ နောင်ရိုး အခြေအနေတွေကိုထိန်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ကဲ...နောက်နေ့မှဆက်ပြောတော့ခွာဖြူ။ ည(၁၂)နာရီထိုးပြီအားလုံးပဲအိမ်ပြန်ကြပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ခရီးပန်းလွန်းလို့ပါ။ ကျွန်နဲ့မန္တလေးကို တိုက်ရိုက်မောင်းခဲ့ရတာ”

နောင်ရိုး တောင်းပန်လိုက်တော့မှ အားလုံးမချင်မရဲနှင့်လူစုထွားကြ၏။ ဖေဖေ၊ မေမေနှင့်ညီမလေးတို့က သူ့ကိုအိပ်ယာပြင်ပေးကြပြီး ခွာဖြူကိုတော့ ညီမလေး၏အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားကြသည်။

နောင်ရိုး ခွာဖြူအတွက် စိတ်ပူရ၏။ ဘုမသိ၊ ဘမသိနှင့် ကြောင်းစုံလျှောက်ပြောနေလျှင်တော့ ဒုက္ခပါပဲခွာဖြူရ၏။

 အခန်း(၁၀)

နောင်ရိုး၏မိဘ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများအားလုံး အညာထူ
အညာသားတွေပီပီ သဘောကောင်းကြပါသည်။ ဧည့်သည်အဆီ
ဧည့်ဝတ်ကျေကြပါပေသည်။

အင်း...ချင်းချက်တစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီချင်းချက်ကတော့ ခွာဖြူ
နောင်ရိုးကို စိုးရိမ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ခွာဖြူကလည်း အမေရိကန်မှာကြီးသည့်ကပြားမလေး
ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ။ မွေးကတည်းက မြန်မာ့မြေ၊ မြန်မာ့ဈေး
ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့်နောင်ရိုးညီမတွေလိုတော့ မိုင်းကောင်းကျောက်
စံမဝင်။

သူမရဲ့အားသာချက်က မိမိကိုယ်ခန္ဓာကို တန်ဖိုးထားထိန်း
သိမ်းခြင်းသာဖြစ်ပြီး ကျန်တာကတော့ ရှက်တာ၊ ကြောက်တာ၊
မရွံ့မရဲရှိတာတွေ ဘာတွေသိပ်မရှိ။

အင်းလေ...အင်တာနေရှင်နယ်ဝင်သည့် အမေရိကန်ကပြား
မလေးပဲ။ သည်ကြားထဲ နောင်ရိုး၏ညီမပန်းအိချိုနှင့်အတူအိပ်ကြ
သည်မို့ ပန်းအိချိုစကားနှိုက်သမျှ ခွာဖြူမဟု အရိုးခံစိတ်နှင့်ပြော
ပြခဲ့ပေရာ မိဘမျိုးရိုးမှစပြီး ဖေဖေနှင့်မေမေတို့သဘောမမျှနိုင်ဖြစ်
နေကြပေတော့သည်။ ခွာဖြူကို ငုံ့ထားမတတ်ဂရုစိုက်ကြ၊ သနား
ကြပေမယ့် နောင်ရိုးနှင့်တော့ သဘောမတူနိုင်ကြပေ။

ရန်ကုန်အိမ်မှာတုန်းက တစ်အိမ်တည်းအတူနေခဲ့ကြသည့်
နောင်ရိုးနှင့်ခွာဖြူကို ယခုကျ နှစ်ယောက်တည်းပင်လွှတ်မထား
ကြတော့။

သည်ကြားထဲ မေမေနှင့်အရီးက နောင်ရိုးအတွက် အားချင်း
ဇနီးလောင်းရှာဖွေနေကြပြန်တော့ရာ နောင်ရိုးမှာ စိတ်အရှုပ်ကြီး
ရွပ်နေရပေတော့လေသည်။ ခွာဖြူကတော့ အရိုးခံမလေးပီပီ
ဘာကိုမှ သိပ်နားမလည်။

ဖြူဖြူစင်စင်နှင့်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ နေထိုင်နေလေ
၏။ နောင်ရိုးမှာတော့ ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေး၊ ဘကြီး၊ ဘဒွေးတွေ
နှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲတွေကြားမှာ စိတ်ရှုပ်နေရပါလေ
သည်။

သည်နေ့ဆို ရန်ကုန်မှရောက်တာ သုံးရက်ရှိပေပြီ။ ဆယ်
နှစ်လုံးလုံးခွဲခွာခဲ့ရသည့် မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကို အလို
လိုက်ပြီး သူတို့နှင့်ညှိခံစကားတွေပြောလိုက်၊ စားလိုက်၊ သောက်
လိုက်နှင့်။

စကားတွေကတော့ ပြောလို့မကုန်။ သုံးရက်မက သုံးထ
ပြောလည်း ကုန်မည်မထင်။

တော်ပြီ...နောင်ရိုးဆိုတာ ငယ်စဉ်ကတည်းက တဖွတ်ထိုး
တဖောက်ကန်းသမားမဟုတ်ပါလား။ သူတို့ကို ဒီလောက်အလို
လိုက်ရလျှင် တော်ပါပြီ။

ညကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီမို့ မနက်မှာတော့ နောင်ရိုး
ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် စတင်လှုပ်ရှားဖို့ဦးတည်လိုက်သည်။

ခွာဖြူလေးမှာလည်း ဘယ်လောက်ပင် မြန်မာမှု၊ မြန်မာ
ရေးရာမသိဘူးဆိုဦးတော့ လူတစ်ယောက်ထိ သူနှင့်ကိုယ့်ကို ခွဲခြား
ခွဲခြားလုပ်ထားကြတာကို သဘောပေါက်နေပေပြီ။

မျက်နှာလေးငယ်ငယ်နှင့် သူ့ကို မရဲတရဲခိုးကြည့်တတ်နေ
ပေပြီ။ ကောင်းတော့ကောင်းသည်။ ဒီအမူအယာလေးတွေဟာ
မြန်မာမလေးတွေမှအပ အခြားလူမျိုးတွေမှာတွေ့ရခဲသည့် အမူ
အရာလေးတွေမဟုတ်ပါလား။

သူ ခွာဖြူ့ကို စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုထက် ရှက်တတ်၊ ကြောက်
တတ်၊ ချစ်တတ်သည့်ခံစားမှုမျိုးလေးတွေနှင့် လှပဝေဆာပွင့်ဖူး
စေချင်သည်။

မနက်စောစောစာစားကြဖို့ ပီးဖိုဆောင်ထဲမှာ အိပ်သားတွေ
စုဝေးကြတော့ နောင်ရိုး ဝတ်စုံပြည့်နှင့်ဝင်သွားလိုက်သည်။

ဝတ်စုံပြည့်ဆိုတာ ရှုပ်လက်ရှည်နှင့်ချည်ချောပုဆိုးနှင့်ပေါ့။
မေမေက ချစ်၍မဝသောမျက်နှာနှင့် သူ့ကိုပြုံးပြုံးကြီးဆီးကြ
သည်။

“ဟော...ငါ့သားကြီးတောင် သုံးရက်ကြာလို့ အပြင်ထွက်ချင်
နေပြီထင်တယ်၊ ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ပါလား။”

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ ဒီနေ့ ခွာဖြူအဘိုးအဘွားနဲ့ ဦးလေး နှစ်ယောက်ကိုလိုက်ရှာမယ်၊ အချိန်က သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ရန်ကုန် ပြန်ဆင်းရဦးမယ်”

ထမင်းစားပွဲမှာဝင်ထိုင်ရင်း နောင်ရိုးပြောလျှင် ခွာဖြူမျက်နှာ လေးဝင်းလက်သွား၏။ သူ့မိသားစု၏မျက်နှာတွေလည်း ကြည် လင်သွားသည်။

“အေး...ကောင်းတာပေါ့သားရယ်၊ ဒါထက် သူတို့လိပ်စာက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က လိပ်စာမဟုတ်လား။ အခု မန္တလေးကအရမ်းတိုးတက်ပြောင်းလဲနေပြီ၊ လမ်းနာမည်တွေ ရပ်ကွက်နာမည်တွေအားလုံး ပြောင်းလဲနေကြပြီ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ရှာတွေ့ပါမလားကွယ်”

မေမေစိုးရိမ်စကားက သဘာဝကျပါသည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်အတွင်း မန္တလေး၏ပြောင်းလဲမှုက နည်းသည်မဟုတ်။

“ဒီလိုပဲကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့မေမေရယ်၊ မန္တလေးမှာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိဦးမှာပါ၊ ရပါတယ်”

“အေးကွယ်...အေး...သားညီကို ဝင်ခေါ်သွားလည်းရတာပဲ”

“နေပါစေမေမေ၊ သားက ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့သူပါ၊ မြန်မာ ညည်၊ ရွှေမန္တလေးလောက်တော့ အပျော့ပေါ့”

သူ့အပြောကို အားလုံးက သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်ကြ နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်နှင့်ထမင်းကြော်ကို စားသောက်နေ ကြသည်။

သူ ခွာဖြူကိုလှမ်းကြည့်တော့ ခွာဖြူလည်းစားနေတာပါပင်။

“ခွာဖြူ...ပြီးရင် အဝတ်သွားလဲချည်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦးနောင်ရိုး”

ညီမလေးပန်းအိချိုကလည်း အရောင်လက်သောမျက်လုံး မြင့်ဝင်ပြော၏။

“အစ်ကိုကြီး...ပန်းအိလည်းလိုက်မယ်၊ ဈေးချိုထဲမှာ ဈေး ဆယ်ရတာ ကြာပြီ၊ ပြီးတော့ မန္တလေးတောင်ပေါ်တက်ကြ မယ်လေ”

သူ ညီမလေးကို အားမနာနိုင်။ အခြေအနေတွေက ဘာ နဲ့မသိ။

“ဟာ...နေစမ်းပါဦး၊ အခု ငါတို့သွားမှာက အပျော်သွားမှာ

မဟုတ်ဘူးဟ၊ ခွာဖြူအမျိုးတွေကို တန်းတွေချင်မှတွေ့မှာ တလည်လည်နဲ့ရှာပုံတော်ဖွင့်ချင်ဖွင့်နေရဦးမှာ၊ နောက်မှ လိုက်ပါ ညီမလေးရယ်...နော်..."

ဖေဖေက ဘာမှမပြောပေမယ့် မေမေနှင့်အရိုးက သူ့ကို လှမ်းပြီးကြိုးနှင့်ချည်နှောင်၏။

"သားကလည်း...နောက်နေမှသွားလို့မရဘူးလား၊ ဒီဇွဲ ဦးဝင်းကြည်တို့အိမ်က သားကိုထမင်းစားဖို့တံထားတယ်ကွယ်"

"အားနာစရာကြီးမေမေရယ်၊ ကျွန်တော် သူတစ်စိမ်းတွေ အိမ်မှာ ထမင်းမစားတတ်ပါဘူးဗျာ"

"ဟဲ့...သားရဲ့...ဦးဝင်းကြည်က သူတစ်စိမ်းမဟုတ်ပါဘူးကွယ် မေမေတို့နဲ့ဆို ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေပါ၊ သူ့သမီးလေးခင်စပယ်ကြည် ဆိုရင် မေမေတို့သမီးရင်းနဲ့မခြားပဲ၊ အခုဆို ခင်စပယ်ကြည်ထောင့် ဘွဲ့ရပြီး အထက်တန်းပြဆရာမဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါ သားအတွက်ရည်ထားတာမို့ သူတို့ကလည်း ထမင်းစားဖိတ်တာ၊ ခင်စပယ်ကြည်ထောင့် လှပုံ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပုံကတော့ ပြောလို့မကုန်နိုင်အောင်ပါပဲကွယ်"

မေမေချီးမွမ်းခန်းကိုနားထောင်ပြီး နောင်ရိုး ခွာဖြူကိုအသံ

ခတ်သည့်အနေနှင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူကလေး အူတိုသွားမလား။ ဝမ်းနည်းသွားမလား။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရှာလေမလား။

သို့သော် ခွာဖြူအသွင်က နည်းနည်းမှပုံမပျက်။ ကေန္တ-မေဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ မသိလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်မခုန်လို့လား။

နောင်ရိုးစိတ်ပျက်ရပါ၏။

"မေမေရယ်...အရမ်းတွေလျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်တော့် ဘာချစ်သူရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူက ရန်ကုန်ကပါ"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာလဲ...လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကချစ်ခဲ့တဲ့စိမ်းမမ ဘေးအစ်ကို၊ စိမ်းမမ မုဆိုးမဖြစ်သွားလို့လား"

ညီလေးနောင်ရဲ၏အသံက မခံမရပ်နိုင်စွာထွက်ပေါ်လာသော အခါ ဖေဖေကလည်း တစ်ခွန်းတော့ဝင်ပြောလေ၏။

"သားရယ်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေတို့က မင်းကို ဒီစစ်ကိုင်း မှပဲ ပြန်ပြီးအခြေချစေချင်တာပဲ၊ ရန်ကုန်သူနဲ့ဘယ်အချိန်ကကြိုက် ဆိုက်တာလဲကွယ်၊ သားပြန်ရောက်တာလည်း တစ်ပတ်ပဲရှိသေး တယ်မဟုတ်လား"

“ဟာ...ဖေဖေကလည်း...သားနဲ့ကြိုက်တာ သုံးနှစ်လောက်က
ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီလိုပဲနိုင်ငံရပ်ခြားမှာတွေ့ကြတာပါ။ သူ့ဖေဖေက
သံအမတ်လေ၊ အခုတော့ အငြိမ်းစားယူနေပါပြီ၊ မြန်မာပြည်ပြန်
ရောက်ကြပြီ”

နောင်ရိုး ပါးစပ်ထဲတည့်ရာတွေလျှောက်ပြောနေလျှင် ဘယ်
သူမှယုံကြည်မပြုချေ။

“ကဲ...ကဲ...အဲဒါတွေနောက်မှစဉ်းစားကွာ၊ ပို့မယ့်ပို့ ကူညီ
ရောက်အောင်ပို့ဆိုသလိုပဲ ဒီကလေးမကိစ္စကိုသာ အရင်ဖြေခွင့်
ပေးလိုက်ပါ၊ သူ့ခမျာ ကွဲနေတဲ့အဘိုး၊ အဘွား၊ ဦးလေးတွေနဲ့ လေ့
ချင်ရှာပေမပေါ့၊ တွေ့အောင်ရှာပြီး ပို့ပေးလိုက်ပါကွာ”

ကဒွေးလေသံကလည်း ဂရုဏာနှင့်ပြောတာလား။ အပိုက်
ထုပ်ကိုရှင်းပစ်သည့်အသံလား။ မကွဲပြားချေ။

သူတို့ ခွာဖြူအပေါ် စေတနာတော့ထားကြပါသည်
နောင်ရိုးနှင့် သဘောမတူနိုင်တာတစ်ခုပါပဲ။

ထမင်းစားစားပွဲမှထလာကြပြီး ဧည့်ခန်းတွင် စုထိုင်ကြပြန်
သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေက မိုးဇာဈေးထဲမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး
အိမ်မှာတော့ ပန်းထိမ်ဖို့ဖွင့်ထားကြသည်။

ညီလေးနောင်ရဲက ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပေး၏။ ထိုလုပ်ငန်းနှင့်ပင်
သူတို့ ပြေပြေလည်လည်ရှိကြပါပေသည်။

“ကဲ...ကဲ...မေမေနဲ့ညီမလေးလည်း ဆိုင်ထွက်တော့လေ၊
အွန်တော်တို့ မန္တလေးကိုသွားလိုက်ဦးမယ်၊ စိတ်မပူနဲ့နော်၊ မတွေ့
အောင်ရှာနေရမှာမို့ မိုးချုပ်ချင်လည်းချုပ်မယ်၊ ကိုယ့်သားကိုယ်
သူငယ်နှစ်စားလေး၊ ကလေးပေါက်စနလေးမှတ်ပြီး စိတ်ပူမနေနဲ့
ဦးနော်”

“ပူရတယ်သားရေ...ပူရတယ်၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာရောက်နေ
တာက စာစ်မျိုးပေါ့၊ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲပြန်ရောက်လာတော့လည်း
စိတ်ပူရတာပဲသားရေ၊ မိုးတော့မချုပ်စေနဲ့၊ ဒီနေ့မတွေ့လည်း
နောက်နေ့မှဆက်ရှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သားကို ညီလေးခေါ်သွားပါ
သို့ပြောတာ၊ ကိုရဲကတော့ သားထက်စာရင် မန္တလေးကိုကျွမ်းကျင်
တာပေါ့”

“ရတယ်မေမေ၊ အိမ်မှာအလုပ်သမားတွေနဲ့ ညီလေးရိုမှ
ဖြစ်မှာ”

သူတို့သားအမိ၊ သားအဖတွေ တစ်ယောက်တစ်ပြန်အချစ်

တွေ့ပိုက်နေကြဆဲ အဝတ်လဲပြီးထွက်လာသည့်ခွာဖြူ ညှော်ခန်းထဲ သို့ဝင်လာသည်။

ဥမ္မာဒန္တီကိုလာပြီးအကဲခတ်သည့် သိဝိမင်း၏ပုဏ္ဏားတွေလို အားလုံးရင်သပ်ရှုမော။

သူ့အရပ်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်မှာ မြန်မာဝတ်စုံ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေးဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် နွဲ့နွဲ့အိအိလေးဖြစ် နေပုံမှာ တကယ့်ကိုတော်ဝင်မြန်မာအမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက် ပမာ။

ဆံပင်ကလည်း ကျောလယ်လောက်ထိရှည်သည်မို့ ဆံထုံး လှလှလေးထုံးထားပေးသေးရာ မြန်မာမိန်းကလေးအစစ်ဖြစ်သည့် ညီမလေးပန်းအိချိုထက်ပင် မိန်းကလေးပီသနေသေး၏။

ပန်းအိချိုက ခွာဖြူလောက်ပင်ဆံပင်မရှည်။ ပန်းသားသာပဲ ရှိပြီး ဆံပင်ကို အဖြောင့်ကောက်ထား၊ ပုံသွင်းထားလိုက်သေး၏။

ခွာဖြူဆံနွယ်လေးတွေကတော့ ပိုးသားလိုပျော့ပျောင်းနူးညံ့ ပြီး မျက်နှာနုနုမှာ ဆံမျှင်လေးတွေကပိုကရိုဝဲကျနေသေးသည်။

ဖိနပ်ကလည်း ကတ္တီပါပိန်းတန်းဖိနပ်ပန်းရောင်။ အင်း...

တော့ ဘယ်အချိန်ကဝယ်လိုက်သည်မသိ။ သူတောင်မသိရ။

နားမှာ သူ့ဖေဖေက နားဖောက်ပေးထားခဲ့ပေမယ့် ခွာဖြူ လောလောဆယ် နားကပ်ပင်မရှိ။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေတစ်မှုန်မှ ဆင်ဆင်မထားပေမယ့် ရွှေသားရှပ်သွင်နယ် လင်းလက်လှပနေသူ အားအား နောင်ရိုးတို့အားလုံး ဝေးကြည့်နေကြရသည်။

“ဟင်း...”

မေမေနှင့်အရိုးထံမှ သက်ပြင်းချသံကြီးများ ပြိုင်တူထွက် တာစဉ် နောင်ရိုး မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ခွာဖြူထံလက်ကမ်းကြိုဆို စိတ်သည်။

“သွားစို့ခွာဖြူ...မင်းကံကောင်းပါစေ”

“ခဏလေးနော်ဦးနောင်ရိုး”

ခွာဖြူက နောင်ရိုး၏ကမ်းလက်ကိုမတွဲသေးဘဲ လူကြီးမိဘ အားလုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး ရိုက်ချိုးပျပ်ဝပ်စွာရိုနှိုးလေလျှင် အားလုံးပင် အံ့ဩထိတ်လန့်ရ၏။

ကပြားမပေမယ့် အလာကြီးပါလား။ ယခုခေတ်ကြီးထဲမှာ တစ်စစ်တွေတောင် ဂါရဝေါစ၊ နီဝါတောစသိပ်မရှိကြတော့ တွတ်ပါလား။

“တစ်နေ့၊ တစ်ရက်၊ တစ်နာရီနိုလှုံခဲ့ရတဲ့အရိပ်ဟာလည်း
ခွာဖြူရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေပါပဲ။ ခွာဖြူဘယ်တော့မှကျေးဇူးမမေ့မိ
ဘူးရှင်”

နှုတ်မှ လှိုက်လှဲစွာရွတ်ဆိုပြီး သူမ လှိုက်လှဲစွာကန်တော့
နေလျှင် နောင်ရိုးရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဝမ်းနည်းရ၏။

အပြီးခွဲခွာတော့မှာမို့ နှုတ်ဆက်ကန်တော့နေတာလားခွာဖြူ
ရယ်။ ကပြားမလေးရဲ့စိတ်ကို သူ့အကဲမခတ်တတ်သေးပါ။ သူမ
ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ။ ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲ။

ခွာဖြူမျက်နှာကို သူ့ အလုံးစုံမဖတ်တတ်သေးပါ။

“သွားစို့ဦးနောင်ရိုး”

လူကြီးများ၏ရှေ့မှောက်မှ ခေါင်းငုံ့ပြီးသူမကိုယ်ရဲ့လျှောက်
သွားပုံက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှသည်။

အမှတ်ပြည့်ပေးလိုက်ချင်စရာ။ သို့သော် နောင်ရိုး၏အိမ်
နှစ်ပါးမှာ အမေရိကန်သွေးတစ်ဝက်ပါသည်ဟူသည့်အစွဲ၊ သူ့အိမ်
နောက်အိမ်ထောင်ထူသည်ဟူသည့်အစွဲက ရင်ထဲမှာဆူးတစ်ချောင်း
ပမာ။

စုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ။ ဘုရားသိကြား
မလို့ သားနောင်ရိုးဟာ ခွာဖြူကိုချစ်မနေပါစေနဲ့။

ဆုတောင်းတာတော့ ပြည့်မည်မထင်။ သား၏မျက်လုံးများ
ဘိုကြည့်လိုက်သည်နှင့် အဖြေကအထင်းသား။ ချစ်ရည်ရွန်းလဲ့
သည်မျက်လုံးကြီးက အပြင်သို့ခန့်ထွက်တော့မတတ်။

သားနှင့်ခွာဖြူတို့နှစ်ယောက်ထွက်ခွာသွားသည့် လင်ခရူဆာ
ခဲရောင်ကားကိုငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရာမှ အဖေနှင့်အမေတို့ မျက်နှာ
ခွင်းဆိုင်မိကြသည်။

“ကဲ...ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ”

မေမေက ရာနှုန်းပြည့်စိုးရိမ်နေပေမယ့် ဖေဖေကတော့
ဆွေးတွေးဆဆ။

“သားကြီးကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူးကွာ၊ သားကြီးဘဝ
ဟာ တစ်ကြိမ်ဖရိပ်ရဲဖြစ်ပြီးပြီ၊ အခုတစ်ကြိမ်တော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ
ဖြစ်စေချင်ပါတယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ဖူးစာကံဟာ ဆန်းကြယ်လွန်း
ပါတယ်၊ ဒါ သမုဒ္ဒရာထဲကရဲ့တဲ့ဖူးစာဖက်လေ”

“ဟင်...ရှင်က ဘာလူ့ပိုက်အားပေးလုပ်နေတာလဲ၊ မိဘဆိုတာ တားသင့်ရင်တားရမှာပဲရှင်၊ အမေရိကန်မနဲ့ မြန်မာတစ်ယောက်ဟာ ဓလေ့စရိုက်လည်းမတူဘူး၊ စိတ်သဘောချင်းလည်းမတူဘူး၊ ရေရှည်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အပေးအယူမျှနိုင်မှာလဲရှင်၊ အိုရှင်...ကျွန်မတော့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့လူမျိုးရေးဝါဒရှိတယ်ပဲပြောပြောနိုင်ငံခြားသူနဲ့ သဘောမတူနိုင်ပါဘူးရှင်”

ဒေါ်အိအိဇင် ခါးခါးသီးသီးငြင်းနေသမျှ ဦးအေးချိုကတော့ နောင်ရိုးဘက်မှ ကာကွယ်ပြောဆို၊ လျှောက်လဲချက်တင်နေသည်။ ညီလေးနောင်ရဲကလည်း သူ့အစ်ကိုဘက်မှ ခုခံပြောဆိုစို့ပါးစပ်တပြင်ပြင်။ အိမ်မှာ အမျိုးသမီးတွေ၏သဘောထားက တစ်ဖက်၊ အမျိုးသားတွေ၏သဘောထားက တစ်ဖက်။

“မအိရယ်...အမေရိကန်မလို့တော့ လုံးချပြီးမပြောပါနဲ့ကွာ၊ မြန်မာသွေးလည်း တစ်ဝက်ပါပါတယ်၊ ပြီး သူ့အသွင်သဏ္ဍာန်က မြန်မာမလေးတစ်ယောက်ထက်တောင် ကျိုးနွံယဉ်ကျေးပါသေးတယ်နူးညံ့ပါသေးတယ်”

“အိုတော်...ဒါတွေက ဟန်ဆောင်နေတာပါ၊ မရခင် ဖျာလိုပဲနေတာတွေပါ၊ အမေရိကန်မှာကြီးခဲ့တာပဲရှင်၊ စရိုက်က ကောင်းနိုင်ပါ့မလား”

“မေမေကလည်းဗျာ...အဲဒီကပြားဟာ ယောက်ျားလေးသာ ညီရင် ကျွန်တော်လည်းသဘောမတူပါဘူး၊ အခုဟာက ကပြားဟာ မိန်းကလေးလည်းဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ့်အစ်ကိုကလည်း နှစ်သက်မြတ်နိုးလွန်းနေတယ်၊ အသွင်သဏ္ဍာန်အရလည်း နှစ်သက်ချာကောင်းတာပဲ”

နောင်ရဲအပြောကို ဒေါ်အိအိဇင်အော်ထုတ်ပစ်လိုက်ပုံက ကြားရသူတွေပင်လန့်သွားမိ၏။ မေမေတော့ ကုလားမနိုင်၊ ရခိုင်မနေပြီ။

“နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေဟာ ရုပ်သာချောရင် ကုလားမလည်းယူမှာပဲ၊ တရုတ်မလည်းယူမှာပဲ၊ အလကား...အမျိုးဖျက်တဲ့အောင်တွေ”

မေမေဒေါသတကြီးစကားကို နောင်ရဲ လေပြည်လေးနှင့် ခြေရ၏။ မလွယ်သည့်မေမေပါလား။ မျိုးချစ်စိတ်ပြင်းထန်သည့်မေမေပါပေ။

“အမျိုးဖျက်တယ်ဆိုတာ မိန်းမတွေလုပ်တဲ့လုပ်ငန်းပါမေမေ
ရာ၊ မြန်မာအမျိုးသမီးအများစုဟာ ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် နိုင်ငံခြား
သားတွေကိုယူကြတယ်၊ ကုလားကြီးလည်းယူတာပဲ၊ တရုတ်ကြီး
လည်းယူတာပဲ၊ မွေးလာတော့ မျိုးမစစ်တဲ့ကပြားလေးတွေဇန့်
လာတာပေါ့”

“အခုရောဘာထူးသေးလဲ၊ ပျိုးမစစ်ကပြားနဲ့တော့ သားကြီး
ကိုသဘောမတူနိုင်ပါဘူး”

မေမေဒေါ်အိအိဝေကို နောင်ရဲပြောလို့မနိုင်ဖြစ်နေရလျှင်
ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနှင့် ထလစ်ရပါလေတော့သည်။

အစ်ကိုနှင့်ခွာဖြူအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ပေးဖို့ နောင်ရဲအားထွေ
ထပ်မွေးထားရပါသည်။ ဖေဖေလည်း သူ့ဘက်ပါလိမ့်မည်ဟုထင်
ရသည့်အခါ နောင်ရဲ နည်းနည်းအားတက်ရလေသည်။

အခန်း(၁၁)

“နန်းတော်ရှေ့၊ မြိုင်ဟေဝန်ခြံ၊ ဦးမင်းနောင်၊ ဒေါ်ခင်ပိုပို”
လိပ်စာကိုရေရွတ်ရင်း နန်းတော်ရှေ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို
နောင်ရိုးနှင့်ခွာဖြူတို့ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် ကားကိုပတ်မောင်းနေ
မိကြသည်။

တိုက်ကြီးတွေ မချိမဆန်မြင့်တက်နေကြတာတော့ နေရာ
တိုင်းလိုလို။ မန္တလေးဟာ အရင်နှင့်မတူတော့။

နောင်ရိုးနှင့်စိမ်းမမတို့ခေတ်က မန္တလေးမဟုတ်တော့ချေ။
တစ်ချိန်တုန်းက မန္တလေးစက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ နောင်ရိုးတို့
ခြံရာတွေထပ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်မြို့လုံးကို ခြေချင်းလိမ်ခဲ့ဖူးသည်။

ကားကိုဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း နောက်ကြောင်းတွေကို နောင်ရိုးပြန်တွေးမိပြန်သည်။ အိမ်ပိုင်လေးတောင်မရှိသည့်သူတို့ ပစ်ပြီး များစွာချမ်းသာသည့် ဦးရဲရင့်ကိုလက်ထပ်သွားခဲ့သည့်ချစ်ဦး သူ စိမ်းမမ။

ဪ...ယခုတော့လည်း သူ့ပုံပိုးမှုဖြင့် သူ့မိဘများလည်း အိမ်ပိုင်၊ ယာပိုင်ရှိသည့်အပြင် လုပ်ငန်းတစ်ခုပါပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပေပြီ။
“ဟူး”

လောလောဆယ် စိမ်းမမ၏အရေးထက် ခွာဖြူအရေးတော် ပုံက သူ့ရင်ကို ပိုမိုလွှမ်းမိုးနေသည်မို့ နောင်ရိုးသက်ပြင်းချမိ၏။ အချစ်ဆိုတာလည်း ရေတိုက်စားခံရတဲ့ကမ်းပါးလို တဝန်း ဝန်းပြိုကျတတ်ပါသလား။

စိမ်းမမဆိုတာ ပဲ့ကြောသွားသည့်ကမ်းပါးတစ်ခု။ ခွာဖြူတော့ ပျက်သုဉ်းအိုရင့်နေသည့်နောင်ရိုး၏ကမ္ဘာမှာ ရှင်သန်ပွင့်စွာ လာသည့် ပန်းပင်လေးတစ်ပင်။

မပျော်တတ်တော့သည့်ဘဝမှာ အနှစ်သာရရှိအောင် အဓိပ္ပာယ်ရှိအောင် ခွာဖြူက သူ့ကိုလမ်းပြခဲ့သည်။ ခွာဖြူကြောင့်

သူ့ကမ္ဘာကြီးဟာ တဖန်ပြန်လည်ပြီး ရှင်သန်ပွင့်ဖူးလာခဲ့ပြန်ချေပြီ။

“မောတယ်ကွာ၊ ရှေ့က တီးစင်တာမှာ ဝင်ပြီးတစ်ခုခုစား ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦးနောင်ရိုး”

ချစ်စရာခွာဖြူလေးပါပဲ။ လှပသည့်နှုတ်ခမ်းလေးက ဘယ် တော့မှဆန့်ကျင်သည့်စကားကိုမဆို။

ဆိုင်ရှေ့မှာကားကိုရပ်ပြီး သူ ခွာဖြူကို ကားတံခါးဖွင့်ပေး လိုက်သည်။ ခွာဖြူကိုယုယစွာတွဲပြီး ခမ်းနားသည့်ဆိုင်ထဲသို့ နောင်ရိုးတို့ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကမ္ဘာကြီးကိုတောင်အုပ်စိုး ခွင့်ရထားသလို စိတ်ချမ်းမြေ့လုံခြုံတာ ဘာကြောင့်မသိ။

ဒါဟာ အချစ်ဆိုတဲ့စွမ်းအင်ကြောင့်လား။ ခွာဖြူအလှက တစ်ဆိုင်လုံးသို့ဖြန့်ကျက်လင်းလက်နေစေတုန်း သူ့မျက်လုံးများက ခုံတွဲတစ်ဟွဲကို တန်းခနဲမြင်လိုက်ရသည်။

စိမ်းမမ...

စိမ်းမမနှင့် ဦးရဲရင့်ပါလား။ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသည့်

စိမ်းမမနှင့် အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိသောဦးရဲရင့်၏အသွင်က
ဘယ်လောက်ပင်နုပျိုအောင်ပြင်ထားသည်ဖြစ်စေ နောင်ရိုးနှင့်ခွာဖြူ
တို့၏ နုပျိုလိုက်ဖက်မှုကိုမမိချေ။

တစ်ဆိုင်လုံး၏ပျက်လုံးများကလည်း သူတို့စုံတွဲကိုသာ
အားကျသောအကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေကြလေသည်။

နောင်ရိုး စိမ်းမမတို့စုံတွဲတိုင်နေသည့်စားပွဲဘေးမှာ နေရာ
ယူလိုက်သည်။ ကလဲစားချေသည်မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ် ပက်
ပက်စက်စက်အသည်းခွဲကာ သူဌေးတစ်ယောက်နှင့်လက်ထပ်သွား
ခဲ့သည့်စိမ်းမမအား မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြုလိုတာတော့အမှန်။

ဦးရဲရင့်ကလည်း နောင်ရိုးဟာ သူလက်ထပ်ခဲ့သည့်စိမ်းမမ
၏ချစ်သူဖြစ်ကြောင်းသိ၏။ ကဲ...ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြ
ပြီပေါ့။

အရသာရှိလိုက်တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဟာ ယခုအချိန်
မှာ စုတ်ပြတ်သတ်နေသည့်လူတစ်ယောက်မဟုတ်တော့။

ကိန်းဂဏန်းတော်တော်များများကို လှည့်ပတ်နိုင်သည်လုပ်
ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့မှာ တိုက်နှင့်ကားနှင့်။

နောက် ချစ်သူဆိုလည်း အပျံ့စား၊ အမိစားလေးနှင့်။

တယ့်အဆင့်အတန်းရှိရှိ ကောင်မလေးနှင့်ပေါ့။

အနားသို့ရပ်လာသည့်စားပွဲထိုးလေးအား အကောင်းဆုံး
စားအစာများကိုယူလာခိုင်းလိုက်ပြီး နောင်ရိုး ခွာဖြူကို အရမ်း
သူယပြနေလိုက်သည်။

“ခွာဖြူ...နေရာချင်းလဲမလား၊ ယူနေရာက လူတွေနဲ့
မုက်နာချင်းဆိုင်နေတယ်၊ ကိုယ့်ဘက်ကိုလာ”

ထို့နောက် ခွာဖြူမျက်နှာနုနုမှာဥနေသည့်ချွေးများကို ယုယု
ဆယသုတ်ပေးခြင်းတို့ဖြင့် နောင်ရိုး တမင်ကရံစိုက်ပြနေလိုက်၏။

“တောက်”
တစ်ဖက်စားပွဲမှ စိမ်းမမ၏ကြိုတ်ပြီးတက်ခေါက်သံထွက်ပေါ်
လာလျှင် သူဌေးကြီးဦးရဲရင့်က မျက်ခုံးပင့်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဒါလင်”
“မျက်စိထဲပိုးစပ်ကောင်ဝင်လို့ မျက်စိစပါးမွှေးစူးလို့ မြန်မြန်
စားကြစို့ကိုကို၊ ဒီအနားမှာနေရတာ အကုသိုလ်များလွန်းလို့”

“ရက်(စ်)ဒါလင်”
နောင်ရိုးနှင့်ခွာဖြူမှာ ရယ်ရယ်မောမော၊ သက်တောင့်

သက်သာ၊ ပျော်ရွှင်စွာနှင့် အစားအစာများကို စတင်စားနေခြင်း ဦးရဲရင့်နှင့်စိမ်းမမကတော့ အစားအသောက်များကို အမြန်ဆုံး အသောက်နေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး ဆိုင်ထဲမှလျှင်မြန်စွာထွက်ခွာသွားကြစဉ် နောင်တမရှိစားပွဲသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်။

အသားမည်းပြီး ပိန်ခြောက်နေသည့်ထိုလူကို နောင်တမမှတ်မိ။ ထိုလူက နောင်ရိုးကို အားပါးတရနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းနောင်ရိုးဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ မင်းကို ဒီလိုပုံစံနဲ့မြင်ရတာ ငါအရမ်းဝမ်းသာတာပဲ၊ စောစောက စိမ်းသော ဒေါက်ကန်သွားတာမြင်လိုက်ရမှ မင်းကိုငါအသေအချာမှတ်မိထားတယ်”

“ဖြိုးအောင်...မင်း...ဖြိုးအောင်မဟုတ်လား”

သူဘယ်သူဆိုတာသေချာသွားတော့မှ နောင်ရိုး ဝမ်းသာအားရဖက်လဲတကင်းနှုတ်ဆက်မိသည်။ စက်မှုတက္ကသိုလ် တစ်ဖော်တက်ဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်။

“မင်းရော...အခုအလုပ်ဝင်နေသလား၊ အိမ်ထောင်ကျလား၊ ဝင်းလဲ့မွန်နဲ့ပဲလား”

သူငယ်ချင်းနှင့်တွေ့တော့ ဘာသာစကားတွေတူသွားကြပါပြီ။ စကားလက်ဆုံပြောလို့မကုန်။

ခွာဖြူကိုခွင့်တောင်းပြီး တွေ့ဆုံပွဲလေးလုပ်ဖြစ်သည်။ ဝိစကီတွေ ဘရန်ဒီတွေနှင့်ပေါ့။ ဖြိုးအောင်က စကားတွေတဖောင်ဖောင်ပြောနေပေမယ့် မျက်လုံးက ခွာဖြူထံမှမခွာ။ သူ သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေပုံရလေ၏။

“ငါလည်းအလုပ်ဝင်နေပြီ၊ ဆည်မြောင်းမှာ၊ ဝင်းလဲ့မွန်နဲ့ ဆုံစည်းဖြစ်ဘူးကွ၊ လောကကြီးဟာ ချစ်တိုင်းမညာ၊ ညားတဲ့သူပဲချစ်နေရတာပေါ့ကွာ၊ မချစ်လို့လည်းမဖြစ်ဘူးဟေ့၊ ငါ့မိန်းမက ဆူးချိုထဲမှာ ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းနဲ့အထည်ရောင်းဗယ်၊ သူဝင်ငွေက ခိုင်ဝင်ငွေထက်ပိုကောင်းတယ်၊ သမီးနှစ်ယောက်လည်းရနေပြီလေ၊ သူငယ်ချင်း...မင်းတို့ ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့ဦးကွာ”

သူ့အကြောင်းတွေပြောပြီးလျှင် နောင်ရိုး ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်အကျဉ်းရုံးပြီး ပြောပြရသည်။ တဆက်တည်း ခွာဖြူအကြောင်းပြောပြလိုက်၏။

ဖြိုးအောင်မှာ ကြားရသည့်ဇာတ်လမ်းအား ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို့ ပင်ယူဆနေသလားမသိ။

“အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဒါဆို မင်း အခု ခွာဖြူ အဘိုးအဘွားနဲ့ ဦးလေးတွေကိုလိုက်ရှာနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.....ရော့...ဒီမှာ အရင်လိပ်စာ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ တဖြည်းဖြည်းရှာယူရမှာပေါ့ကွာ၊ ခွာဖြူ...အားမငယ်နဲ့နော်၊ ကိုယ် တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ ခုဆို ဖြိုးအောင်ပါ ကူညီဖေးမလိမ့်မယ်”

ခွာဖြူကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အားကိုးတကြီးကြည့်ပြီး ညင်သာစွာပင်ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဖြိုးအောင်အံ့ဩရတာပင် ကပြားမလေးဟာ မြန်မာမအစစ်တွေထက်တောင် ကူညီကြီးရင့်လှပါလား။ သုံးယောက်သား ဆိုင်ထဲမှထွက်ပြီး နန်းရှေ့မှာ တစ်ပတ်ရှာကြည့်ကြပြန်သည်။

အခန်း(၁၂)

တစ်ဆင့်၊ တစ်ဆင့်လမ်းညွှန်ချက်အရ နောက်ဆုံး ချမ်းအေးသာဖံ့မြို့နယ်ထဲရှိ ဦးမင်းနောင်၏အိမ်လေးသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

အိမ်ကလေးရှေ့မှာ ကလေးတွေစုဝေးကစားနေကြပြီး ခွာဖြူကတော့မတွေ့ရသေးချေ။

အိမ်က သစ်သားအိမ်လေးဖြစ်ပြီး သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာ၊ ပျဉ်ခင်း။ တစ်ချိန်တုန်းက ပြည့်စုံကြွယ်ဝခဲ့သည်ဆိုသည့် ဦးမင်းနောင်၏ခင်ပိုပိုတို့ဟာ ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုဖြစ်သွားကြတာလဲ။

သားတွေမလိမ္မာလို့လား။ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကြောင့်

လား။ နောင်ရိုးတို့မိသားစုကတော့ ယခုအချိန်မှာ ဘဝကို အသာစီး
ကဆက်ဆံခွင့်ရရှိခဲ့ကြပေပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း သစ်ငုတ်မြင့်တုံ၊ မြက်မြင့်တုံ။

မှန်ကင်းတစ်လှည့် ထင်းတစ်လှည့်ဆိုတဲ့စကားပုံတွေ ပေါ်
ခဲ့ကြတာဖြစ်မည်။ ကားကို အိမ်ကလေးရှေ့မှာရပ်ပြီး စုံစမ်းခွီ
နောင်ရိုးတို့ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြသည်။

ကားရပ်သံကြားလို့ အိမ်ထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်ထွက်လာ
သည်ကြောင့် သူတို့ ကားနားမှာပင်ရပ်စောင့်လိုက်ကြ၏။ ကလေး
များကတော့ ကားနားမှာပိုင်းအုံနေကြလေသည်။

အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဖိုသီဖတ်သီအဝတ်အစားနှင့်မိန်းမ
မှာ ရုပ်တော့မဆိုးလှ။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်”

အိမ်ပေါ်တက်ပါလို့မပြော။ အိမ်ပေါ်မှာလည်း ရှုပ်ပွေလိမ်
နေ၏။

“ဦးမင်းနောင်၊ ဒေါ်ခင်ပိုပိုတို့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

နောင်ရိုး ရှေ့မှ ယဉ်ကျေးစွာပြောဆိုလိုက်၏။ အမျိုးသမီး
အသွင်က သူတို့ကိုစိတ်ဝင်တစားတော့ရှိသည်။

“သူတို့မရှိကြတော့ဘူး။ ဦးမင်းနောင်က မနှစ်ကဆုံးတယ်၊
ဒေါ်ခင်ပိုပိုဆုံးတာကတော့ ကျွန်မတို့ ဒီဘက်ပြောင်းမလာခင်
မှန်းရှေ့မှာကတည်းကပဲ”

“ရှင်...”

နောင်ရိုး၏အနားမှာ မျှော်လင့်တကြီးရှိနေရာသည့်ခွာဖြူ
ကန်နားလေး ဖွေးခနဲဖွေးဆုတ်သွားလေ၏။

သူမရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ အိမ်မက်တွေ ရေစုန်မျှောကုန်ကြ
သပြီ။ ရှေ့ဆက် ဘာမှနားမထောင်နိုင်၊ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ခွာဖြူ
ခနဲသတိလစ်လဲကျသွားလျှင် နောင်ရိုး စိုးရိမ်တကြီး
အိမ်ထဲသို့အပြန်ဖြစ်၏။

“လုပ်ကြပါဦး...ကောင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“အိမ်ပေါ်ခဏတက်ပါရစေဗျာ၊ အကျိုးအကြောင်းတွေ
ထောင်ချင်လို့ပါ”

နောင်ရိုးတောင်းပန်မှ အမျိုးသမီးလည်း သတိရသွားပြီး

ပျာပျာသလဲပင် အိမ်ပေါ်မှာဖျာခင်း၊ ခေါင်းအုံးချပေးသည်။

နောင်ရိုး ခွာဖြူကို ဖျာပေါ်သို့ညှင်သာစွာချပေးပြီး အသင့်ဆောင်ယူမြဲဖြစ်သည့် ရှူဆေးရှူပေး၊ ခေါင်းကို ယပ်ခပ်ပေး၏။ အမျိုးသမီးကလည်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှပြုစုပါသည်။

ဖြိုးအောင်မှာတော့ အနားမှာထိုင်ပြီး စိတ်မကောင်းရုံနဲ့

နောင်ရိုးပြောပြသဖြင့် အခြေအနေတွေအားလုံးကို သူလည်း သိနေသည်။ သနားစရာကောင်းလိုက်သည့်ခွာဖြူ။

မြန်မာပြည်ကို အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြားမှရောက်ရှိလာပြီး ရောက်လာပြန်တော့လည်း အဘိုးနှင့်အဘွားကမရှိတော့ချေ။

“သားနှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာကရော”

ဖြိုးအောင် ကြားထဲမှမေးပေးလျှင် အမျိုးသမီးက ယဉ်ကျေးစွာပင်ဖြေကြားလေ၏။

“ကျွန်မက အငယ် ကိုမင်းကျော်သူရဲ့ဇနီးပါ။ အကြီးကိုဝင်းဇော်သူတို့ကတော့ မိတ္ထီလာမှာနေကြပါတယ်။ တွေ့ချင်ရင် လိပ်စာပေးလိုက်ပါမယ်။ ဒီညီမလေးက ဘာဖြစ်သွားတာပါလဲရှင်၊ ဦးမင်းနောင်တို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

နောင်ရိုးစဉ်းစားမိ၏။ အမှန်အတိုင်းပြောရမှာလား။ မပြောချဘူးလား။ သူ့စဉ်းစားနေတုန်း ဖြိုးအောင်က ဝင်ပြီးရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ။ ဒီကလေးမဟာ ဦးမင်းနောင်၊ ဒေါ်ခင်ပိုပိုတို့ရဲ့ သားအကြီး ဦးမင်းအုပ်ရဲ့သမီးပါ”

“ရှင်...ကြဲကြဲဖန်ဖန်၊ သူတို့က အမေရိကန်မှာ ကြီးပွားနေကြတယ်မဟုတ်လား။ မိဘတွေကို ပြန်လည်းမကြည့်ပါဘူး။ မိဘတွေမှာတော့ သူတို့ကိုပိုပေးရတဲ့အကြွေးတွေ၊ နောက် ဆီစက်၊ လောင်တာတွေနဲ့ ဆင်းရဲမွဲတေပြီး စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ ဆွေကုန်ကြတယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း ကံတူအကျိုးပေးပေါ့။ အကုန်ဆင်းရဲကုန်ကြရတယ်”

အမျိုးသမီး၏စကားတွေကိုသာ ခွာဖြူကြားပါက စိတ်မကောင်းဖြစ်ရဦးပေမည်။ ယခုတော့ သူမ သတိလစ်နေတာပင် ဖြစ်ကောင်းကောင်း။

ထိုစဉ် သနားစဖွယ်ညည်းညူရင်း ခွာဖြူမျက်လုံးလေးပွင့်လာသဖြင့် နောင်ရိုး ကြင်နာယုယစွာပွေ့ထူပေးလိုက်သည်။

“ခွာဖြူ...စိတ်အေးအေးထားပါကွာ၊ ခွာဖြူဘေးနားမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး မားမားမတ်မတ်ရှိနေပါသေးတယ်ကွယ်”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကတော့ ခွာဖြူကို သားမန်အကြည့်နဲ့ နှင့်သာကြည့်နေ၏။ သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ သံယောဇဉ်ဆိုတာကို ရှာမတွေ့ရ။ တွေ့ချင်းတွေ့လျှင် “အင်းဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ယောက် လာအဖတ်တင်တော့မယ်” ဟုသာ တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဒါတွေကို ခွာဖြူသိဟန်မတူ။ လူတွေရဲ့မျက်စိကို သူမ ဖတ်တတ်ပုံမရ။ ဖေးမထားသည့်နှောင်ရိုး၏လက်နှစ်ဖက် ကြားမှ သူမ အားယူပြီးရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“အန်တီက ဦးလေးအငယ်နဲ့ပတ်သက်တာလား၊ ဦးလေး အကြီးနဲ့ပတ်သက်တာလားဟင်”

ခွာဖြူအမေးကို အမျိုးသမီးက စိတ်မပါတပါနှင့်ဖြေကြား၏။

“တို့က ဦးလေးအငယ်ရဲ့ဇနီးပါ။ တို့မှာ သားသမီးသုံးယောက်ရှိတယ်၊ ကိုမင်းက ဆီစက်မှာအလုပ်လုပ်ရတယ်၊ တို့ကလေးအငယ်နဲ့မို့ အလုပ်ထွက်မလုပ်နိုင်သေးဘူး၊ မင်းနေချင်တယ်ဆိုရင် ကိုဝင်းအိမ်ကိုသွား၊ သူတို့က သားသမီးလည်းမရှိ”

သူ့ ပြေလည်း ပြေလည်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့်နော် သူကလည်း မင်းရဲ့အဖေကိုစိတ်နာနေတာပဲ၊ တို့တွေအားလုံး ပဆင်းရဲသင့်ဘဲ ဆင်းရဲနေရတာ မင်းရဲ့အဖေကြောင့်ဆိုပြီး အရမ်းစိတ်နာနေကြတာ...”

“အို...”

ခွာဖြူမျက်နှာလေး ပွေးခနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းပေမယ့် သူမ အံတင်းလိုက်သည်။

“ဖေဖေရဲ့ရာဇဝင်ကြွေးကို ခွာဖြူဆပ်ပါမယ်ရှင်၊ အန်တီနဲ့အတူနေပြီး ခွာဖြူအလုပ်လုပ်မယ်၊ လုပ်ကျွေးပြုစုပါမယ်နော်”

“ခွာဖြူ...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ထ...ပြန်ကြည့်မယ် ကိုယ့်ကိုမလိုလားတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ မင်းဘာကြောင့်ခွတ်နေသင်ချင်ရတာလဲ”

နှောင်ရိုး ကရုဏာဒေါသောနှင့် ခွာဖြူပခုံးကိုဆွဲထူလျှင် သူမက ညင်သာစွာပင် ရုန်းဖယ်တောင်းပန်သည်။

“ဦးနှောင်ရိုးကို ခွာဖြူ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ပေမယ့် ခွာဖြူ မြန်မာပြည်ကိုလာတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က အဆွေ”

အမျိုးတွေရဲ့ရင်ခွင်မှာခိုဝင်၊ ခိုလှုံချင်လို့ပါ။ ခွာဖြူ ဒီမှာပဲနေကျန့် ခဲ့တော့မယ်၊ ဦးနှောင်ရိုးတို့ပြန်ပေတော့”

“ဟာကွာ...လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ခွာဖြူရည်ရွယ်ချက်က မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာချင်တာဆိုရင် အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ကပြည့်နေပြီ အဘိုးနဲ့အဘွားမရှိတာကတော့ ခွာဖြူမတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဦးလေး နှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့က ကိုယ့်ကို လောလော ဆယ်မကြည်ဖြူနိုင်ဘူးလေ၊ ခွာဖြူကို ကိုယ် ဒီလိုပစ်စလက်စစ် ကြီး မထားခဲ့နိုင်ဘူး”

နှောင်ရိုးမှာ အသံတွေတုန်ယင်ပြီး ခံစားကြေကွဲနေရသည့် ခွာဖြူကလည်း ခေါင်းမာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီဟာ ခွာဖြူအဒေါ်မို့ ခွာဖြူကို ဖယ် စလက်ခတ်မထားပါဘူး၊ ခွာဖြူကလည်း အလုပ်လုပ်မှာပါ၊ ခွာဖြူ လုပ်တတ်တဲ့ အလုပ်တွေအများကြီးရှိပါတယ်၊ ဦးနှောင်ရိုးကို ခွာဖြူ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ ခွာဖြူ ကျေးဇူး ဆပ်နိုင်အောင်ကြိုးစားပါ့မယ်၊ အန်တီ...ခွာဖြူကိုလက်ခံပါနော်”

ခွာဖြူကတော့ တကယ့်ကိုပွဲသိမ်းတိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေချေပြီ

နှောင်ရိုးမှာ တကယ့်ကိုယူကြိုးမရ၊ လူတွေရှေ့မို့ သူဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ကြီးတယ်ဆိုတာလည်း ရင်ဖွင့်လို့မရပါ။

အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ ခွာဖြူကို ကြိမ်လုံးသေးသေးလေးနှင့် နာအောင်ရိုက်ပစ်ချင် သူသည်။

ကိုယ့်အတွက်နှင့် ဒီလောက်တောင်အိမ်ခြေမရဖြစ်နေ၊ ဖျပ် နှပ်လူးနေတော့မည်ငါးကြီးကို သူမ ရိုက်ချက်စားတော့မှာလား။

ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို ဒုက္ခရောက်နေသည့်နှောင်ရိုး တို့ ဖြိုးအောင် သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။ သူ သိကြားမင်း ကြီးဝင်လုပ်လိုက်၏။

“ကဲ...ကဲ...ခွာဖြူ...ဒီဦးလေးအငယ်အိမ်ကတော့ နင့်ကို ဆက်မခံနိုင်တဲ့သဘောမှာပြနေတယ်၊ မိတ္တီလာကဦးလေးအကြီး အိမ်ကို သွားကြည့်ပါဦးလား၊ သူတို့မှာ ကလေးလည်းမရှိဘူးဆို တော့ နင့်ကိုလက်ခံနိုင်တာပေါ့”

လောလောဆယ် ဒီလိုပြောပြီးခေါ်မှရတော့မည့်အနေအထား မို့ နှောင်ရိုး သဘောတူယောင်ပြရသည်။

“ဟုတ်တယ်ခွာဖြူ။ မိတ္တီလာကဦးလေးဆီ သွားကြည့်ကြ ဦးဦး လာ...ထ...ထ...သွားမယ်”

ခွာဖြူကိုမခွဲနိုင်တော့သည်မို့ နောင်ရိုး သူမကိုအတင်းဆွဲ ထူနေလျှင် ခွာဖြူ မျက်ရည်များနှင့်ငြင်းဆန်နေသည်။

“ဒီမှာပဲခွာဖြူနေမယ်၊ ကိုယ့်ဖေဖေရဲ့ရာဇဝင်ကြွေးကို ပိုပြီး ဆင်းရဲတဲ့ဦးလေးမိသားစုထံမှာ ဆပ်မယ်၊ ဦးနောင်ရိုးသွားပါတော့ ရှင်၊ ကျွန်မကိုအသက်ကယ်ခဲ့တဲ့အတွက်၊ အခုလို ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ပြန်တွေ့အောင်ကူညီတဲ့အတွက်တွေပါ ဖော်မပြနိုင်အောင်ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ရှင်၊ ခွာဖြူတစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ဆပ်နိုင်အောင်ကြိုးစား ပါ့မယ်”

တကယ့်ကို သူမငြင်းဆန်နေလျှင် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက လည်း လက်ခံမည်ပြတော့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်းစားရတာပေါ့ ဟူသည့်စိတ်ကူးဝင်သွားလေသည်ထင်။

နောင်ရိုးမှာတော့ မရှူနိုင်၊ မကယ်နိုင်။ ခွာဖြူရယ်...ကိုယ့် ကိုသာ အသေသတ်လိုက်ပါတော့ကွယ်။

သမုဒ္ဒရာထဲမှရသည့်ချစ်ရသူလေးအား နောင်ရိုး ဘယ်လိုမှ

ည်းရုံးလို့မရသည့်အခါ နောင်ရိုး၏ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး တင်း ကျပ်စူးအောင့်လာရ၏။

စိမ်းမမနှင့်တုန်းက သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကျခဲ့သည့်အသည်းနှလုံး ဆည် ခွာဖြူကြောင့် အသစ်တဖန်ပြန်လည်ကွဲအက်ခဲ့ပြန်ပြီ။

ဒဏ်ရာဟောင်းမို့ ပိုပြီးနာကျင်လေသလား။ ယောက်ျားမို့ နောင်ရိုး ဣန္ဒြေဆည်ရပြန်သည်။ ခွာဖြူကတော့ ဘယ်လိုမှလိုက် မည်ပုံမပြ။

ပြီးအောင် သူ့ကိုတရားချရတော့သည်။

“ကဲ...နောင်ရိုးရေ...နောက်မှလာခေါ်ပေတော့၊ လောလော ဆယ်ပြန်ကြရအောင်၊ ဒါလည်း သူ့ဦးလေးအိမ်ပဲကွာ၊ ပိုးစိုးပက် စက်တော့မဖြစ်ပါဘူး၊ ကဲ...ဒေါ်ဘယ်သူ...”

“နီနီမျိုးပါ”

“ဒေါ်နီနီမျိုးကို ကျွန်တော်တို့အပ်ခဲ့ပါပြီ သူ့ဆန္ဒအရ ထားခဲ့ ရတာပါ၊ နောက်နေ့တွေလာကြည့်ပါဦးမယ်၊ အဆင်မပြေရင် ကျွန်တော်တို့ သူ့ဦးလေးအကြီးဆီ ခေါ်သွားပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...သူကလည်း ဒီမှာနေဖို့အရမ်းစိတ်သန်နေတော့

နီနီလက်ခံထားလိုက်ပါမယ်၊ အဆင်မပြေတော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့ရှင်”

ခွာဖြူကို ဒီအတိုင်းမထားခဲ့ရက်နိုင်သည်မို့ နောင်ရိုး ဒေါ်နီနီမျိုးလက်ထဲသို့ ငွေတစ်နှစ်ထည့်ပေးခဲ့သည်။

“သူ့အတွက် စားစရိတ်ပေါ့များ၊ အစစ စိတ်ချပါရစေနော်”

“ကျွန်မလည်း အဒေါ်ပါရှင်”

သည်ထက်ပိုပြောလျှင် အခြေအနေတွေတင်းမာကုန်တော့မည်မို့ နောင်ရိုးနှင့်ဖြိုးအောင် ထိုအိမ်မှ လေးတွဲစွာဆင်းပြန်ခဲ့တော့သည်။

နောင်ရိုးမှာ ကားပင်မောင်းနိုင်တော့ချေ၊ ဖြိုးအောင်မောင်းသည်ကိုစီးပြီး လူက ပက်လက်လန်တော့မတတ်။

ဖြိုးအောင် သူ့ကိုအကြံပေးရ တရားချရပါသည်။

“မင်း အစကတည်းက မပိုင်ဝက်မွေးလုပ်တာကိုးကွ၊ ဒီလောက်အခြေအနေတွေပေးနေရက်နဲ့များ ပေရှည်နေရသေးတယ်၊ အစောကြီးကတည်းက ပိုင်အောင်လုပ်ထားလိုက်ပြီးရော”

ဖြိုးအောင်စကားကို နောင်ရိုးလက်မခံနိုင်။ အချစ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်ချင်းရင်းနှီးဖို့သာမဟုတ်။

“ငါလိုချင်တာ သူ့နှလုံးသားပါကွာ၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး”

“အပိုတွေကွာ၊ ဒါဆို မင်း သူ့ကိုတစ်သက်လုံး အလှကြည့်နေမှာလား၊ မတို့မထိဘဲနေနိုင်မှာလား”

ဖြိုးအောင်သည် ရုပ်ဝါဒီသမားသက်သက်ဖြစ်မည်။ သူ့နှလုံးမတယ်လိုရခဲ့သည်တော့မသိ။

“အဲဒီလို စကားကိုကပ်မပြောနဲ့ကွာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ဘဲနဲ့ ငါတယ်တော့မှမယူဘူး၊ အေး...ငါချစ်သလို သူကလည်း ချစ်ပြန်ချစ်ရမယ်၊ အဲဒါပဲ ငါ့ဒဿန...”

“ကိုယ့်ကိုမချစ်လည်း ကိုယ်က တယုတယချစ်နေရရင် သူ့နှလုံးသင့်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းကောင်မလေးကို အာဏာသုံးပြီး ချစ်ခိုက်လိုက်စမ်းပါ၊ သူ မင်းကို သံယောဇဉ်ကြီးပုံရပါတယ်”

နောင်ရိုးကိုစိတ်မချသည်မို့ စစ်ကိုင်းရောက်သည်အထိ ဖြိုးအောင်လိုက်ပို့ပေးသည်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာဝင်ပြီး ရင်

ဖွင့်ကြေကွဲခဲ့သည်မို့ နောင်ရိုးအသွင်မှာ ပြုလို့၊ ကွဲလို့၊ ရေချိန်လွန် သွားခဲ့သည်လေ။

သူတို့အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ကားဝင်လိုက်လျှင် ဝိုင်းရိပ်တကြီးစောင့် နေကြသည့် နောင်ရိုး၏အမေ၊ အဖေ၊ အဒေါ်၊ အရီး၊ ညီမတွေတို့ ဖြိုးအောင်မြင်လိုက်ရသည်။

သည်အခါ ခွာဖြူ အဘယ်ကြောင့် မန္တလေးအိမ်မှာကုန် ကပ်ကျန်ခဲ့ရကြောင်း ဖြိုးအောင်သဘောပေါက်သွား၏။ နောင်ရိုး ကတော့ ပြဿနာအစစ်မြစ်ကိုသိမည်မထင်။

ကံတံခါးဖွင့်လိုက်သည့်အခါ အမှူးလွန်နေသည့်နောင်ရိုး ကားထဲမှထွေးခံနဲ့ထွက်ကျသွား၏။

“ဟဲ့...လုပ်ကြပါဦး၊ အမယ်လေး...သားနောင်ရိုး...ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ”

“ကောင်မလေးရော...ကောင်မလေး သူ့အဘိုးအဘွား လက်ထဲမှာကျန်ခဲ့ပြီလား”

“ကောင်းတယ်...နေစမ်းပါဦး...မင်းက မောင်ဘယ်သူ သားသူငယ်ချင်းလား”

ရှေးအဘွားကြီးများ၏လက်မှာ ဖြိုးအောင်စိတ်ရှုပ်နေမိသည်။ နောင်ရိုးကိုဆွဲထူရင်း သူ အိမ်ထဲသို့ပို့ပေးရသည်။

နောင်ရိုးကတော့ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တုံးလုံးကြီးလဲ့ အိပ်ရင်း မူးမူးနှင့်ရင်ကွဲပက်လက်အော်ဟစ်နေလေ၏။

“ခွာဖြူရေ...အချစ်ရဲ့...မိစိမ်းကားလေးရဲ့...မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အတိယစိမ်းမမပဲ၊ ငါ့အသည်းတွေ ဟက်တက်ကွဲကုန်ပြီ၊ မင်းကို ခေါ်လာမိတာ ငါ့ရဲ့ပြင်လို့မရတဲ့အမှား၊ ဟော့ဒီနောင်ရိုးဆိုတဲ့ ခိုက်သားရဲ့ ပြင်လို့မရတဲ့အမှား...ဟား...ဟား...ဟား...အိ...”

အော်ရယ်လိုက်၊ အော်ငိုလိုက်ဖြစ်နေရာမှ နောင်ရိုး တရူး အိပ်ပျော်သွားလျှင် ဖြိုးအောင် နေရာမှထလိုက်သည်။

တော်ပြီ။ သူငယ်ချင်းဝတ္တရားကျေပြီ။ ဒီကောင်ကြီး ဒီ ဆောက်ခံစားနေရတာ တရားခံက ခွာဖြူမဟုတ်။ သူ့ဆွေတော်၊ ခိုက်တော်တွေကြောင့်ပဲဖြစ်ရမည်။

ဖြိုးအောင် အိမ်ပေါ်မှဆင်းမည်ပြင်သောအခါ နောင်ရိုး၏ ဆွေတော်၊ မျိုးတော် အမျိုးသမီးကြီးငယ်တစ်စုက သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ချစ်ဆေးပေးမြန်းကြ၏။

“အကျိုးအကြောင်းပြောခဲ့ပါဦး၊ သားဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“မင်းကအတင်းတိုက်တာလား၊ နောင်ရိုးဟာ ဒီလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မသောက်တတ်ပါဘူး”

“သူ့ကောင်မလေးကျန်ခဲ့တာနဲ့ပဲ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်ရ သတဲ့လား၊ ကေန္တ-အစ်ကိုကြီးအသည်းကွဲသွားတာပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဒီကပြားမနဲ့တော့ သဘောမတူနိုင်ပါဘူး၊ အသည်းကွဲ တာက ခဏပဲ၊ လူကွဲမှ တစ်သက်လုံးနလန်မထူမှာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံများကို နားညည်းလာသည့် အခါ ဖြိုးအောင် သူတို့ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပညာပေးလိုက်ချင်၏။

“သူက သူများနဲ့မတူဘူးနော်၊ အသည်းတစ်ခါကွဲရင် ဆစ် နှစ်ကြာတယ်၊ အရင်ကလိုပဲ နေစေချင်သလား၊ သူ့ကို သွားနှိုး မချုပ်ချယ်ကြစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“မင်းကဘာသိလို့လဲ”

နောင်ရိုး၏အရိုးက ခပ်ဆတ်ဆတ်ဝင်ပြောလျှင် ဖြိုးအောင် ပြုံးပြုံးလေးနှင့်နက်လိုက်၏။

“သိတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်နာမည်ဖြိုးအောင်၊ မန္တလေးစက်”

တောက်လျှောက်တဲ့ခဲတဲ့သူငယ်ချင်းတွေမို့ သူ့အကြောင်း ကမ့အ၊အထိ အကုန်သိတယ်၊ သူ့စိတ်ကို မိဘဆွေမျိုးသားချင်း ဆွဲထက်သိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လုပ်တာနဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း နောက်တစ်ခါလေလွင့်မသွားပါစေနဲ့တော့ဗျာ”

ဖြိုးအောင် နောင်ရိုးကိုထားခဲ့ပြီး သူ့အိမ်မှပြန်ခဲ့တော့သည်။

နောက်ဘက်မှာတော့ မိန်းမအုပ်စုကြီးတစ်စု ကုလားတိုက် ဘုရားဝင်ကိုက်သလို ဆူညံနေခဲ့ကြသည်။

မခင်၏ပုံသွင်းလေ့ကျင့်ပေးမှုကြောင့် မြန်မာဝတ္ထု မဂ္ဂဇင်း၊ မြန်မာသီချင်းတို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ပါသည်။

ဦးနောင်ရိုး သူမအပေါ် ဘယ်လောက်တွယ်တာသည်ဆိုတာလည်း ခွာဖြူခံစားသိရှိခဲ့သည်။ ထို့အတူ ဦးနောင်ရိုး၏မိဘ၊ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတို့ သူမကို မကြည်ဖြူနိုင်တာလည်း ခွာဖြူ သိပါ၏။

ဦးနောင်ရိုးရယ်.....

မည်းမောင်း၊ တွင်းဆုံးကျနေတဲ့ခွာဖြူဘဝဟာ ရှင့်ကြောင့် အဖန်ပြန်လည်လင်းလက်ခဲ့တာပါ။ သေဆုံးပြီးလို့ထင်ရတဲ့ခွာဖြူဘဝကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ရယ်လို့ ရင်ထဲမှာခွဲလမ်း မြတ်နိုးခဲ့ရတာလည်း အဆမတန်ပါ။

သမုဒ္ဒရာထဲမှာ မျောလွင့်နေရတဲ့ဘဝ၊ သေငယ်ဖောနဲ့မျောနေရင်း သင်္ဘောပေါ်မှာ နတ်ရေစင်ဖျန်းပက်ခံရသလို အေးချမ်း နှိပ်စက်ခံခဲ့ရတယ်။

ဝေဒနာတွေနဲ့ မသေမရှင်ခံစားနေရတဲ့ဘဝကနေ ဝေဒနာ အတွက်သာသာလားခဲ့ရတယ်။ အမျိုးမျိုးသက်သာအောင် ကူညီ ကယ်မခဲ့တဲ့ ခွာဖြူရဲ့နတ်သားလေးရေ.....

အခန်း(၁၃)

ခွာဖြူရသည်အလုပ်က အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းနှင့် မှာ အချိန်ပိုင်းနည်းပြဆရာမ။

အမေရိကန်မှာကြီးပြင်းခဲ့ပြီး ပညာအနေနှင့်လည်း အထက် တန်းအဆင့်အောင်ခဲ့သည်မို့ ခွာဖြူ အင်္ဂလိပ်စကားပြောကျွမ်းကျင် ပါသည်။

ပြီး အမေရိကန်-မြန်မာ ကပြားမလေးမို့ မြန်မာမှုကိုလည်း သူမ တော်တော်သိထားခဲ့ပါ၏။ ဆိုကြပါစို့။ အင်္ဂလိပ်စာရေး မြန်မာလိုပါ နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သူ။

ဘဝအကျိုးပေးမကောင်းခဲ့လို့ သူတစ်ပါးရဲ့တိုင်းပြည်မှာ မျက်နှာအောက်ချပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့ဘဝကို ကြည်ဖြူ တစ်သက်မမေ့တော့ဘူး။

လက်ရှိဘဝမှာ ခွာဖြူချစ်ခင်ရတဲ့လူဟာ ဦးနောင်ရိုးမိခင်၊ ဦးနောင်ရိုးနဲ့ ဦးနောင်ရိုးရဲ့မိဘ၊ မောင်နှမတွေစိတ်ချမ်းသာအောင် ခွာဖြူ တတ်နိုင်သမျှ စွမ်းဆောင်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ဦးလေးငယ်ရဲ့အိမ်မှာ ခွာဖြူကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါ။

ကိုယ်ချစ်တဲ့၊ ဖေဖေချစ်တဲ့အမိမြန်မာပြည်ရဲ့မြေပေါ်မှာ ခွာဖြူရပ်တည်ခွင့်ရခဲ့ပြီမို့ ဒေါင်ကျကျ၊ ပြားကျကျ လုပ်ကိုင်လေ့သောက်သွားမှာပါ။

ဦးနောင်ရိုးရေ...အဲဒါ မချစ်လို့မဟုတ်ဘူးနော်။ ချစ်လွန်းတာပါပဲ။ အမေရိကန်သွေးတစ်ဝက်ပါလို့ ငြိငြင်နေတကြတဲ့ ဦးနောင်ရိုးရဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို ခွာဖြူ လုံးဝအပြစ်မမြင်ပါဘူး။

ဖောက်ထုတ်လို့မရတဲ့ကိုယ့်ရင်ထဲကသွေးကို ရင်ထဲမှာ သယ်ဆောင်ရင်း ခွာဖြူ မြန်မာပြည်သူ့ ပြည်သားတွေရဲ့အကျိုးကို သယ်ပိုးရွက်ဆောင်သွားမှာပါ။

ခွာဖြူတတ်ကျွမ်းတဲ့ပညာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်း ဆွဲပို့ချရင်း ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝ။ စေတနာဆရာလုပ်နေခဲ့ပါပြီ။

ခုလောက်ဆို ဦးနောင်ရိုး ခွာဖြူကိုမေ့နေရောပေါ့နော်။ တစ်ပတ်ကြာသည်အထိ နောင်ရိုး သူမထံပေါ်မလာသည်အထိ ခွာဖြူဆိုသည့်ကပြားမလေး အသည်းကြွေလှမတတ်ခံစားနေခဲ့ရကြောင်း ဦးနောင်ရိုးကတော့ သိမည်မထင်။

 အခန်း(၁၄)

အရက်နာကျတာလား။ အချစ်နာကျတာလား။

နောင်ရိုး နုလန်မထူနိုင်အောင်ဖျားနေရသည်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ရွက်လွှင့်နေတုန်းက စိတ်ကြမ်း၊ လူကြမ်းမို့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေသမျှ ယခုကျ သစ်ရွက်ကလေးကြွေကျတာနှင့် နောင်ရိုးဖျားသတဲ့လား။

သစ်ရွက်ကြွေကျတာမှမဟုတ်တာ။ နောင်ရိုး၏နုလုံးသားတစ်ခုလုံး မန္တလေးမှာ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

လူမှန်း၊ သူမှန်းမသိအောင် ဖျားနာနေသဖြင့် နောင်ရိုးတို့ ဆရာဝန်ပင့်ပြီး အိမ်မှာ ဂရုတစိုက်ကုသကြသည်။ လူမှန်း၊ သူမှန်း

ထိခင်တုန်းက အဖျားကြီးပြီး ကယောင်ကတမ်းအော်ဟစ်ခဲ့သူ နောင်ရိုး၏စကားများကို အသံသွင်းထားမည်ဆိုပါက.....

“ခွာဖြူ...ခွာဖြူ...ကိုယ့်ကိုပစ်ထားခဲ့ပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းက ငါ့လုံးဝအဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပါ”

“ပြန်လာခဲ့ပါကလေးရယ်၊ ကိုယ့်ဆီပြန်လာခဲ့ပါနော်”

“အား...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ...ဘူပရာဒတ်ရယ်...လူဆိုးတွေနဲ့ လူကုန်ပြီး ငါ့ကိုကယ်ကြပါဦး၊ ဘူပရာဒတ် ငါ့ကိုစားနဲ့မွန်းနေပြီ”

“ခွာဖြူ...ခွာဖြူ...ကိုယ့်ကိုစောင့်ပါဦး၊ ပင်လယ်ထဲပြန်ခုတ်မင်းသွားပါနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုခေါ်ပါ...ခေါ်ပါ”

“မေမေရေ...ကျွန်တော်အသည်းတွေ ကွဲကုန်ပြီ၊ ကြေကုန်ပြီ၊ စိမ်းမမချက်စားဖို့ပေးလိုက်ပါတော့၊ အား...အား...”

ကပေါက်တီး၊ ကပေါက်ချာစကားများထဲမှာ ခွာဖြူကိုတမ်းဝါသည့်စကားများကသာ အများဆုံးလွှမ်းမိုးနေခဲ့လျှင် သူတို့ဆွေစု

နှင့် အိမ်သားထဲမှာ အလိုလိုနှစ်ခြမ်းကွဲသွားတော့သည်။

တစ်ခြမ်းက နောင်ရိုးနှင့်ခွာဖြူကိုသဘောတူသောအုပ်စုဖြစ်ပြီး တစ်ခြမ်းက သဘောမတူသောအုပ်စုဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အသည်းအသန်ဖျားနေသောနောင်ရိုးကို လာကြည့်ကြပြီး တစ်စုနှင့်တစ်စု စကားများကြ၊ ထိုးကြရသည် မှာလည်း မရိုးနိုင်ကြသေးပါ။

သဘောမတူသည့်အုပ်စုထဲမှာ နောင်ရိုးအမေနှင့်အရိုးက သဘောထားအတင်းမာဆုံး။

သဘောတူသည့်အုပ်စုထဲမှာတော့ နောင်ရိုး၏အဖေနှင့်ညီ ကခေါင်းဆောင်၊ ညီမဖြစ်သူပန်းအိချိုကတော့ ကြားနေ။ တောင် လေလာလျှင် တောင်ယိမ်းပြီး မြောက်လေလာတော့ မြောက်ဘက် ပါချင်သူ။

တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်သဘောထားပျော့ပျောင်းပြီး နား ယောင်တတ်သူ။ နောင်ရိုးကတော့ လေးရက်တိတိ အဖျားကြီးနေ သဖြင့် အမျိုးထဲမှ ဆွေမျိုးနီးစပ်ဆရာဝန်မလေးက အလုပ်မဝင် ပီစပ်ကြား အချိန်ပြည့်နီးပါးလာပြီးကုသပေးနေတာတောင် ကောင်း ကောင်းမသိ။

သူသိတာ ခွာဖြူကိုတမ်းတလွမ်းဆွတ်ဖို့ပါပဲ။ မသိစိတ်ထဲ မှာလည်း ခွာဖြူ။ သိစိတ်ထဲမှာလည်း ခွာဖြူ။

စိုးမိုးလှသည်ခွာဖြူလေးပါပဲ။ ကိုယ်နေဟန်မြင့်မြင့်နှင့် နတ် သမီးလေးတစ်ပါးလို သူကလေးလွင့်ပါးနေပုံဟာ သူ့ရင်ထဲမှာ ကဗျာ။

လောလောဆယ်တော့ လူက ဘယ်လိုမှမဟန်နိုင်သည်မို့ ဆွေတွေမျိုးတွေ သဘောထားကွဲလွဲနေကြသည်ကို ပက်လက် ကလေးနားညည်းခံနေရပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ နှုန်းနေသည့်ကြားမှ ပြုံးချင်ရ၏။ အရပ် မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ဟန်လှလှနှင့် ထိမထင်သောမျက်နှာချောချောဟာ ဘာမဆို တော်လှန်၊ ရင်ဆိုင်တတ်ကြောင်း အဖေနှင့်အမေတို့ နားနေကြပြီထင်ပါသည်။

အင်း...ယခုတော့ လေးရက်ကျော်ပြီး ငါးရက်မြောက်လည်း ခန်းတဝါးဝါးနှင့်ကုသနေသည့်ဆရာဝန်ပေါက်စနှင့် အစိုးရိမ်ကြီးနေ ကြသည်မိသားစုလက်ထဲမှာ နောင်ရိုး နလန်မထနိုင်သေး။

နှစ်ထပ်သစ်သားအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့ကိုပဲ ဆွေမင်းသားတစ်ပါးလို ပြုစုယုယကုသနေကြလေတော့ရာ နောင်ရိုး အတော်ကြီးကို သည်းခံ၊ အော့ကြောလန်နေရပါသည်။

အင်း...ဒီနေ့တော့ နောင်ရိုးဖျားတာ (၇)ရက်ရှိပေပြီ။ ခုနစ်
ဆယ်မကျွေးကြသေးသဖြင့် လှောင်အိမ်ထဲမှာ အစာငတ်ခံနေ
သည့်ခြင်္သေ့ကြီးလို နောင်ရိုးစိတ်တိုလှပေပြီ။

ကျားကိုးစီးစားမကုန်သည့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ မဆိုစလောက်
ဒိန်ကျသွားခဲ့ပြီး လူကတော့ ဆာလောင်လွန်းသဖြင့် ကိုယ့်အသား
ပင် ကိုယ်ဖဲ့ဝါးချင်တော့မတတ်။

ဟင်း.....

လူကအသက်ကြီးလာပြီမို့ မိဘ၊ မောင်နှမများ၏မေတ္တာ
ခွေကို အလွဲသုံးစားမလုပ်ချင်လို့ အားနာနေလို့သာ။

ငယ်ကျင့်အတိုင်း တရူးထိုး၊ ငာဇောက်ကန်းလုပ်ချင်မိစိတ်
က သူ့ရင်ထဲမှာတဖွားဖွား။

နေနှင့်ဦးပေါ့။ ငါ့ကိုများ ဘာအောင်းမေ့နေကြသလဲ။ ခု
ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်က အပျိုတော်လေးများအောက်မေ့နေသလား
ပသိဘူး။

ဂရုစိုက်ကြတာကလည်း တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်ကြ
ပါ။ သူတို့ရင်ခွင်ထဲမှ ဆယ်နှစ်တာထွက်ပြေးစွန့်ခွာသွားသည့်

စင်ရော်ငှက်ကြီးကို သံယောဇဉ်ကြီးတွေနှင့် ပြန်လည်ချည်နှောင်
ကြသည့်အပြင် ခွာဖြူဆိုသည့်ငှက်မလေးထံသို့လည်း ပျံမပြေး
သွားနိုင်အောင်ဖြစ်သည်။

နောင်ရိုးကလည်း အကြံသမားမို့ သူတို့မျက်စိအောက်မှာ၊
သူတို့အလိုကျ သေသေဝပ်ဝပ်နေပြလိုက်သည်။

မှော်ဆရာတွေ ပညာချင်းပြိုင်ကြသလိုပဲ သူနှင့်သူ့အိမ်သား
တွေလည်း ပညာပြိုင်ရပါဦးမည်။

သည်နေ့တော့ သူ အတော်အတန်ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်
လာပေမယ့် ခါတိုင်၊ လိုပင် အိပ်ယာထက်မှာ ပက်လက်ကလေး၊
မျက်နှာငယ်လေးလုပ်ပြီး အိုက်တင်ခံနေလိုက်သည်။

မိုးလင်းတာနှင့် ဖေဖေရော၊ မေမေပါ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့
အလှအယက်ဝင်လာကြသောအခါ နောင်ရိုး သူ့စစ်ဆင်ရေးကို
တောင်လိုက်သည်။

“မေမေ...ခုထိဆိုင်မထွက်သေးဘူးလား၊ သားက နေ
ကောင်းနေပါပြီ၊ အားမရှိတာတစ်ခုပါပဲ၊ မေမေဆိုင်ထွက်တော့၊
ဖေဖေလည်းလိုက်သွား၊ ညနေကျ သားစားချင်တဲ့ဟင်းတွေ ချက်
ကျွေး...”

“ဖြစ်ပါ့မလားသားရယ်၊ သားထက် ဘယ်အရာမှအရေး မကြီးဘူး၊ ဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးမလေးရှိပါတယ်”

“ဟာ...မေမေကလည်း...ဘယ်တူမလဲ၊ ပိုင်ရှင်နဲ့ဝန်ထမ်း သဘောထားတွေဘယ်တူမလဲ၊ သားနေကောင်းနေပါပြီ၊ ကိုယ့် စီးပွားရေးပဲ ကိုယ်လုံးပန်းစမ်းပါ၊ တစ်ပတ်လုံးကြီးပစ်ထားရတာ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ တော်ကြာ မေမေ့ဆိုင် ကမောက်ကမ တွေဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်နော်၊ စာရေးမကို ဒီလောက်တောင်မယုံနဲ့ မေမေရဲ့ ဖေဖေကြည့်ပြောဦးဗျာ၊ မနည်းဆယ်ထားရတဲ့စီးပွားရေး နော်...”

နောင်ရိုးလှန့်ထုတ်လိုက်လျှင် မေမေလန့်သွားသည်။ မေမေ အသွင်မှာ မျက်လုံးပြူ။ မျက်ဆန်ပြူ။ ဖေဖေကတော့ သား၏ သဘောထားကို ရိပ်စားမိသယောင်ယောင်။

“ဟုတ်သားပဲမအိရဲ့၊ တော်ကြာ ဆိုင်မှာတစ်ခုခုလွဲချော်ရင် မင်းပဲသွေးတိုးမှာ၊ ရောဂါတိုးမှာ၊ သား...နေသာပါတယ်နော်”

“နေသာရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ မိုးပါရွာပြီး အိုကေပါတယ်ဖေဖေ ရာ၊ သွား...ဆိုင်ထွက်၊ သားတစ်ယောက်တည်း အေးအေး

ဆေးဆေးနေပါရစေဗျာ၊ တစ်ပတ်လုံးလုံး နားတွေညည်းလို့ပါ၊ မေမေ့အမျိုးတွေကလည်း တစ်နေကုန်လူလဲနဲ့လာနေကြတာပဲ၊ ဆေးရုံမှာနေရတာကမှကောင်းဦးမယ်၊ ဧည့်ချိန်ကျမှ ဧည့်သည်နဲ့ ပေးနီးလုံးရမှာ”

သူ မေမေနှင့်ဖေဖေသနားသွားအောင် အရမ်းညည်းညူပြ လိုက်လျှင် သူဆင်တဲ့ခွင်ထဲသို့ တန်းခနဲဝင်သွား၏။

“အေး...အေး...ဒါဆိုလည်း သားဘာသာနားပေတော့၊ ဒီနေ့တော့ ထမင်းစားရမှာမဟုတ်သေးဘူး၊ သားအတွက် သား ညီမလေး ကြက်သားစွပ်ပြုတ်လုပ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...ကဲ...သွားကြတော့၊ အားရှိအောင် ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ယုတ္တိရှိအောင်ပြောပြီး နောင်ရိုးပြန်အိပ်ပြလိုက်လျှင် ဖေဖေ နဲ့မေမေတို့ သူ့ကိုစိတ်ချကာ ဆိုင်ထွက်ဖို့စိစဉ်နေကြလေသည်။

ဘယ်လိုမှမနေဖော်စော့လို့ မေမေတို့ပေးစားမယ် ကောင်မလေးကိုရှောင်ရင်
သား ရန်ကုန်ကိုပြန်ဆင်းသွားပါပြီ.....
နောက်မှပြန်လာပါ့မယ်

သား
နောင်ရိုး

စာလေးကို ခေါင်းအုံးအောက်မှာထိုးဖိလိုက်ပြီး နောင်ရိုး
အိမ်ပေါ်မှ သူခိုးချောင်းချောင်းပြီးဆင်းခဲ့၏။

ကားကို ခေါင်းရင်းဘက်မန်ကျည်းပင်ရိပ်မှာရပ်ထားသည်မို့
နောင်ရိုး ခပ်တည်တည်ပင်တက်ကာ စက်နှိုး၊ နောက်ဆုတ်ပြီး
အိမ်ဝိုင်းထဲမှထွက်လိုက်လျှင် ညီမလေးပန်းအိချို မီးဖိုထဲမှပြေး
ထွက်လာ၏။

“အစ်ကိုကြီးဘယ်သွားမလို့လဲ”
“ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ကားစက်စမ်းမလို့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နောင်ရိုး မန္တလေးဘက်သို့ ကားကို
ဦးတည်လိုက်ပါလေတော့သည်။

လူကစိတ်ဆောင်နေသည်မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နုလန်ထ
လူမမာဆိုတာကိုပင် နောင်ရိုးမေ့နေမိ၏။

လောလောဆယ် တစ်အိမ်လုံး သူနှင့်ညီမလေးသာရှိ
ညီမလေးက မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေတုန်း

စောစောက လူမမာယောင်ဆောင်နေသမျှ နောင်ရိုး ဖုတ်
ခနဲခုန်ထလိုက်၏။ ထို့နောက် အရေးကြီးသည့်ပစ္စည်းလေးများသာ
ယူလိုက်ပြီး ကားသော့ကိုပါလှမ်းဖြုတ်လိုက်သည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့စိတ်မပူအောင် စာလေးတစ်ကြောင်
နှစ်ကြောင်းလည်း အသော့ရေးလိုက်သေး၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေ.....

သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ နဂွယ်ထူလို့ မိဘကိုဖောက်ဖျက်တာမဟုတ်ပါဘူး
နှလုံးသားနောက်ကို နှလုံးလိုက်တာလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ခွာဖြူနဲ့လွဲရတဲ့အစား

ကိုယ်ပေါ်မှာဝတ်ထားသည့် သားရေကျာကင်အကောင်းကြီးအောက်မှာ သူ့ကိုယ်တွေ့ပူသလား။ ချမ်းသလားပင်မသိတော့။

တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် နောင်ရိုး သူပိုခဲ့သည့် ချမ်းအေးသားမြို့နယ်ထဲမှ အိမ်ကလေးရှေ့သို့ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

နံနက်(၉)နာရီခန့်သာရှိသေးပေမယ့် အိမ်ကလေးထဲမှာ ဆူဆူညံညံအသံများကိုကြားနေရ၏။ ဧကန္တ-ခွာဖြူဦးထေးစောစောစီးစီးပူးနေတာပင်ဖြစ်ရမည်။

“ဟေ့...စကားတွေရှည်မနေနဲ့၊ မနေချင်ဆင်းသွား။ အကုန်ဆင်း၊ နီနီ...မင်းက ငါ့ကိုတောင်ပမာမခန့်နဲ့၊ ဒီမိုးမစစ်မကိုအားတိုးပြီး ငါ့ကိုအာခံတာလား။ အေ့...မဆင်းဘူးကွာ၊ ငါ့ဘာသာအလုပ်မဆင်းတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“သူဌေးသားကွာ တစ်သက်လုံး ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင်နေခဲ့ရတာ၊ မင်းနဲ့ညားမှ ဆီစက်အလုပ်သမားဖြစ်ရတယ်၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရတာသိလား။ နီနီ...မင်းဟာ အကုသိုလ်တုံးမ...”

“အောင်မယ်...လူကိုလာပြီး အကုသိုလ်တုံးလေး၊ ဘာလေး

ရှင်သာအကုသိုလ်တုံး၊ ရှင် ခုလိုမူးလို့၊ ရူးလို့ ကိုယ့်ဆီစက်သူများမီးရှို့တာကိုမသိတာပေါ့၊ ဒီကောင်မလေးကလည်း ကျွန်မအဖေမဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်တူမ၊ ရှင့်ဘာသာ နှင်ချင်နှင်၊ မနှင်ချင်နေ၊ ဒီတို့က အနေသာကြီး”

ဦးလေးလင်မယား၏စကားကိုကြားရလျှင် နောင်ရိုးရင်ထဲ နှင့်သွားရ၏။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး သူ အိမ်ပေါ်သို့တက်ဖို့ပြင်စဉ် အိမ်ထဲမှ သနပ်ခါးတုံးများ၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးများ၊ တိုလီဖုန်းတုံးများ အိမ်ရှေ့သို့ ခုန်ပျံ့ရောက်ရှိလာ၏။

ကလေးငိုသံကတစ်မျိုး၊ ခွာဖြူငိုသံကတော့ နောင်ရိုးရင်ကို အကျင့်စေသည်။

“ကဲဟယ်...အလကားလူ၊ ကိုယ့်ဘာသာ မူးရင်လည်းမူးလား၊ ခုတော့ ဟိုလူ့ရမ်း၊ ဒီလူ့ရမ်းနဲ့ မှတ်ပြီလား”

“တော်...တော်ပါတော့အန်တီရယ်၊ ခွာဖြူတောင်းပန်ပါလားနော်၊ ဦးလေးငယ်အလုပ်မလုပ်ချင်လည်း နားနေပါ၊ ခွာဖြူကကျွေးပါမယ်၊ ဦးလေးခမျာ ပင်ပန်းလှပါပြီ”

ခွာဖြူအသံလေးကို သူ တုန်ယင်စွာကြားနေရ၏။

“ဟဲ့...နင်တစ်ယောက်တည်းရှာစာနဲ့လောက်မလား။ သူလည်းရှာဦးမှပေါ့။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ မိန်းမတော့ယူတတ်တယ်။ ရှာတော့မကျွေးချင်လို့ဖြစ်မလား။ ဒီကလေးကလည်း တိတ်စမ်းမျိုးကိုက...”

ရန်ပွဲကပြီးမည်မထင်တော့။ နောင်ရိုး ချောင်းဟန်ပြီး အိမ်ထဲသို့အတင်းဝင်လိုက်သည်။ နိမ်ကလေးထဲမှာ ခွာဖြူဦးလေးက စောစောစီးစီးပုလင်းထောင်နေပြီး သူ့ဇနီးနှင့်ခွာဖြူက အခန်းပေါက်ဝမှာ မျက်ရည်တွေနှင့်။ ကလေးနှစ်ယောက်မှာလည်း ဝိုရတော့မလို၊ ပြေးရတော့မလို။

နီနီမျိုးနှင့်ခွာဖြူတို့မှာ နောင်ရိုးကိုမြင်လျှင် စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားကြ၏။ မင်းကျော်သူနှင့်ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးလို့ဖြစ်ရမည်။

မင်းကျော်သူကလည်း မင်းကျော်သူပါပင်။ သူဌေးသားဘဝမှလာခဲ့သူမို့ လူက ယခုထိထောင့်မကျိုး။

“ဘာကိစ္စလဲဟေ့၊ အလျှင်လား။ ကန်တော့ပါသေးရဲ့၊ သွားတော့ကွာ၊ ဒီမှာသောက်ရတာ စည်းစိမ်ပျက်တယ်”

သူပေးခဲ့သည့်ငွေတစ်သိန်းကို တိုင်ဖြုန်းနေပုံရလေသည်။ အရက်နှင့် အမြည်းတွေက တစ်ပုံတပင်။

နောင်ရိုး သူ့ကို ခပ်တည်တည်ပင်ကြည့်လိုက်သည်။ ကမ္ဘာမတ်လာတဲ့သင်္ဘောသားကို လာကျောလို့ဘယ်ရမလဲ။

“ငါ ခွာဖြူကိုလာခေါ်တာ၊ သူ့ဦးလေးအငယ်ကမစွံ့ရင် ဦးလေးအကြီးဆီပို့ပေးမယ်လို့ အာမခံထားခဲ့လို့”

“ဟ...ဟ...ဘာတွေလဲ၊ ငါ့တူမကိစ္စ ငါ့ကိစ္စပေါ့ကွ၊ ကြားလူတွေဝင်ပါစရာမလိုဘူး။ သူမနေချင်ရင် ငါ့ကိုပြောလိမ့်မယ်၊ မင်းဘာမှလာရှုပ်နေစရာမလိုဘူး”

အသားနီစပ်စပ်၊ ပွစိစိနှင့် မြင်တာနှင့်အရက်သမားရုပ်ပေါက်မသည့် ခွာဖြူဦးလေးသည် တူမကို အရက်နှင့်လဲသောက်သည့်သူစားပါပေ။

နောင်ရိုး လုံးဝစိတ်မချ။ ဒီလူကို ဘယ်လိုအနိုင်ယူရမလဲ။ နီနီမျိုးကလည်း သူတို့ကိုရှာကျွေးမည့်ခွာဖြူကို လက်လွှတ်ချင်ဟန်မတူတော့။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...သူမပျော်ရင် နိနီတို့ပဲ ကိုဝင်ဆီ ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်ခွာဖြူ။”

နိနီမျိုး ခွာဖြူလက်ကိုဆွဲကုတ်လိုက်ပြီး သူ့ခိုးသေဖော်ညီ နေလျှင် ခွာဖြူမှာ မျက်နှာလေးငယ်ငယ်။

မွေးကတည်းက ယခုလောက်လည်း သူမစိတ်မဆင်းရဲခဲ့ စဖူး။ ပြီး ဦးနှောင်ရိုးကိုလည်း သူမ သတိရအောက်မေ့မိသည်။

အဖြစ်ကတော့ သည်ခွံအိုင်ထဲမှလွတ်ခွင့်မကြုံတော့သလို မျက်ရည်ပြည့်သောမျက်ဝန်းများနှင့်သာ ခွာဖြူ ဦးနှောင်ရိုးကိုကြည့် နေမိတော့သည်။

အခြေအနေတွေကို နှောင်ရိုးရိပ်စားမိပါသည်။ ဘယ်ရမလဲ၊ ကမ္ဘာကျော်ကြီးပဲ။ အဲလေ...ကမ္ဘာလှည့်ကြီးပဲ။ နှောင်ရိုးဇာတ်ကွက် တစ်မျိုးဆင်လိုက်သည်။

လူဆိုတာ လောဘသားတွေပဲ။ လောဘသမားတွေညီ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်များရမည်။

“ကဲ...ဒါဆိုလည်းနေလေ၊ ခွာဖြူအဖေရဲ့ရှေ့နေ မစုတာ

လော့ဒ်ဘတ်တန်ဆီက အကြောင်းကြားစာကို ကိုယ့်ဘာသာ ဘော်သလိုအကြောင်းပြန်လိုက်တော့မယ်”

“ဟင်...ဘာ...ဘာ...ဘာ...”

ခွာဖြူဦးလေး အရက်မူးတွေပြေသွားပြီး မျက်လုံးပြူးသွား ချင် နှောင်ရိုး သူတို့အိမ်ပေါ်မှ ခပ်တည်တည်နှင့်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဟေ့...ဟေ့...နေဦးလေ၊ ငါတို့အစ်ကိုကြောင့် ငါတို့ဆင်းရဲ ကာရောက်ခဲ့ရတာ၊ သူ့အခွင့်အရေးတော့ ပြန်ယူဦးမှာပေါ့။ မင်း ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ ပြန်ထိုင်...”

သူက နှောင်ရိုးကိုဘယ်လိုထင်လို့လဲ။ သူ့နှမယောက်ျား... ထဲလေ...သူ့တူမယောက်ျားထင်လို့လားမသိ။ လေသံကိုက ပိုင်ရိုး ခိုင်နင်း။

သို့သော် နှောင်ရိုးသည်းခံလိုက်ပါသည်။ နောက်ဆုံးအနေ နှင့်ပေါ့။ ဟင်း...ဒီလိုလူစားမျိုးတော့ ဘယ်တော့မှအိမ်ဦးခန်းတင် မထားဘူး။

နှောင်ရိုး သူ့အိမ်ပေါ်ပြန်မတက်ပေမယ့် ခပ်ဖိဖိမျက်နှာထား ခြင်း သူ့ကိုပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ မင်းကျော်သူပုံစံက အငမ်းမရ။

“ဟေ့ကောင်...ပြော...အစ်ကို့ရှေ့နေက ဘာကိုစွဲဆက်သွယ်တာလဲ၊ မင်း ကြားထဲက ကလိမ်ကကျစ်မလုပ်နဲ့၊ ဖြတ်စားရင်လဲ မလုပ်နဲ့”

“မလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟိုကလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ လူတကာလဲ မပေးပါဘူး၊ ရှေ့နေကြီးဆက်သွယ်တာက ခွာဖြူအဖေ အသင် အာမခံထားတဲ့ကိစ္စပါ။ အခု သူသေပြီဆိုတော့ ထားခဲ့တဲ့ဒေသနာ အာမခံကို သူ့သမီးဆီပို့ပေးဖို့ လှမ်းဆက်သွယ်တာ”

“ဟေ...ဘယ်လောက်တောင်လဲ”

ဦးနောင်ရိုး မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ့လျှောက်ပြောနေမှန်း ခွာဖြူသိပေမယ့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ တစ်ပတ်တောင်ဒုက္ခခံခဲ့ရတာကိုလည်း ခွာဖြူနောင်ကျပ်မိသည့်အပြင် ဦးနောင်ရိုးနှင့်မခွဲနိုင်တာလည်းပါသည်။

“ဒေါ်လာတစ်သောင်းပါ”

“ဘာ...ဒေါ်လာတစ်သောင်း”

မင်းကျော်သူတစ်မက နီနီဖျိုးပါ နောင်ရိုးဆင်သည့်အကွတ်ထဲမှာ ကားခနဲ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ့်ချစ်သည်းလေးကို ပြန်

ထုတ်နိုင်ဖို့အတွက် သူ ဒီလောက်တော့ လိမ်ရ ညာရပေလိမ့်မည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် ဒေါ်လာတစ်သောင်းကို မြန်မာငွေ ခွဲတွက်ချက်နေကြစဉ် နောင်ရိုး ခွာဖြူကိုမျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။

သို့သော် မင်းကျော်သူကလည်း လူပါး။

“အေး...ငါပါလိုက်မယ်၊ ငါ့တူမတစ်ယောက်တည်းတော့ မင်းရွက်ကန်စွန်းလို မထည့်လိုက်နိုင်ဘူး”

စောစောကတော့ သူပဲ ခွာဖြူကိုနှင်ချနေပြီး ယခုကျ ဒေါ်လာတစ်သောင်းမျက်နှာနှင့် တူမကိုချစ်ပြနေပြန်သည်။

ကံဆိုးလှသည့်ခွာဖြူကို နောင်ရိုး တစ်သက်မခွဲဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ မင်းကျော်သူ အရက်ပုလင်းကို လက်ကဆွဲပြီး ဒေယီးဒေယိုင်အရပ်လျှင် နောင်ရိုးနှာခေါင်းရှုံ့မိ၏။

ကိုယ်လည်းယောက်ျားပါပဲ။ သို့သော် သူ့လို လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင်သောက်တာကြီးတော့ အင်မတန်ရွံ့မှန်းသည်။

“ကဲ...တက်ဗျာ...တက်...”

“နေဦး...ဟေ့ကောင်...အဲဒီရှေ့နေက ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်

ကနေ လှမ်းဆက်သွယ်ပြီး တို့က ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ၊ ရိုးတီး ရားတားတော့မလုပ်နဲ့နော်၊ ဦးမင်းကျော်တဲ့ ဆိုးလွန်း၊ ရမ်းလွန်းတဲ့ ချမ်းအေးသာဖံမြို့နယ်မှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေတာကွ”

ဒီအမူးသမားနှင့်တော့ မလွယ်။ ခွာဖြူမျက်နှာထောက်နေ ရလို့သာပေါ့။ နောင်ရိုးမှာ လက်သီးယားနေမိသည်။

လူကိုများ မခန့်လေးစားနှင့်။ သူ့လိုလူစားကများ ကိုယ့်ကို လေး၊ ဆင်းရဲလို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ လူကိုက အဆင့်အတန်းမရှိ

“ရန်ကုန်ကိုဖုန်းလှမ်းဝင်တာပေါ့၊ ရန်ကုန်ကတစ်ဆင့် သူထင် ချင်းက အကြောင်းကြားတယ်၊ ခင်ဗျား ရန်ကုန်ထိလိုက်မှာလား၊ ချက်ချင်းတော့ဘယ်ရမလဲ၊ အပြန်အလှန်ဆက်သွယ်ရမယ်၊ အနည်း ဆုံး တစ်လလောက်ကြာမယ်ထင်တယ်”

နောင်ရိုးခြောက်လိုက်လျှင် မင်းကျော်သူ ခေတ္တတော့တွေ့ သွားသည်။ သို့သော် ဒေါ်လာတစ်သောင်းက သူ့ကိုကောင်းကောင်း မြူဆွယ်နေပေပြီ။

“ကောင်းပြီလေ၊ တစ်လဆိုလည်း တစ်လပေါ့၊ လိုက်မယ် ဟေ့...နီနီ...မင်းတို့သားအမိတွေကျန်ခဲ့၊ မင်းညီမတစ်ယောက် ယောက် ခေါ်ထားလိုက်”

“စားဖို့ဘယ်ကရမလဲရှင့်၊ ရှင်တို့က တစ်လတောင်ကြာ မှာဆိုရင်...”

“ရတယ်၊ အကြွေးသာယူစားထားလိုက်၊ ငါပြန်လာမှရှင်း မယ်၊ ကိုဝင်းကိုလည်း ဒီအကြောင်းတွေ လှမ်းပြီးသံတော်ဦးမတင် လိုက်နဲ့နော်”

“စိတ်ချ...စိတ်ချ”

လင်မယားတွေ တစ်ထိုင်တည်းစိမ့်ချက်တွေချပြီးနောက် မင်းကျော်သူနှင့်ခွာဖြူတို့ နောင်ရိုး၏ကားပေါ်သို့ပါလာခဲ့ကြသည်။

ခွာဖြူမျက်လုံးလေးတွေ စိုးရိမ်မှုတွေကြောင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေလျှင် နောင်ရိုး သူမကိုမျက်စိမှိတ်ပြလိုက်၏။

အေးဆေးပါ၊ မပူပါနဲ့ဆိုသည့်သဘော။

နောင်ရိုး ကားကို ရန်ကုန်ဘက်သို့ဦးတည်ထားပေမယ့် မန္တလေးပရဝဏ်မကျော်ခင် ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။

“ခရီးဝေးသွားရမှာ၊ ခင်ဗျားဖို့ ရိက္ခာဖြည့်ဦးမှပေါ့၊ ကျုပ်တို့ စောင့်နေမယ်၊ ရော့...သွားဝယ်ချည်”

တစ်ထောင်တန်တစ်အုပ်ကို ရက်ရောစွာပေးလိုက်ပြီး

နောင်ရိုး - စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ကားရပ်ပေးလိုက်လျှင် မင်းကျော်သူ အားရဝမ်းသာနှင့် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်သွား၏။

နောင်ရိုး သည်တော့မှရယ်ချလိုက်လျှင် သူ့ကိုစိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေရာမှ မေးမြန်းလေ၏။

“ဦးနောင်ရိုး...ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဒုက္ခတွေ့တော့များကုန်တော့မှာပဲ”

“များပါဘူးကွာ၊ ကြည့်နေပါ။ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်နိုင်ပါတယ် မင်းသမီးရယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကားပေါ်မှာ နောင်ရိုး စာတစ်စောင် ကောက်ရေးခြစ်လိုက်၏။

ဦးမင်းကျော်သူ...

ကျုပ်ရဲ့ပင်လယ်ထဲကနုတ်သီးလေးကို ကျုပ်ပြန်သိမ်းသွားတယ်၊
တန်ဖိုးမထားတတ်စိ ဦးလေးတွေနဲ့ မတန်ဘူး၊ ဒေါ်လာတစ်သောင်းနီးနီး
မုန့်ဖိုဖြင့်တစ်သိန်းထပ်ပေးခဲ့တယ်....

နောင်ရိုး...

ထို့နောက် အနားမှတက်စီသမားတစ်ဦး၏လက်ထဲသို့ စာ

နှင့်ငွေကိုပေးလိုက်ပြီး ဦးမင်းကျော်သူကိုလည်း လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“အဲဒီလူကိုပေးလိုက်၊ ကျုပ်တို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကစောင့်ကြည့်နေမယ်၊ သူမေးရင် ကျုပ်တို့ဇာတ်ဆီဖြည့်နေတယ်လို့ပြော”

ကားသမားကို ထိုလူအားလိုက်ပို့ရမည့်လိပ်စာအားပြောပြလိုက်ပြီး နောင်ရိုး ကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့မောင်းထားလိုက်၏။

မင်းကျော်သူ ဆူဆူညံညံဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီးမှ သူတို့နှစ်ဦးက ကားကိုအပြင်းမောင်းခဲ့ကြပါတော့သည်။

ယခုထိ ဘာမှလည်းမစားရသေး။ စိတ်ပန်း၊ လူပန်းလည်း
ဖြစ်၊ အားကလည်းမရှိသည့်အတွက် စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်မိသလို
ဖြစ်သည့်အခါ နောင်ရိုး ကားမောင်းနေရာမှ သတိလစ်သလိုဖြစ်
သွားခဲ့သည်။ နေကလည်း ပြင်းလှပြီမဟုတ်ပါလား။

 အခန်း(၁၅)

နောင်ရိုးနှင့်ခွာဖြူတို့ ကားလေးကိုနောက်လှည့်မကြည့်စား
တစ်နာရီမျှမောင်းခဲ့လျှင် ခရီးအတော်ပေါက်လာလေ၏။

နှစ်ယောက်သား စကားမဆိုဖြစ်ကြသေးဘဲ ငြိမ်သက်စွာ
ရှိနေကြရာမှ ခွာဖြူ စတင်ပြီး တနှံ့ရှုံ့ငိုကြွေးနေလျှင် နောင်ရိုး
အံ့သြရ၏။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘယ်သူ့ကိုလွမ်းလို့တိုတာလဲ။ ဖခင်ကိုလွမ်း
လို့ဆိုလျှင်ဖြင့် နောင်ရိုးလက်ခံနိုင်ပါသေးသည်။

သူ့မှာဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူမမာဆိုတာတောင်မေ့နေပြီ
အချစ်အတွက် အသက်ကိုပင်ပစာနမထားဘဲ စွန့်စားခဲ့လိုက်ရတာ

ဘေးထိုးဆင်းမတတ်ပါ။ ခွာဖြူမနည်းထိန်းရတယ်။ နေမကောင်း
ဘူးလားဟင်”

နလန်မထ၊ တထလူမမာမို့ ဖြူဖျော့ဖျော့ဖြစ်နေသည့်သူ့ကို
ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း ခွာဖြူယုယလာလျှင် နောင်ရိုး လောကကြီးကို
သူ့မူးမတတ်။

သူ သူမ၏ရင်ခွင်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်ကြီးကိုမှီထားပြီး တုန်ယင်
နေမိသည်။ တကယ်ပါ။ သူဟာ မိန်းမနှင့်ကင်းစိမ်းတယ်။ အချစ်
နှင့်ကင်းစိမ်းတယ်။

သူများယောက်ျားတွေလို၊ သင်္ဘောသားတွေလို သွေးသား
သောင်းကျန်းတတ်ပါ။ လူပျိုပီပီ လူပျိုလိုပင်နေခဲ့သူ၊ ယခုလို
ရင်ထဲမှာဖော်မပြနိုင်အောင်သနားကြင်နာရပါသည့် နတ်သမီးလေး
ရင်ခွင်မှာ မှီခိုခွင့်ရသည့်အခါ ဖိုနှင့်မတွေ့သည့်လျှပ်စစ်ဓာတ်လို
သူ့ရင်တစ်ပြင်လုံး အလင်းတွေတဖျပ်ဖျပ်စီးပွင့်ကုန်၏။

အချစ်ရယ်...ကိုယ် ဒီတောင်ကကျော်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။
တစ်ပတ်လုံးလုံး နာဖျားမှုဒဏ်ကိုခံနိုင်သူကြီးမှာ ယခုတော့
ချစ်၏နာဖျားမှုအောက်မှာ သံပတ်ပျက်သည့်အရုပ်တစ်ရုပ်သဖွယ်။

သူ့သတိရသည့်အခါ ကားလေးကတစ်ရပ်ရပ်ပြေးလျက်
မောင်းသူနေရာမှာတော့ ခွာဖြူကနေရာယူထားသည်။ သူကတော့
ကားနောက်ခန်းထဲမှာ သက်တောင့်သက်သာလှလျောင်းလျက်
ကားထဲမှာမို့ ကွေးတော့ကွေးကွေးပေါ့။

သူ ထထိုင်လိုက်သည့်အခါ သူ့ကိုသာတကြည့်တည်းကြည့်
လာသည့်ခွာဖြူက ကားကို လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုသို့ ထိုးရစ်
လိုက်သည်။

ပြီး သူ့ထံ တံခါးဖွင့်ပြီးဝင်လာသည်။

“ဦးနှောင်ရိုး ကားမောင်းရင်းသတိလစ်သွားလို့ ကား လမ်း

သူ သူမ၏ရင်ခွင်မှာ သတိလစ်မတတ် ငြိမ်သက်မိန်းမော တုန်ယင်နေလေလျှင် ခွာဖြူအံ့ဩရ၏။

သူမကတော့ အမေရိကန်မှာကြီးပြင်းရသည့်ကပြားမလေ့ မီးဆိုတာ ကိုယ်တိုင်အလောင်မခံခဲ့ရပေမယ့် မီးလောင်တာကိုကြုံ ဖူးသည်။ မီးအပူဟပ်တာကို ကြုံဖူးပါသည်။

“ဦးနှောင်ရိုးရယ်...နေမကောင်းဘူးမဟုတ်လား။ တစ်ပင် လုံးလုံးပျောက်နေတာ နေမကောင်းလို့ပေါ့နော်၊ ဒါဆို အခု ခွာဖြူ တို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဟင်၊ ရန်ကုန်ထိပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

သူမ၏ ကြင်နာယုယံသည့်လက်မောင်းများကို ဗိုတွယ်ထား သူ့မျက်ဝန်းတွေစိစွတ်လာသည်အထိ ကြည်နူးမိ၏။

“အချစ်ရယ်...ကိုယ် မင်းကိုအရမ်းချစ်မိတယ် ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးနော်”

ရိုသမျှအားမာန်နှင့် တုန်ရိုကြေကွဲစွာသူညည်းတွားလျှင် ခွာဖြူလည်း ကြက်သီးမွေးညင်းထမိ၏။

မြန်မာတစ်ယောက်ဟာ အချစ်ကိုအရမ်းတန်ဖိုးထားတယ် နော်၊ အေးလေ...အခြားလူမျိုးတွေလည်း ချစ်တော့ချစ်တတ်ကြတာ

ပေါ့။ သို့သော် မြန်မာလူမျိုးတွေလောက် အချစ်အပေါ်မှာ လေးနက် နှာခံစားတတ်မယ်လို့ ခွာဖြူမထင်တော့ပါ။

ဇွေဇွေနှင့်ဦးနှောင်ရိုးတို့က ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာအပေါ် မြင်းပြစ်သရုပ်ပြသွားခဲ့ကြပြီမဟုတ်ပါလား။ အရမ်းခံစားနေရသည့် ဦးနှောင်ရိုး၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ နှစ်သိမ့်အားပေးသည့်အနေနှင့် သူမ ဆေးမထားမိသည်။

သူမက အချစ်ကျမ်းကျေနေသည့်ဆရာမကြီးမို့ သိပ်ပြီး အည်ငြိမ်နေရတာမျိုးမဟုတ်ပါ။

သို့သော် အချစ်ဆိုတာ ခံစားကြပုံချင်းမတူကြဘူးမဟုတ် လား။ ဦးနှောင်ရိုးက မီးတောက်မီးလျှံတွေလို၊ မီးတောင်ပေါက်ကွဲ သလို အချစ်ကို အလွန်အမင်းပေါက်ကွဲခံစားနေပေမယ့် ခွာဖြူ အချစ်ကတော့ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုစီးဆင်းသလို တစ်သက်လုံး မကုန်ခမ်းနိုင်သည့်မေတ္တာရေတွေနှင့်သာ တငြိမ်ငြိမ်၊ တသိမ့်သိမ့် စီးဆင်းနေမိသည်။

သည်တော့ သူက ပရမ်းပတာပေါက်ကွဲနေပေမယ့် သူမက တော့ အေးချမ်းတည်ငြိမ်နေသလိုဖြစ်နေရသည်။

ရင်မခုန်လို့တော့မဟုတ်ရပါ။ ကိုယ့်ရဲ့အသက်သခင်ကော့နေရင်၊ ကိုယ့်ဘဝရဲ့သခင်လို့ ခွာဖြူယူဆလက်ခံထားမိကြောင်း ဦးနှောင်ရိုးကတော့ သိမည်မထင်။

“ကဲပါ...ကျွန်မတို့ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ၊ ညွှန်ကြားမိဦးနှောင်ရိုးရယ်၊ ခွာဖြူက မြန်မာပြည်မှာ ခုမှရောက်တဲ့ဧည့်သည်”

“ဘာ...”

ခွာဖြူစကားပင်မဆုံး။ နောင်ရိုးပေါက်ကွဲသွားရပုံက အဆမတန်။ ဧည့်သည်ဆိုတာ တစ်ချိန်ကျပြန်မည့်သဘော။

လေနှင့်တောင် သူကနာကျင်လှပါပြီ။

“ခွာဖြူဘာမှားသွားလို့လဲကွယ်၊ ခွာဖြူက ခုမှ မြန်မာပြည်ရောက်တာမို့...”

“တော်...တော်ပါတော့ခွာဖြူရယ်၊ ကိုယ့်ကိုချစ်ရင် ဒီစကားလုံးကို ထပ်မသုံးနဲ့၊ ဧည့်သည်ဆိုတာ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ကြမယ်၊ ကိုယ်က ခွာဖြူကို တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာနားစေချင်တာ၊ ရာသက်ပန်မို့ခိုအနားယူစေချင်တာ၊ ခွဲရမယ့်စကားဆိုလေသံ တောင်မကြားရဲပါဘူးအချစ်ရယ်”

“ပိုလိုက်တာကိုရယ်”

ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမိရလွန်းသဖြင့် ခွာဖြူမှာ မျက်ရည်ပါးပါး ဦးကျလာမိ၏။

“မပိုပါဘူးအချစ်ရယ်၊ ကိုတို့ဖူးစာက အရမ်းဆန်းကျယ်တယ်နော်၊ ကိုလေ ချစ်ဦးသူစိမ်းမမရဲ့ရက်စက်စိမ်းကားမူကြောင့် အချစ်ဆိုတာကြီးကို အရမ်းကြောက်နေမိတာ၊ မိန်းမဆို ကြောက်နေမိတာ”

“အခုကျတော့ရော...”

ချစ်စရာမျက်နှာပေးလေးနှင့် ခွာဖြူ သူ့ကိုမေးလျှင် နောင်ရိုးအသည်းယားလွန်းရ၏။ ဪ...ဘာလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ကို ခံစားတတ်လာကြတဲ့အခါ ချွဲတတ်ကြတာပဲနော်။

“အခုကျတော့ မိန်းမဆိုတာ ကြောက်စရာမှမကောင်းဘဲကွယ်၊ အရမ်း...အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ အကောင်းဆုံးပစ္စည်း...”

“အို...ကိုနော်...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မညစ်ပတ်နဲ့နော်”

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကြောက်လာသဖြင့် အသံလေး ပြာလာလျှင် နောင်ရိုး ချည်နဲ့စွာပြုံးမိသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ခွာဖြူရယ်၊ ကို အရမ်းပင်ပန်းနေပြီကွာ၊ တစ်နေရာရာမှာနားကြမယ်၊ ရန်ကုန်ထိပြန်ဖို့လည်း အားမရှိသေးဘူး”

“ခွာဖြူမောင်းမယ်လေ”

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီလမ်းတွေကို ခွာဖြူမကျွမ်းကျင်ဘူး ပြီးတော့ ဒီလောက်ပိုင်ငါးရာလောက်ခရီးကြီးကို ခွာဖြူမောင်းနိုင် ပါဘူး။ ရှေ့ကမြို့တစ်မြို့မှာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက်နားလိုက် မယ်”

နောင်ရိုးစိစဉ်လိုက်လျှင် ခွာဖြူငေးငေးလေးတွေးနေမိသလို ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲ။ အင်းစလ...သူမရဲ့အဖြစ်က သေရာမှပြန် ရှင်လာရသူပါ။ ကိုရဲ့ကယ်တင်မှုကြောင့် အသက်ရှင်လာရသူနဲ့ သူမဟာ ကိုကြောင့် ဒုတိယအကြိမ်ပြန်လည်မွေးဖွားလာရသည် လူသားတစ်ယောက်ပါ။

သူ့အစီအစဉ်အတိုင်းပဲ ခွာဖြူလိုက်နာရုံသာ။ အဘယ်ကြောင့် ဆို ကိုအသွင်ကလည်း အလွန်အမင်းအားနည်းစွမ်းပျော့နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကို့သဘောပဲလေ၊ ခွာဖြူကတော့...”

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့အချစ်ရယ်၊ အချစ်ကို တို့ခိုးလာတယ် လို့သာသဘောထားလိုက်...”

အမိ၊ အဖနှင့်ဆွေမျိုးသားချင်း ကျားကျားလျားလျားမရှိ သည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်မို့ ကိုပြုသမျှနုရတော့မည်လား။ အိုလေ...ကိုဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ခွာဖြူကို ခပ်နာပျက်စီးအောင်ပြုလုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုဟာ သူငယ်နှစ်စား သေးလည်းမဟုတ်။ လူလားမြောက်နေသည့် ယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ယောက်။

သူမမောင်းလာသည်ကားလေးက မြင်းခြံသို့ဝင်လျှင် နောင်ရိုး မြင်းခြံတွင်ပင် ခေတ္တနားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဈေးနားကိုဖြတ်လာပြီး ခပ်သန့်သန့်ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ စား သောက်ဆိုင်နှင့်တည်းခိုခန်းတွဲဖွင့်ထားသည့်ရှေ့ဆို့ သူတို့၏ကား ကိုရပ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို လင်မယားလို့ပဲပြောပြီး နှစ်ယောက် ခန်းတစ်ခုငှားလိုက်မယ်”

အသံတိုးပေမယ့် နောင်ရိုးအသံက အားမာန်အပြည့်။ တစ်

ပတ်လုံးလုံးဖျားနာခဲ့ပြီး ယခုထိဆန်ပြုတ်ပဲသောက်ခဲ့ရသည့်နေ့သို့
ကို ခွာဖြူ အလန့်တကြားကြည့်မိ၏။

“ကို...”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ယူတို့အမေရိကန်မှာရော ခိုးရာလိုက်
တာတွေ၊ ဘာတွေမရှိဘူးလား”

သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခွာဖြူ သူ့နောက်မှငြိမ်ထည်
စွာလိုက်မိသည်။ အမေရိကန်နဲ့ပြန်မှာပြည် ဘယ်တူမှာလဲကိုရယ်

ဟိုမှာက ခိုးရာလိုက်စရာမလိုပါဘူး။ အရွယ်မရောက်ခင်တိုင်း
(Living Together)တွေ၊ ဒီတ်လုပ်တာတွေ၊ (Boy Friend

တွေနဲ့ ဗွက်ပေါက်နေကြတဲ့တိုင်းပြည်ပါ။

ကိုရော...ခွာဖြူကို အမေရိကန်သူမို့ အမေရိကန်စတိုင်
လွယ်လွယ်ချစ်ပစ်တော့မှာလားကွယ်။

အင်းလေ...ကိုပုံစံကလည်း လေတိုက်ရင်တောင်လဲမယ့်နှစ်
နဲ့ပါ။ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ကောင်းပါဘူး။

အတွေးများစွာနှင့် ခွာဖြူတွေဝေနေပေမယ့် နောင်ရိုးကတော့
တက်ကြွစွာနှင့်ပင် အခန်းငှားပြီးသွားသည်။

စားသောက်စရာအချို့ကိုမှာကြားခဲ့ပြီးလျှင် သူက ခွာဖြူ
သက်ကိုဆွဲပြီး ကိုယ်ရရှိသည့်အခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။

“လာ...ခွာဖြူ...ဒီမြို့လေးကအေးချမ်းပါတယ်”

နှစ်ယောက်လုံး ဘာအဝတ်အစားမှအပိုမပါ။ တကယ့်ကို
အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုစီ။ အင်း...သူ့မှာတော့ ငွေရေး
ကြေးရေးပါမှာပေါ့လေ။

သုံးထပ်တိုက်မို့ သူတို့ရရှိသည့်အခန်းက အပေါ်ဆုံးထပ်
ဖြစ်နေသည်။ လူမမာကိုတွဲပြီး အပေါ်ရောက်သည့်အခါ နောင်ရိုး
မှာ ဟောဟဲဆိုက်မတတ်။

“မဆိုးပါဘူး”

ကိုအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ခွာဖြူကျေနပ်သွားသဖြင့် နှုတ်မှ
ယောင်ထွက်သွားမိလျှင် သူကလည်း လူပါ။

နေနှင့်ဦးပေါ့ဟူသည့်အကြည့်နှင့် အခန်းတံခါးကိုသော့ဖွင့်
ပြီး သူမကိုပါဆွဲခေါ်သွားသည်။

ခွာဖြူ အခန်းကိုကြည့်လိုက်သည်။ မဆိုးပါဘူး။ သန့်တော့
သန့်ရှင်းသည်ပင်။ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်၊ မွေ့ယာ၊ ခြင်ထောင်၊

စောင်၊ ခေါင်းအုံးနှင့် အိပ်ယာဖုံးတွေကအစ မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့။ နေ့
သည်လာတိုင်း အသစ်လဲပေးထားပုံရသည်။

အင်းလေ...ဒါဈေးကြီးတဲ့တည်းခိုခန်းနေမှာပေါ့။ ခွာဖြူ
အခန်းထဲရှိကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်ပြီး အမောဖြေသလို
ကိုကလည်း အိပ်ယာဖုံးကိုဆွဲခွာပြီး အိပ်ယာပေါ်မှာခြေပစ်လက်ပစ်
လှဲလျောင်းလိုက်သည်။

“ဆာတယ်ကွာ၊ ကို အားမြန်မြန်ပြည့်မှဖြစ်မယ်၊ အားဆေး
တွေ ပုလင်းလိုက်သောက်ချမှဖြစ်မယ်”

လူက အိပ်ယာပေါ်မှာပက်လက်အနေအထားနှင့် မလှုပ်နိုင်
ပေမယ့် ပါးစပ်မှ ပေါက်ကရတွေလျှောက်ပြောနေလျှင် ခွာဖြူ
မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး စားပွဲထိုးတစ်ယောက်
သောက်စရာများယူလာလေသည်။

“တင်ခဲ့ကွာ...ညီ၊ ကျေးဇူးပဲ၊ အဲ...ဆိုင်ဖုန်းနံပါတ်
မ၊ စပါဦး”

နောင်ရိုးမှာ ဟမ်းဖုန်းပါသည်မို့ လိုရာမှာမလိုဖြစ်မည်။

ပွဲထိုးလေးက ဆိုင်ဖုန်းနံပါတ်တင်မက သည်မြို့ရဲ့ဖုန်းစာအုပ်ကိုပါ
ဆတ္တုငှား၏။

“အစ်ကိုတို့ကြည့်ရတာ ခုမှခိုးရာလိုက်လာတာထင်တယ်၊
လိုချင်တာမှာလို့ရတယ်အစ်ကို၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေကြည့်ပြီးတော့သာ
မာလိုက်ပါ”

နာမည်ကြီးစတိုးဆိုင်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေနှင့် ရုံးပေါင်း
စုံဖုန်းနံပါတ်တွေပါတဲ့ရသည့် စာအုပ်လေးပါပဲ။

စားပွဲထိုးလေးထွက်သွားလျှင် နောင်ရိုးက ခွာဖြူကို အခန်း
တံခါးပိတ်ခိုင်းပြီး စားပွဲမှာလာထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ...လာ...စားကြစို့၊ ဆာလှပြီကွာ”

“ဆာမှာပေါ့ကိုရယ်၊ ဆယ်နာရီကျော်ပြီး ဆယ့်တစ်နာရီပဲ
ဆုံးတော့မယ်”

နှစ်ယောက်သားမှာကြားထားခဲ့သည့် အစားအသောက်များ
ကို ဆာဆာနှင့်အားပါးတရပင် စားပစ်လိုက်ကြသည်။

“အား...ခုမှ နေသာထိုင်သာရှိသွားတော့တယ်၊ အားက
ပိုက်ချင်းပြည့်လာတယ်၊ အားဆေးတောင်မလိုတော့ဘူး”

“ကိုနော်...”

“တကယ်ပြောတာ၊ ကိုက ဘယ်တုန်းကမှ မဟုတ်တာ မလုပ်ဖူးတဲ့ လူလို့စစ်စစ်ခို အားကအပြည့်ပဲလေ၊ တစ်ပတ်ဖျားလို့ အပေါ်ယံအားပြတ်သွားတာပဲရှိတယ်၊ အတွင်းအားတွေကတော့ အပြည့်ပဲ၊ ဂျက်ကီချိန်းတို့ ဘရုစလီတို့နဲ့တောင် ပြင်သတ်နိုင်တယ်”

တကယ်က ခွာဖြူကို နောင်ရိုး စ၊ နေခြင်းသာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုးရာလိုက်လာသည့်ချစ်သူစုံတွဲတွေမို့ ရင်ခုန်သံတွေမြန်နေကြပြီး စိတ်က အရာအားလုံးကိုကြည်နူးလှပနေရသည်။

ခွာဖြူကတော့ အနောက်သန်နေသည့်သူ့ကို မျက်စောင်းလေးချိတ်လိုက်ပြီး တစ်ရေးအိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ...ကို...ပေါက်ကရတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ အားရှိအောင် အိပ်လိုက်ဦး၊ အယ်...ခွာဖြူက ရိုးရိုးပြောတာနော်၊ ဟို...ရိုးရိုးအားရှိအောင် စေတနာနဲ့ပြောတာ၊ ဟိုလေ...ရိုးရိုးအား...အယ်...”

သူ့စကားနှင့်သူ ဘာသာစကားမကျွမ်းကျင်သဖြင့် လုံးချာလည်လိုက်နေလျှင် နောင်ရိုး အားပါးတရရယ်မောမိ၏။ လူကိုလန်းဆန်းပေါ့ပါးသွားတာပင်။

“ခွာဖြူစကားကလည်း ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်နေပြီ ထားပါ၊ ခွာဖြူစေတနာကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်၊ ရှက်မနေပါနဲ့တော့၊ ဘာကယ့်ဘုရားစူး အမေရိုက်နဲ့သူပါပဲ၊ ကဲ...မင်းလည်း ပင်ပန်းနေတယ်၊ အိပ်...”

“ရှင်အိပ်ပါ”

“ခွာဖြူအိပ်ပါ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အိပ်ဖို့လွဲချနေကြလျှင် နောင်ရိုးမှာ အတွေးပေါက်ပြီး တဟားဟားရယ်မိပြန်၏။ ခွာဖြူကတော့ ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ပန်းကလေးနီနီ။

ဒါပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမဆန်လျှင် ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ သည်ကြားထဲ ခွာဖြူက အနောက်အလှ၊ အရှေ့အလှတွေနှင့် ရောမွှေပေါင်းစပ်ပြီး လှပဆန်းပြားနေလျှင် နောင်ရိုးအရမ်းပင်ချစ်မက်မြတ်နိုးရသည်။

“ကဲ...ကဲ...ချစ်...အိပ်...ကိုယ် လိုတာတွေ စတိုးဆိုင်တစ်ခု နဲ့ ဖုန်းဆက်မှာလိုက်ဦးမယ်၊ ချစ်...အိပ်တော့”

ပြောပြီး သူက အခန်းပြင်ထွက် ဝရန်တာမှ မြို့အလှတို့ ဆီးကြည့်ရင်း သူ့အလိုရှိသည်များကို ဖုန်းဆက်မှုကြားနေလေ၏။
တကယ်လည်း စိတ်ပန်း၊ လူပန်းခဲ့သည်မို့ ခွာဖြူ မေ့ခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

 အခန်း(၁၆)

“ဟင်”

ခွာဖြူနိုးတော့ သူ့မ၏အနီးမှာ နောင်ရိုး နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသည်။

“အို...ရှက်စရာကြီး”

သူ့မ၏ခါးပေါ်သို့ သူ့လက်တစ်ဖက်တင်ပြီး နိုးကပ်စွာအိပ်ပျော်နေလိုက်တာ။ နောင်ရိုးအနားမှ ညင်သာစွာထွက်ပြီး နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညနေ(၆)နာရီ။

အို...အကြာကြီးကိုအိပ်ပျော်သွားခဲ့မိပါလား။ သူ့ရော ဘယ်အချိန်ကအိပ်ပျော်နေတာလဲ။ ခွာဖြူ အခန်းထဲသို့ဝေဝဲကြည့်လိုက်

လျှင် အခန်းထောင့်စားပွဲလေးတစ်ခုပေါ်မှာ အထုပ်များကိုတွေ့
လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွားရ၏။

“သူမအိပ်ခင် ဖုန်းဆက်ထားလို့ လာပို့တဲ့ပစ္စည်းတွေ
ထင်တယ်”

ခွာဖြူ အထုပ်များကိုဖွင့်ကြည့်လျှင် သူမအတွက် အဝတ်
အစားတစ်ချို့နှင့် သူ့အတွက်အဝတ်အစားတစ်ချို့ ကိုတွေ့ရသည်။
နောက် မုန့်ထုပ်များနှင့် ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေ၊ အလှပြင်ပစ္စည်းအချို့၊
အဝတ်အစားတွေတွေ့ရသဖြင့် တစ်စုံထုတ်ယူပြီး သူမရေခိုးနှို့
ပြင်လိုက်သည်။

ရေခိုးနေစဉ် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တွေးပြီး ခွာဖြူ ဝမ်းနည်း
သောကရောက်ရပြန်သည်။

“ဖေဖေ...”

သားအဖနှစ်ယောက်ထဲရှိသည်မို့ အလွန်တွယ်တာချစ်ခင်
ရသည့်ကြားထဲ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ ဒုက္ခနှင့်အတူ ကြံကြံခံရင်ဆိုင်
ကြရသည့်အခါ ဖေဖေကို သူမဘယ်လောက်တွယ်တာသည်ဆိုတာ
ပြောလို့မတတ်နိုင်အောင်ပါပဲ။

ဖေဖေရယ်.....

သမီးတို့မျှော်လင့်ခဲ့ကြတဲ့ အိပ်မက်တိုင်းပြည်နဲ့ အိပ်မက်
နန်းတိုင်ကို ဖေဖေကတော့ မရောက်နိုင်ခဲ့ဘူးနော်။

သမီးတစ်ယောက်တည်း အိပ်မက်တိုင်းပြည်ကိုရောက်ခဲ့
ပေမယ့် ဖေဖေမရှိတော့ အပြည့်အဝမပျော်နိုင်ပါဘူး။

သည်ကြားထဲ သမီးတို့မျှော်လင့်ခဲ့ကြတဲ့အိပ်မက်ပန်းတိုင်က
အောက်ဆုံးသွားရပြန်တယ်။ အဘိုး၊ အဘွား၊ ဦးလေးတွေနဲ့ အတိုး
အပြီး ချစ်ခင်ပျော်ရွှင်ကြမယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် လုံးဝကိုဖြစ်
လာခဲ့ပါဘူးဖေဖေရယ်။

ဖေဖေပြောခဲ့တဲ့ ‘ဘဝဆိုတာ မျှော်လင့်သလိုဖြစ်မလာခဲ့
နိုင်လည်း ဖြစ်သလိုရင်ဆိုင်ရမှာပဲ၊ ကြံကြံခံရမှာပဲ’ ဆိုတဲ့ဆုံးမ
စကားကြောင့်သာ ခွာဖြူဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်ရတာပါဖေဖေ
ရယ်။

“ဟေ့...ဟေ့...တော်လောက်ပြီ၊ ဒီကောင်မလေး အအေး
ခံတော့မှာပဲ”

အပြင်ဘက်မှ တံခါးကိုတဖုန်းဖုန်းထုကာ နောင်ရိုးခေါ်လေ
ခွာဖြူ လက်ရှိဘဝကို ပြန်ပြီးရောက်လာသည်။

“ပြီးတော့မယ်ကိုရေ...ခဏလေး”

ခပ်မြန်မြန်ချိုးပြီး မျက်နှာသုတ်စောင်နှင့် ကိုယ်ကိုပတ်ကာ ခွာဖြူအပြင်သို့ထွက်လာ၏။ အပြင်ဘက်မှာ ကိုက ရေချိုးဖို့အသင့် အနေအထားနှင့် ပြင်ဆင်ထားသည်။

ပုဆိုးတိုတိုနှင့်။ အပေါ်ပိုင်းမလာကျင်းလျက်ပေါ့။

တစ်ပတ်ဖျားထားသည့်ကြားထဲက ရင်အုပ်တွေ၊ မာဆယ် တွေ ကြွက်သားတွေက ပြောင်တင်းဝင်းပ၊ အမွှေးအမျှင်တွေက စိမ်းမြနက်မှောင်နေလျှင် ခွာဖြူ ရှက်ရွံ့စွာမျက်နှာလွှဲမိသည်။

“ကိုလည်းမြန်မြန်ချိုး၊ ပြန်ဖျားနေဦးမယ်”

“စိတ်ချ...မဖျားတော့ဘူး၊ ဆေးတွေသွားပြီလေ”

ကိုက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး ရေချိုးခန်း ထဲဝင်သွားလျှင် ခွာဖြူရင်ခုန်ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

ကို လူဆိုးပဲ။ သူ့အပြင်ပြန်မထွက်ခင် ခွာဖြူ စောစောက ရွေးချယ်ထုတ်ယူထားသည့်ဝတ်စုံလေးကို လျှင်မြန်စွာလဲလိုက်သည်။ အရောင်လေးက စိမ်းမြမြအရောင်။ အသားဖြူသည့်ခွာဖြူ ကတော့ ဘာအရောင်ပဲဝတ်ဝတ် လှပလိုက်ဖက်တာပါပင်။

ဆံပင်များကို ဒီအတိုင်းပဲဖြန့်ချထားပြီး ကိုဝယ်ယူထားသည့် ကျောက်ပျဉ်နှင့်သနပ်ခါးတုံးကိုသွေးနေမိစဉ် နောင်ရိုး ရေချိုးခန်း ထဲမှထွက်လာလေသည်။

“ဟ...ကိုယ့်ယောက်ျားနုလန်ထလေးတော့ လာပြီးမကြိုဆို ဘဲနဲ့ အလှတွေပြင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဓိကနဲ့သာမည ကို ခွဲခြားတတ်စမ်းပါမိန်းမရယ်”

နောင်ရိုး စွတ်ရွတ်ပြီးအသားတွေယူနေလျှင် ခွာဖြူမှာ အရှက်တွေသည်းလျက်၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူကြီးပဲ၊ ဘာမှန်းလည်း သိဘူး။

သို့ပေမယ့် သူ့ကို တကယ်ပင်စိုးရိမ်သည်မို့ စောစောက မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးကိုယူကာ သူ့အနားသို့ ရင်တဖိုဖိုနှင့်ရှက် ရွံ့စွာချဉ်းကပ်သွားမိလျှင် ကိုက ခွာဖြူကိုအားပါးတရပင်ဖက်ထား သိုက်လေသည်။

“ကောင်မလေး...အညှာမိသွားပြီ”

မိတ်ကပ်၊ သနပ်ခါးကင်းစင်သည့်မျက်နှာလှလှ၊ အေးအေး လေးကို ညင်သာစွာမွှေးကြူရင်း နောင်ရိုးစ၊နေလျှင် ခွာဖြူ သူ့ကို အမိန့်ပေးမိသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါကိုရား၊ ရော့...ရေသုတ်၊ အဝတ်ထဲ ပြီးမှ...”

“အိုကေ...ဟုတ်ပြီနော်၊ ပြီးမှ...”

“အာ...ဒီလူကြီးနဲ့တော့ ခက်နေပြီ”

တကယ်ပါပင်။ ခွာဖြူ ညည်းညူနေမိလျှင် နောင်ရိုး ကြား နာသနားသွားမိ၏။

“ကဲ...ကဲ...ကို မနောက်တော့ပါဘူး။ သနပ်ခါးသွားလိမ့် ပေတော့၊ ပျော်လို့ပါကွာ၊ မိန်းမလေးတစ်ယောက်ရတာ မျှော်စင် ကောင်းလိုက်တာနော်၊ ဒီလိုပျော်ဖို့ကောင်းမှန်းသိရင် အစောင့်ကြီး ကတည်းက ဟောတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက်ယူပစ်ပါတယ်”

စကားကောင်းမပြောတော့သည့်သူ့ကို ခွာဖြူခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီး သနပ်ခါးသာ ညီညီလှလှလေးခြယ်မှုန်းနေမိသည်။ သည်လည်း ရေသုတ်၊ အဝတ်လဲပြီးသွားသည့်ကိုက သူမအနားသို့ပြန်ပြီး အကြောက်ပြေအောင်ချောနေပြန်၏။

“ခုညနေ မြို့ထဲလျှောက်လည်ရအောင်နော်ခွာဖြူ၊ မင်းက မြန်မာပြည်ကိုခုမှရောက်ဖူးတာဆိုတော့ မြင်ကွင်းတိုင်းဟာ သစ်သစ်လှပနေမှာပဲ”

ခွာဖြူ သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြော။ သနပ်ခါးလိမ်းပြီးသွားပြီမို့ ဝရန်တာသို့သာ ထွက်ဖို့တာရှုလိုက်သည်။

“မသွားတော့ဘူးလားအချစ်၊ အေးပါကွာ...မသွားတာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ်တို့က ခိုးပြေးလာတာဆိုတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေဦးမှ၊ ရှက်စရာကြီးနော်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူများတွေ ဆို ခိုးရာလိုက်သွားကြရင် တစ်လကိုးသီတင်း အခန်းအောင်းနေကြတာ”

“သူပဲအမျိုးမျိုး...”

ခွာဖြူ မျက်စောင်းလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာခံယူပြီး နောင်ရိုး အောက်ထပ်သို့ အစားအသောက်များမှာကြားလိုက်သည်။

ဝရန်တာမှာခုံပုလေးများနှင့်ထိုင်ပြီး မြို့အလှနှင့်မြစ်မင်းရေ တံတိုင်းအလှကို လှမ်းပြီးခံစားကြည့်ရှုနေကြစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ စုံတွဲ တစ်တွဲ အပေါ်သို့တက်လာ၏။

“ဟင်...”

ဦးရဲရင့်နှင့်မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ပါလား။ ခပ်ငယ်ငယ် သက်နှစ်ဆယ်လောက်ပေါ့။ ခေတ်ဆန်ပြီးချောမောသွက်လက်

သည်ကောင်မလေးက ဦးရဲရင့်၏လက်မောင်းကိုခွဲခွဲစွာ ဟီးထေ
ဒိုထား၏။

ဒါ...ဒါ...ဖောက်ပြန်တာပေါ့။

ခေတ်စနစ်အရ ဒါမျိုးတွေဆန်းပေမယ့် ထိုလူဟာ စိမ်း
၏ခင်ပွန်းမို့ နောင်ရိုးရင်ထဲ နှင့်ခနဲပူလောင်သွားရသည်။

နောက် သူ့မျက်နှာလည်းမမြင်ချင်၊ နှုတ်ဆက်ရလည်း
နေတာမို့ နောင်ရိုး ခွာဖြူကိုဖက်ပြီး ပန်းအိုးလေးများအနား
ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ မိုးမမြင်၊ လေမမြင်။ ဘယ်သူ့
မမြင်။ ကံဆိုးချင်တော့ သူတို့၏တစ်ဖက်ခန်းသို့ တံခါးဖွင့်ပြီး
သွားကြသည်။

အေးအေးဆေးဆေးအနားယူပါမည်ဆိုကာမှ တကယ်
မီးတုတ်ပေါ် ဖင်ထိုင်မိပေပြီ။ စိမ်းမသိရင် ဘယ်လောက်
ခက်လိုက်မလဲ။ ကိုယ့်ယောက်ျားသစ္စာမရှိတာကို သူမ အခံ
နေမှာပေါ့။

သူမဟာ နောင်ရိုးအပေါ် သစ္စာမဲ့သွားလို့များ ဝဋ်ပြန်

တာလား။ စိမ်းမမ သူ့အပေါ်ရက်စက်ခဲ့၊ ဥပေက္ခာပြုခဲ့ပေမယ့်
ယခုလို သူမ၏ယောက်ျားသစ္စာဖောက်နေတာမျိုးတော့ နောင်ရိုး
ဖြစ်စေချင်ပါ။ စိမ်းမမအိတ်တွက် သူ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေမိ၏။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ဦးရဲရင့်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ တီးတိုး၊
တီးတိုးနှင့် တွတ်ထိုးလိုက်၊ ရယ်မောလိုက်။ အခန်းများက အသံ
လုံပါ။ သုံးထပ်သားတွေကာထားတာမို့ ကျယ်ကျယ်ပြောလျှင်
ကြားရမည်ပါပဲ။

ဝရန်တာမှာ နောင်ရိုးအသွင်က တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေ
သွင် ခွာဖြူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ကို...စောစောကလူက ခွာဖြူတို့နဲ့ မန္တလေးမှာတွေ့ခဲ့ဖူး
ဘယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒါ ကို့သူငယ်ချင်းစိမ်းမမရဲ့ယောက်ျား”

“အို...တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲနော်”

ခွာဖြူ အသံတုန်တုန်နှင့် မှတ်ချက်ချ၏။ အောက်ထပ်မှ
အဖွဲ့ထိုးတစ်ယောက် စားသောက်စရာများလာဖို့သည်နှင့် သူတို့
နှစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့ကြ၏။

နောက်လည်း အပြင်ခဏခဏထွက်လို့မဖြစ်တော့ပါ။ ယိုသူ
မရှက်၊ မြင်သူရှက်။ ဦးရဲရင့်က ရှက်မည်၊ မရှက်မည်မသိရသေး
လည်း သူကတော့ ရှက်မိ၊ စိတ်နာမိသည်။

လောလောဆယ်သွေးပူနေသည်မို့ သည်ပြဿနာကို ဘယ်
လိုကိုင်တွယ်ရမှန်း နောင်ရိုးစဉ်းစားမရသေး။

ခွာဖြူနှင့်နှစ်ယောက်အတူ ညစာစားနေရပေမယ့် နောင်နှစ်
စားလို့မဝင်တော့ပါ။ ရည်းစားဦးကို မြေးဦးရတောင်မမေ့ဘူးတဲ့

ခွာဖြူ ကိုကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာဆွေးလျှနေမိသည်။ ကိုတာ
စိမ်းမမနဲ့ပတ်သက်သူကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ရုပ်ပျက်တော့တာပါ။

ဒီလိုလူမျိုးကို ခွာဖြူလက်ထပ်သင့်ပါသလား။ ဘဝအကျိုး
ပေးမကောင်းလွန်းလို့ မွေးစကတည်းက ဒုက္ခတွေအမျိုးမျိုးနှင့်

ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးမို့ နောက်ထပ် ဘယ်ဒုက္ခကိုမှ သူမမခံစားလိုတော့
မွေးစကတည်းက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးခဲ့ရသူမို့လည်း သူမ

တပါးအပေါ်မို့မိုပြီး လှေကြိုစီးဖို့ ခွာဖြူဘယ်တုန်းကမှစိတ်မကူခဲ့
ဖြစ်ရာဘဝမှာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး သူမလမ်းဆက်

လျှောက်မှာပဲ။

သူမမှာ အတတ်ပညာရှိသည်။ ခွန်အားဉာဏ်အားရှိသည်။
သူမ အလှပြင်ပညာလည်းတတ်ကျွမ်းသည်။ နောက် မန္တလေးမှာ
ဘုန်းကလို စပီကင်သင်တန်းတွေပွင့်လို့လည်းရပါသည်။

အစက နောင်ရိုးအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးစိတ်တစ်ခုတည်းနှင့်
နက်လုံးမှိတ်ခဲ့သော်လည်း ယခုကျ နောင်ရိုး၏မပြတ်သားမှုကို
သူမမြင်တွေ့သည်အခါ ကိုကိုလက်ထပ်ဖို့ သူမတွေဝေရပါပြီ။

စိမ်းမမဟာ ကိုငယ်ရည်းစားမှန်း သူတို့အပြုအမူတွေကို
ကြည့်ပြီး သူမသိပြီးသား။

ထမင်းပင်မစားနိုင်တော့သည်ကိုကို မျက်ရည်ဝေသော
နှုတ်ဝန်းများနှင့် ခွာဖြူငေးကြည့်နေတာ နောင်ရိုးကတော့ ကိုယ့်
သူနှင့်ကိုယ်မို့ သတိမထားမိချေ။

“အင်း...ငါ ဦးရဲရင့်ကိုအတွေ့ခံပြီး စကားပြောလိုက်ရင်
သူ နည်းနည်းတော့ဖြိုသွားမှာပဲ။ စိမ်းမမသာ ငါ့နှမလေးဆိုရင်
ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ယောက်ဖကိုသတိပေးစကားပြောမှာပေါ့။
ပြောမရရင် လက်သီးနဲ့ဆွဲထိုးပစ်မှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။
စိမ်းမမကို နှမလောက်တော့ ငါသံယောဇဉ်ရှိသေးတယ်။ ဒီလူ့ကို
ငါ့ဆုံးမရမယ်”

ရင်ထဲမှာဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသည့်အခါ နောင်ရိုး နေသာ ထိုင်သာရှိသွား၏။ ခွာဖြူကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို စိတ် မကောင်းစွာကြည့်နေသည်။

“ခွာဖြူ...စားလေ၊ မနက်ကလောက် စားလို့မကောင်းဘူး နော်၊ အပြင်မှာထွက်စားကြမလား”

“ရပါတယ်ကို၊ စားလို့ကောင်းပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား၏ကြားမှာ ကန့်လန့်ကာပါးပါးလေးခြားထား သလို ခွာဖြူခံစားရသည်။ ခိုးရာလိုက်လာသည့်ချစ်သူတွေဖြစ်လေ မယ့် အရာရာ တစ်သားတည်းမဖြစ်။ တစ်စုံတစ်ခုက စည်းခြား ထားသလို။

ထမင်းစားလို့ပြီးသွားကြလျှင် နောင်ရိုးက ခွာဖြူကို လှမ်း တကြည့်ကြည့်။ ခွာဖြူကလည်း သူ့ကိုအရိပ်အကဲခတ်နေမိသည်။

ကိုပုံစံကြည့်ရတာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ သူဘာပြော ချင်နေသလဲ။ သူဘာလုပ်ချင်နေသလဲ။ ခွာဖြူ အကဲမခတ်တတ် မြန်မာယောက်ျားတစ်ယောက်၏ခံစားချက်ကို အမေရိကန်မှာပြော ပြင်းခဲ့သည့်ကပြားမလေးတစ်ယောက်ဟာ အလုံးစုံလိုက်မမှီ။

သူမရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေတာပဲရှိသည်။ ခွာဖြူ ကြေကွဲ နာကျင်နေမိသည်။ ဖခင်သေဆုံးခဲ့ရသဖြင့် ယူကြားမရသည့်နည်း သားမှာ ဘူပရာဒတ်ကြောင့်လည်း ဘဝကိုစက်ဆုပ်ရွံရှာ၊ ဒေါသ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နောက် ဦးလေးနှစ်ယောက်၏မေတ္တာကလည်း သူမအပေါ် မှာ ထင်သလောက်မစူးရှခဲ့ပါ။ လူ့အချို့တွေလည်း အရာရာမှာ ဒွေကိုသာကိုးကွယ်ကာ မေတ္တာတရားတွေခန်းခြောက်ကုန်ကြပြီ သင်ပါရဲ့။

အဘိုးနှင့်အဘွားမရှိတော့တာကိုက သူမအတွက် အဆိုးဆုံး ခံစားချက်ကိုပေးခဲ့၏။ သို့ပေမယ့် ဖခင်ချစ်ခဲ့သည့်အမိမြန်မာပြည် ကြီးကို သူမ ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲလန်းမြတ်နိုးခဲ့ရသည်မို့ မြန်မာ့ ခြေပေါ်မှာရပ်တည်နေရတာကိုပင် ခွာဖြူ အားရှိရ၊ ဂုဏ်ယူရပါ သည်။

ပဏ္ဍာစာရိလိပ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရှမ်းတတ်ခံစားရင့်ကျက် ခဲ့ရသည့်ခွာဖြူဘဝမှာ ချစ်သူကိုရော ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပါမလား။

သူမ ကိုကို ကြေကွဲစွာပင် တိတ်တဆိတ်လိုက်ကြည့်နေ

မိသည်။ အခန်းထဲမှ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး မြို့ရှုခင်း၊ ညရှုခင်းကိုကြည့်သလိုလိုနှင့် သူမ ကိုကို အကဲခတ်နေမိ၏။

ကိုကတော့ အခန်းထဲမှာ ဂဏာမငြိမ်း၊ လမ်းလျှောက်လိုက် ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ လက်သီးဆုပ်လိုက်နှင့်။ ပြဿနာတစ်ခုကို အကြီးအကျယ်ရင်ဆိုင်တော့မည့်ပုံ။

ကို ဘာတွေ့ကြစည်နေတာလဲ။ ဘာတွေ့လုပ်မလို့လဲ။

သူ့ကို ထွက်ပေါက်ပေးလိုက်ချင်သဖြင့် သူမ မသိချင်ယောင်ဆောင်၊ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေဖို့ ခွာဖြူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပြတင်းအနီးမှထရပ်လိုက်ပြီး ခွာဖြူ ကိုကိုလှမ်းပြောလိုက်၏။

“ခွာဖြူ ခေါင်းတွေ့နောက်လို့ ခဏလောက်အိပ်ဦးမယ်နော်” ကို အပြင်သွားစရာရှိရင် အခန်းတံခါးသော့ပိတ်ခဲ့နော်”

“ဟင်...တော်တော်မှူးနေလားခွာဖြူ။ ဒါဆို ကို ဆေးခန်း လိုက်ဖို့ပေးမယ်လေ၊ သတို့သမီးကလည်းချူချာ၊ သတို့သားကလည်း နလန်ထ၊ ကောင်းလည်းကောင်းဦးမယ်ကွာ”

ကိုရှုပ်က တိပ်ညိုတွေအုံဆိုင်းနေရာမှ ပျာပျာသလဲကြည်စင်လာပြန်လျှင် ခွာဖြူမျက်ရည်ဝဲရ၏။

“နည်းနည်းပါကိုရယ်၊ ခဏလောက်အိပ်လိုက်ရင်ကောင်းသွားမှာပါ။ ကို အပြင်သွားချင်သွားနော်၊ တံခါးသာပိတ်ပစ်ခဲ့ပါ”

ရင်ထဲမှာ သံသယအတွေ့တွေနှင့် မွန်းကျပ်ပိတ်ဆို့လှပြီမို့ အကယ်ပင် သူမအိပ်ပစ်လိုက်ချင်ပါတော့သည်။ ကိုကိုကျောခိုင်းပြီး ကုတင်ဘေး၊ နံရံဘက်ကပ်ကာ သူမစောင်းအိပ်လိုက်တော့အံ့က စောင်ပါးလေးကိုလွှမ်းခြုံပေးပြီး.....

“ဒါဆိုလည်း ကို အပြင်ခဏထွက်ထိုင်နေဦးမယ်နော်၊ ခွာဖြူအိပ်လိုက်ဦး၊ တစ်ညလုံးလည်း အပြီးအိပ်မသွားနဲ့ဦးနော် မင်းသမီး...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကို အပြင်သို့ထွက်သွားပြီး တံခါးကိုသော့ခတ်ပိတ်လိုက်သံ ကြားရလျှင် ခွာဖြူ တံခါးဘက်သို့မျက်နှာပြန်လှည့်ရင်း မျက်ရည် ဆာစီးကျနေမိသည်။

“ခိုးလာခါစအခြေအနေမှာတောင် ချစ်သူကိုစိတ်မဝင်စားနိုင်အောင်ပါပဲလားကိုရယ်။

ခုကတည်းက ဒီလောက်သွေးအေးနေရင် ဘဝတစ်လျှောက်

လုံး ကိုသွေးတွေဘယ်လိုပူနွေးနိုင်မှာလဲ။ ခွာဖြူဟာ ဘဝကိုရင် ဆိုင်ရဲပါတယ်ကို။ ခွာဖြူကြောက်တာ ချစ်သူရဲ့စွန့်ပစ်ခံရမှာကို ပါပဲ။

စွန့်ပစ်ခံရမယ်လို့ ရင်ထဲမှာသိနေတဲ့နောက် ခွာဖြူကဲ ကိုကို အရင်စွန့်ပစ်သွားပါရစေ။ သံယောဇဉ်တွေ၊ အကြင်နာ မေတ္တာတွေအပြင် သားသမီးသံယောဇဉ်တွေနဲ့ပါ ရစ်ပတ်နှောင်နှဲ့ ပြီးကာမှ စွန့်ပစ်ခံရရင် ခွာဖြူ လုံးဝခံစားနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။

သားသမီးလေးတွေကိုလည်း ခွာဖြူလိုအိမ်ထောင်ကျိန်နာ မကြီးပြင်းစေချင်။ မျက်ရည်တွေတွေစီးကျရင်း ကိုကိုစွန့်ခွာသွား ဖို့သာ ခွာဖြူအစီအစဉ်တွေရေးဆွဲနေမိတော့သည်။

အခန်း(၁၇)

နောင်ရိုးအပြင်ထွက်ခဲ့ပြီး ဦးရဲရင့်အခန်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက် ခါ။ တံခါးပိတ်ထားပါလား။ အင်းပေါ့လေ...ဒီအချိန်ဟာ သူတို့ အတွက် ရွှေအချိန်၊ ငွေအချိန်တွေပဲ။

ဝရနီတာမှတိုင်စောင့်နေလျှင်ရပေမယ့် သူတို့ပြဿနာဖြစ် ကြတာကို ခွာဖြူမသိစေချင်။ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့် ချစ်သူရှေ့မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေမဖြစ်ချင်ပါ။ ခွာဖြူလေးလန့် သွားမှာပေါ့။

သူ အောက်ဆုံးထပ်သို့ဆင်းခဲ့ပြီး စားပွဲတစ်ခုမှာဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

ဦးရဲရင့်မအိပ်ခင် တစ်ခုခုတော့ဆင်းစားမှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်တွေလို အခန်းအောင်းပြီး တစ်ခုခုမှာစားနေလျှင်လည်း နောက်တစ်မျိုးကြုံရမည်။

နောင်ရိုးခေါင်းထဲမှာ လောလောဆယ် ဦးရဲရင့်နှင့်စိမ်းမမ ၏ကေ့စ်သာရောက်နေသဖြင့် ခွာဖြူကိုပင် အမှတ်မရသလို။

ဘယ်လိုပြောမည်၊ ဘယ်လိုလုပ်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာအကွက် ချနေရသည်မို့ ခွာဖြူကို ခေါင်းထဲမထည့်အား။

စားပွဲမှာထိုင်သည့်အတူတူ ရမ်တစ်ပိုင်းနှင့် အသားလုံး ကြော်တစ်ပွဲ သူ့မှာကြားလိုက်သည်။ ညစာထမင်းလည်း ဟုတ်တီး ပတ်တိမစားဖြစ်ခဲ့သည်မို့ သူ အသားလုံးကြော်ကို အားပါးတရ စားဖြစ်၏။

စားရင်းသောက်ရင်းနှင့် သူ့မျက်လုံးများက လှေကားဆီ အကြည့်ပို့ထားသည်။ ဦးရဲရင့်ဆင်းလာလျှင် မြင်ရအောင်ဖြစ်သည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာလို့ သူ့ပျင်းရိလာတော့မှ မထင်မှတ် ဘဲနှင့် ဦးရဲရင့်တို့စုံတွဲကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်...”

သူတို့က ကိုယ့်လိုတည်းခိုမည့်သူမဟုတ်ပါလား။ ခဏပဲ ဝင်တည်းတာထင်သည်။ နှစ်ယောက်လုံး စောစောကလိုပင် ပေါ့ ပေါ့ပါးပါးအိတ်ကိုယ်စီနှင့် ရယ်ရယ်မောမော။ မန်နေဂျာ၏ရှေ့သို့ သွားပြီး အခန်းသော့ကိုပြန်အပ်နေ၏။

နောင်ရိုးခေါင်းပူရလေပြီ။ ဒီကေ့စ်ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ် နေမလဲ။ ဦးရဲရင့်ရဲ့ကောင်မလေးပုံစံက သာမန်ကြေးစားမိန်းမပုံ မဟုတ်။ ဒီလိုပဲ အမြဲတတွဲတွဲဆိုလျှင် စိမ်းမမ ဘဲဆင်းရဲရပေလိမ့် မည်။

ကြေးစားဆိုလျှင်တော့ ကိစ္စမရှိ။ ယောက်ျားချင်း သူ့ခွင့် ချွတ်ပေးနိုင်သည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ချစ်ရည်ရွှန်းနေလိုက်တာကလည်း ဘေးလူတွေကိုပင် ချစ်ရည်တွေ ဝင်ကုန်တော့မတတ်။

နှစ်ယောက်သားပူးကပ်ကာ ထွက်လာကြသည့်လမ်းကြောင်း ထဲ နောင်ရိုးဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“ဦးရဲရင့်...”

စတိုင်(လ်)မိသည့်ကိုလူချောဖြစ်သည့်နောင်ရိုးကို ဦးရဲရင့်

ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။
သို့သော် ချက်ချင်းပင် ကူခြေပြန်ဆည်လိုက်တာပါပဲ။

“ဪ...မောင်ရင်ပါလား။ ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ ဟိုတစ်ခါ
အမျိုးသမီးမပါပါလား။”

“ပါတယ် ခင်ဗျားတို့ခြေရင်းကအခန်းမှာ အိပ်ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဪ...ခင်ဗျားတို့လက်ထပ်ပြီးကြပြီလား။”

“ပြီးပြီ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းလာကြရင်းနဲ့ သူခရီးပန်းလို့ မြင်နှို
မှာတစ်ညဝင်နားတာ”

သူခိုးသေဖော်ညို့လို့မရ၊ ခွေးအမြီးပြတ်ဖော်ညို့လို့မရသည့်
အခါ ဦးရဲရင့်၏မျက်နှာမှာ ချွေးတွေပြန်လျက်။ ပုံစံကြည့်ရတာ
စိမ်းမမကိုလည်းမပြတ်နိုင်ပါဘဲ နောက်ကွယ်မှာ ခြေပုန်းခုတ်နေ
တာဖြစ်ရမည်။

ထွက်ပေါက်ပိတ်နေသည့်ဦးရဲရင့်ကိုကြည့်ပြီး သူ ဘယ်လို
ပညာပေးရမလဲစဉ်းစားနေစဉ် ဦးရဲရင့်၏ကောင်မလေးက ဦးရဲရင့်
ကို ခပ်ခွဲခွဲလေးမော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဦး...သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေပါ။ ကဲ...သွားလိုက်ပါဦးမယ်မောင်ရင်”

ဦးရဲရင့်က ယခုပြဿနာကြီးကို အသေးအမွှားလုပ်ပစ်ဖို့
စတင်ကြိုးစားလျှင် နောင်ရိုး ထိမထင်အပြုံးနှင့် စတင်တိုက်ပွဲဝင်
ရ၏။

“သူကဘယ်သူလဲ ကျွန်တော်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါဦး။ စိမ်းမမ
မှာ တူမတွေအများကြီးရှိတယ်လို့ကြားတယ်။ သူ့တူမထဲကလား။”

“မဟုတ်...အဲ...ဟုတ်...”

ဦးရဲရင့်ဘယ်လိုဖြေရမုန်းမသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ပူးလက်
ကြပ်မိထားတာမဟုတ်ပါလား။ နောင်ရိုးနှင့်အခန်းချင်းကပ်လျက်
မှာမှ မိုးမမြင်၊ လေမမြင်အပျော်ကျူးခဲ့မိသည့်အဖြစ်။

ဦးရဲရင့်အဖြစ်က ကျားရှေ့မှောက်ရက်လဲရသည့်ကိန်း။ စိမ်း
မမကို သူချစ်သည်မို့ သူမနှင့်ပြဿနာမတက်နိုင်။

ဦးရဲရင့် နောင်ရိုးကိုလျစ်လျူရှုလို့မရတော့။ အနားမှမဒီကို
သူ့ကားထဲလက်ညှိုးညွှန်ပြထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး သူ နောင်ရိုးနှင့်အတူ
ဆိုင်ထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

စောစောက နောင်ရိုးထိုင်ခဲ့သည့်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ

သည်။ ဦးရဲရင့်အသွင်က တရားသူကြီးရှေ့ရောက်သည့်တရားခံ၏အသွင်။ အလွန်အမင်းတုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေသည့်ပုံ။

နောင်ရိုး ဦးရဲရင့်ကို ဖေးဖေးမမစကားပြောရင်း လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူ လူတစ်ဖက်သားကို ချောင်ပိတ်မရိုက်ချင်ပါ။ သူ့စိတ်ထားကလည်း သူ့ချစ်ခင်ရသည့်စိမ်းမမ၏အိမ်ထောင်မပြိုကွဲစေချင်ရုံသာသက်သက်။

“ခင်ဗျားတို့သမီးလေးက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ်ဆို အဖေကိုလည်း အရမ်းသိပ်ချစ်တယ်ဆိုပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်မောင်ရင်ရယ်၊ သမီးက ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်၊ သမီးဟာ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးပါ”

“ဒါနဲ့များများ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘအရိပ်ဟာ သားသမီးအပေါ် အရိပ်ထိုးထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူးလား”

နောင်ရိုး၏စကားကြောင့် ဦးရဲရင့်မသက်မသာပြုံးမိသည်။ သူ့အသွင်က နွမ်းလျလျက်။

“သမီးက ကျုပ်ကိုချစ်ပေမယ့် အမေက ကျုပ်ကိုမချစ်ပါဘူးများ၊ အမေ့အသည်းနှလုံးက ခင်ဗျားဆီမှာပါ”

နောင်ရိုး ဦးရဲရင့်စကားကို ပြက်လုံးတစ်ခုပမာ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလည်း တော်တော်ရှူးသေးတာပဲနော်ဦးရဲရင့်၊ ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ အချစ်ဆိုတာကို ယုံကြည်တုန်းလားဗျာ၊ အေး.. ကျုပ်စိတ်နဲ့နှိုင်းကြေးဆိုရင် အခု ကျုပ်ရင်ထဲမှာ စိမ်းမမ မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာရှိတာ ခွာဖြူပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဝန်ခံချက်ပေးပါတယ်ဗျာ၊ စိမ်းမမကို ကျုပ်နှမတစ်ယောက်လိုတော့ ကျုပ်သံယောဇဉ်နဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရအောင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်အတွေ့ခံပြီး သတိပေးချင်တာ”

သူ့စကားကိုနားထောင်ပြီး ဦးရဲရင့်မှာ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ကျနေ၏။ သူ့ဆက်ပြီးဖိအားပေးပြန်သည်။

“ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာတို့ဘာတို့ဆိုတာ တင်စားကြတာပါဗျာ၊ ခင်ဗျားရော ငယ်ငယ်က ရည်းစားလေးဘာလေးမထားခဲ့ဖူးဘူးလား၊ အခု သူတို့ကိုသတိရသေးရဲ့လား”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် လက်ရှိဘဝကိုပဲ ချစ်မက်ကြတာပါဗျာ၊ စိမ်းမမရင်ထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့သူ့သမီးပဲရှိသလို ကျုပ်ရင်ထဲမှာလည်း

ခွာဖြူပဲရှိပါတယ်။ ယုံကြည်စမ်းပါများ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံသယတွေ၊ မနာလို၊ သဝန်တို့မူတွေပျောက်ပြီး သာယာတဲ့အိမ်ထောင်ကိုတည်ထောင်ကြစမ်းပါ။ ခင်ဗျားအချိန်ရရင် ကျုပ်နဲ့ခွာဖြူ အကြောင်း ပြောပြချင်ပါသေးတယ်”

“ပြောပြစမ်းပါဦးဗျား၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်။ ကျုပ် အစက ခင်ဗျားကိုမြင်လိုက်ရတော့ ကျုပ်နဲ့စိမ်းမေ့ရဲ့သာယာတဲ့မိသားစုဘဝကို မြို့ခွင်းမယ့်သူလို့ထင်ခဲ့မိတာပါ”

“မထင်နဲ့၊ မထင်နဲ့ ဦးရဲရင်ရေ ပြောခဲ့ပါပကော၊ ကျုပ်ဟာ သူ့ကို နှမတစ်ယောက်လိုပဲ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်လို့၊ ကဲ...နားထောင်ဗျာ”

နောင်ရိုး ဦးရဲရင်ကို ခွာဖြူဘဝနှင့်သူတို့တွေ့ဆုံပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဪ...သနားစရာပဲဗျား၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကိုယ်ခွင့်စာပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှအိမ်ထောင်မကွဲစေချင်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့သမီးလေးကို ကျုပ်မမြင်ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေအယူအဆလွဲမှားတာနဲ့ ကလေးတွေကြားထဲက တားစာခံဖြစ်မှာစိုးတယ်ဗျာ”

ဦးရဲရင် လှိုက်လှဲစွာထရပ်လိုက်ပြီး နောင်ရိုး၏လက်ကို အားပါးတရဆုပ်ယူလှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားစေတနာကို ကျုပ်သဘောပေါက်ပါပြီဗျား၊ ကျုပ်တို့ ခင်ထဲက သံသယတွေ၊ မနာလိုဝန်တို့မူတွေကိုလည်း ကျုပ်မောင်းဆတ်ပစ်လိုက်ပါပြီ တစ်ခုပဲ ကျုပ်အနားအညွတ်တောင်းပန်ပါရစေ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ...သူ့ကိုအရွဲတိုက်ပြီး ခြေလှမ်းမှားတော့မယ့်ကျုပ်ရဲ့ ဆုပ်ရပ်ကို သူ့ကိုပြန်မပြောပါနဲ့ဆိုတာပါ”

“ဪ...ဦးရဲရင်ရယ်...ပြောနေစရာလိုသေးလားဗျား၊ အခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုတွေ့တာ စေတနာကောင်းနဲ့ပါ။ စေတနာဆိုလည်းဝေပါပါဘူး”

“အိုကေ...အိုကေ...ဟုတ်ပါပြီဗျား၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်ကိုးနောင်ရိုး၊ ခင်ဗျားဘဝလည်း အဆင်ပြေချောမွေ့ပါစေလို့ ကျုပ်လိုက်လှဲစွာဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်ဗျာ”

အထပ်ထပ်နှုတ်ဆက်ရင်း ထွက်ခွာသွားသည့်ဦးရဲရင်ကို တဟားဟားရယ်ရင်း နောင်ရိုးကြည့်ရှင်စွာလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒါတော့စိတ်ချချို့၊ ခင်ဗျားဆွဲတောင်းမပေးလည်း ကျွန်
ဘဝက အဆင်ပြေပြီးသား၊ နားလည်မှုတွေ အပြည့်အဝရှိပြီးသား
ဗျ၊ ကျုပ်ရဲ့ခွာဖြူလေးက ကမ္ဘာပေါ်မှာ သဘောထားအပြည့်စ
ဆုံးပဲ၊ ဟဲ့...ဟဲ့...အမေရိကန်သူလေ၊ မျက်စိကြီး၊ နားကြီးပဲ”

ရယ်မောရင်းနှင့် နောင်ရိုး ခွာဖြူအတွက် အသားကင်
တစ်ပွဲ၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ပွဲ ပါဆယ်ဝယ်လိုက်ပြီး အခန်းသို့ပြန်
တက်ခဲ့သည်။

ပြဿနာအဝဝ အေးချမ်းပြေလည်ခဲ့ပြီဆိုတော့ နောင်နီ
ရင်ထဲမှာ စိတ်တွေနောက်ကျနေရာမှ ရှင်းလင်းကြည်လင်သွား
ခဲ့ပေပြီ။

သည်အခါ ရင်ထဲမှာတောက်လောင်နေသည့်အချစ်မီးခဲလေး
က ပြာဖုံးနေတာတွေလွင့်စင်ကုန်ပြီး တလဲ့လဲ့တောက်ပလာလေ
၏။ ချစ်စရာခွာဖြူရှုပ်သွင်လေးကိုမြင်ယောင်ရင်း ရင်ခုန်သံအပြည့်
နှင့် နောင်ရိုး အပေါ်သို့ချီတက်ခဲ့သည်။

အခန်း(၁၈)

“ချစ်...ဟား... ခိုးရာလိုက်လာတဲ့ကောင်မလေးကလည်း
နီးနီးကြားကြားမရှိလိုက်တာ၊ သနားစရာလေးပါလားကွာ၊ ကို
ပြဿမှု နုရမယ်ပုံပဲ”

အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်လျှင် ပုံပုံလေးအိပ်နေခွာဖြူအသွင်က
ဘကယ့်ကို ပါးစပ်ထဲမျိုချပစ်ချင်စရာ။ ဖြူဖွေးသန့်စင်ပြီး မွှေးကြိုင်
နေသည့်အချစ်နတ်သမီးလေးအနားသို့ နောင်ရိုး ရင်ခုန်စွာကပ်
သွားပြီး ကုတင်ပေါ် သူပါညင်သာစွာလှဲလျောင်းလိုက်သည်။

တစ်ဖက်သို့လှည့်နေသည့်ခွာဖြူကို သူ ညင်သာစွာပွေ့ယူ
လိုက်သည်။

“ဟင်”

မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးများနှင့် ခွာဖြူအသွင်ကိုကြည့်ပြီး နောင်ရိုးရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ဟီးပူပန်သွားရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲအချစ်ရယ်၊ ဘာတွေခံစားတွေးတောနေ သလဲကွာ”

သူ အကြာကြီးပျောက်နေလို့များလား။ ချစ်စခင်စအခြေ အနေမှာ ခွာဖြူကို သူအကြာကြီးပစ်ထားခဲ့တာတော့အမှန်။

(၇)နာရီလောက်ကတည်းကအပြင်ထွက်သွားတာ ယခု ဆယ်နာရီကျော်ပေပြီ။ အမေရိကန်ကပြားမလေးကလည်း မြန်မာ မလေးတွေလို သဝန်တိုတတ်၊ စိတ်ကောက်တတ်သလားကွယ်။

အိပ်ပျော်နေတာလား။ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား။ မကျဲပြားသည့်ခွာဖြူလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ခုန်သံတွေ တောက် လောင်ဆူပွက်လာရ၏။

ခွာဖြူဟာ သူ့ဇနီးပေါ့။ သူ့ဦးလာခဲ့တာလေ။ ရန်ကုန်ရောက် ရင် လက်ထပ်မယ်။ ပိုင်နိုင်သည့်ဘဝသို့ရောက်နေပြီမို့ ခွာဖြူ တစ်ကိုယ်လုံးကို သူတင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ပြီး မျက်နှာလေးကိုလည်း အငမ်းမရမွှေးရှိုက်နမ်းရုပ်ပစ်မိသည်။

“အရမ်းချစ်တယ်ကလေးရယ်၊ ကိုကိုသဝန်မတိုပါနဲ့ကွာ၊ ပြဿနာတွေအားလုံးရှင်းသွားပါပြီ။ နောက်ဆို ခွာဖြူတစ်ယောက် တည်းကိုပဲ ရာနှုန်းပြည့်ချစ်သွားမှာပါ။ ခွာဖြူကြောင့် ကိုဘဝကြီး စတင်ပွင့်ပူးလာရတာပါအချစ်ရယ်”

မျက်ရည်များအဆက်မပြတ်ကျနေသည့်ချစ်သူလေးကို အရူး အမူးပွေ့ဖက်ရှိုက်နမ်းရင်း ထိုညက နောင်ရိုး ကမ္ဘာကြီးကိုပင် မူးမေ့သွားခဲ့ပါတော့သည်။

ကိုအဖြစ်ဟာ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရူးများဖြစ်နေလေ
သလား။ ငယ်ရည်းစားကလွတ်လပ်သွားချိန်မှာ သူက မိန်းမခိုးပြီး
သားဖြစ်နေရသည့်အဖြစ်။

ခွာဖြူ ဘယ်လိုအိပ်ပျော်တော့မှာလဲကိုရယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အသက်
အခင်ကျေးဇူးရှင်မို့ ခွာဖြူကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကိုတို့ချစ်သူ
နှစ်ဦးကို ဆုံစည်းခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့်သာ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရ
နိုင်မိမည်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်...”

ကိုဟာ ခွာဖြူကို စိမ်းမမအဖြစ်နှင့် မျက်စိမှိတ်ပြီး ချစ်ပစ်
နေသလား။ သူမ၏ဘေးမှာ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသည့်ကိုကို
ခွာဖြူမျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

ကိုက သူမကို အိပ်ချင်ပူးတူးနှင့်ဆွဲပွေ့ယူလိုက်သဖြင့် ခွာဖြူ
ရင်ခွင်ထဲရောက်ရှိသွားရပြန်၏။

“ချစ်တယ်ကလေးရယ်”

သူ့ညည်းတွားသံက အိပ်မက်ထဲမှအသံ။ ကိုပြောနေတာ
အယ်သူ့ကိုလဲ။ ကိုယ့်ကိုပြောနေသည်လို့ ခွာဖြူမယုံနိုင်တော့ပါ။

စိမ်းမမတဲ့...။

နောင်ရိုးထဲမှကြားခဲ့ဖူးသည့် နောင်ရိုး၏ရည်းစားသည် အလွန်
ချောလှပါပေသည်။ မြန်မာမျက်စိနှင့်ကြည့်လျှင် တော်တော်လှ
မှာပါပဲ။ သူမကတော့ အနောက်သွေးရောသူမို့ ထွားထွားမြင့်မြင့်

ကိုဟာ စိမ်းမမနှင့်ပတ်သက်လာရင် ခံနိုင်ရည်မရှိ။ ပထမ
အကြိမ်လည်း စိမ်းမမစွန့်ပစ်သွားလို့။ ပင်လယ်ထဲမှာ ဆယ်နှစ်
နေခဲ့ပြီးပြီတဲ့။

ယခုတစ်ခါ စိမ်းမမ၏ခင်ပွန်းကို အခြားမိန်းကလေးတစ်
ယောက်နှင့်တွဲပြီးတွေ့လိုက်သည်နှင့်ကို မူပျက်ရပြန်သည်။ ပုံစံ
ကြည့်ရတာ စိမ်းမမသည် လွတ်လပ်ပြီးကျန်ခဲ့သည်နှင့်တူ၏။

ပြန်သန်မှာနေသည့်သူ့လက်များအတွင်းမှာ တအင်ကြိမ်သစ်
နေရင်းမှ ခွာဖြူ အတွေးတွေပျံ့လွင့်နေမိသည်။

“ငါ ဘယ်ကိုသွားမလဲ၊ ရန်ကုန်သွားမလား၊ မန္တလေး
ပြန်ရမလား၊ အို...မန္တလေးမှာက ဦးလေးငယ်ရှိတယ်၊ ဦးလေးငယ်
ကအရမ်းဆိုးတယ်၊ ငါ့ကို သံယောဇဉ်မရှိတဲ့အပြင် တရားမဲ့
သဘောထားနေလိုက်သေးတယ်၊ အဲဒီတော့ ရန်ကုန်မှာနေတာ
ကောင်းပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုလွမ်းတဲ့အခါ သွားခိုးကြည့်
လို့ရသေးတာပေါ့”

ခွာဖြူအတွက် ဤကမ္ဘာမြေမှာ တစ်ချောင်းတည်းသော
သံယောဇဉ်ကြိုးလေးဟာ ကိုပင်ဖြစ်ပါသည်။

အတွေးများနှင့် ရင်နှင့်မတတ်နာကျင်ကြောင့်နေမိစဉ်
တစ်ရေးနိုးသွားခဲ့၏။ သူက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်ရည်ကျနေသည့်
ခွာဖြူအား အံ့ဩထိတ်လန့်စွာငုံ့ကြည့်သည်။

“ချစ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဩော်...အပျိုဘဝကိုနုမြောလို့ထင်
တယ် ဟုတ်လား၊ မနုမြောပါနဲ့ကွာ၊ ကိုက ခွာဖြူကိုယူမှာပဲ
ရန်ကုန်ကျရင်လက်ထပ်မှာ၊ မိန်းမသားဆိုတာ ပန်းလေးတွေလို

လေ၊ ဒီလိုပဲ ခူးဆွတ်ပန်ဆင်မယ့်သူကို မျှော်နေရတာမဟုတ်လား။
ကဲ...အခု ခူးဆွတ်ပန်ဆင်မယ့်သူတွေသွားပြီ၊ ဝမ်းတောင်သာရဦး
မှာ...နော်...ချစ်...”

ခွာဖြူကို မျက်ရည်များသုတ်ပေးပြီး သူမ၏မျက်နှာလေးကို
အားပါးတရမွှေးကြူနေရာမှ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးကိုငဲ့ခဲထားသဖြင့်
ခွာဖြူအသက်ရှူကျပ်နေမိပြန်၏။

ရင်ထဲမှာ သံသယတွေနှင့်မို့ ခွာဖြူမသာယာနိုင်။ ကိုချစ်တာ
စိမ်းမမပါ။ ငါ့ကိုတော့ လမ်းကြိုလို့ချစ်တာ။ အတွေးတွေနှင့် မွန်း
ကျပ်နေမိရာမှ ကိုအချစ်မှန်တိုင်းပြင်းပြင်းမှာ ခွာဖြူ ထပ်မံနစ်ကျ
သွားရပြန်ပါသည်။

အခန်း(၁၉)

ကို...

မိမိအဖေ့၊ ဝင်ပွန်းကိုတွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ ကိုမှာယာသတ်သွားခဲ့တယ်လို့

ကိုကို ခွာဖြူကပြောတင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး...

အဖေအဖေ့ ခွဲခွဲလန်းလန်းချစ်ခဲ့မိတဲ့ ငယ်ချစ်နီးမိန်းမတစ်ယောက် လွတ်လပ်သွားချိန်မှာ ခွာဖြူက ကိုကိုအလိုက်အသိအောင်ကြိုးပွဲ့မိခဲ့တယ်...

ခွာဖြူဘဝကတော့ မထူးတော့ပါဘူးကိုရယ်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒုက္ခဆိုတာ ခွာဖြူကပင်တော်ပါ။ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဗွတ္တမြေပြီးမို့ နောက်ထပ်ကြေရာ အသက်မရှိတော့ပါဘူး...

မိမိအဖေယောက်ျားက နောက်ဖက်တော်ကလေးဖြစ်ပြီး ကို မိမိအဖေကိုပြန်ပြီး သိမ်းပိုက်လိုက်ပါ။ ခွာဖြူခွင့်လွှတ်ပါတယ်...

ခွာဖြူကလွတ် နောက်ထပ်တင်ပါနဲ့ကို၊ အဖေရိုက်မှာတော့ အဖေကလေးကို ခြိမ်းခြောက်စေတော့မယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် တစ်ခုကလေးကိုပေးမယ်လို့ မြန်မာပြည်မှာတော့ ဘယ်လိုနေမလဲမသိဘူးလေ...

ဒါပေမယ့် ခွာဖြူက အဖေရိုက်မှာကြီးပြင်းတဲ့ ကံပြုမလေးတစ်ယောက်မို့ ဒုက္ခတွေကိုခံစားနိုင်မှာပါ...

ကိုကိုချစ်သူတစ်ယောက် သက်ဆုံးပိုင်ကြည်ဖြူဖြူနာနိုင်ကြပါစေ...

တစ်ခါက
ခွာဖြူ

“ဟာ...လုပ်လိုက်မှပြင် တစ်ခုခုချည်းပဲ”

ခွာဖြူထားခဲ့သည့်စာလေးကို သူရေချိုးခန်းမှအထွက်မှာ တစ်လိုက်ရသည့်အခါ အိပ်ယာပေါ်သို့ ပက်လက်လန်လဲကျသွားတတ်ပါ။

စာကလေးတစ်ခုလုံး စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်းတွေနဲ့ပြည့်နေသေးသလို နောင်ရိုးအတွက် အနာတစ်လုံး၊ ဆေးတစ်လုံး။

တစ်ညလုံး အချစ်ပင်လယ်မှာ အတူပျော်ရွှင်စွာကူးခတ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ခွာဖြူကိုချစ်မိသည့်အချစ်က ခိုင်မြဲလွန်းခဲ့ပြီ။

အတွေ့ရော၊ အငွေ့ရော၊ မေတ္တာ၊ သံယောဇဉ်၊ ကရုဏာ ကိလေသာ၊ တဏှာ၊ ရမ္မက် ထည့်ချင်တာတွေအကုန်ထည့် ကမ္ဘာ ပေါ်မှာရှိသမျှချစ်ခြင်းမေတာတို့နှင့် ထုံမွန်းရစ်ပတ်ချစ်ခဲ့ပြီ။ သူ ခွာဖြူကို ဘယ်လိုမှမခွဲခွာနိုင်တော့ပါ။

အခန်းထဲမှာ သိမ်းစရာလည်းဘာမှမယ်မယ်ရရမရှိတာနဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဆွဲ၊ အခန်းတံခါးကိုပိတ်ဖို့ နောင်ရိုးအပြင်ထွက် လိုက်သည်။

အခန်းတံခါးမပိတ်ခင် နှစ်ယောက်အတူ ရွှေလည်တံဆိပ် ချစ်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ ချစ်ရည်လူးခဲ့သည့်အခန်းလေးကို နောင်ရိုး နှင့်စွာကြည့်ဖြစ်သည်။

ထွေးထွေးနှစ်နှစ်၊ မွေးမွေးအစ်အစ်ကောင်မလေးကို သူ အသက်တမျှချစ်မိပြီဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လိုဝန်ခံချက်တွေပေးရမှာလဲ။

အချစ်ရယ်...ဘုမသိ၊ ဘမသိနဲ့ ဘာတွေလျှောက်လုပ်တာ လဲကွာ။ အခန်းတံခါးကိုလျှင်မြန်စွာပိတ်ပြီး သူ အောက်ဆုံးထပ်ထပ် အပြေးအလွှားဆင်းခဲ့သည်။

မိပါဦးမလား။ ခွာဖြူ ဘယ်အချိန်ကထွက်သွားတာလဲ နောင်ရိုးပြန်စဉ်းစားမိသည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက်(၈)နာရီနီး

သူနိုးတာ (၇)နာရီကျော်မှ။ အဲဒီကတည်းက ခွာဖြူကိုမတွေ့တာမဟုတ်ပါလား။ ရေချိုးခန်းထဲကရေသံလိုလိုကြားသဖြင့် သူ ကလေး ရေချိုးနေသည်မှတ်ပြီး သူ့မျက်စိမှိတ်ကာ ဖိပ်ပြန်လုပ်ရင်း မမှခနဲအိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။

အိပ်ယာကလန်နိုးတော့မှ ရေချိုးခန်းထဲပြေးဝင်၊ နောက် ပြန်အထွက်မှာ ခွာဖြူခေါင်းအုံးအောက်က တစ်ဝက်တစ်ပျက်ထွက် နေသည့်စာကို ဖတ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ခွာဖြူရယ်...မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွာ၊ ငါ့ရင်ဘတ် ကြီးတစ်ခုလုံး မီးလိုပူနေပြီ”

သူရူးနှယ် တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုရင်း သူ အောက်ရောက် တော့ မန်နေဂျာဆီတန်းသွားလိုက်၏။ သော့အပ်ရင်း သူ ကသော ကမျောမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမများ တွေ့လိုက်သလားဗျာ၊ ဖြူဖြူမြင့်မြင့်၊ ချောချောနဲ့ ကပြားမလေးလေ”

မန်နေဂျာမှ စဉ်းစားစရာပင်မလို။ ခွာဖြူအလှက ခပ်ရှား ရှားမဟုတ်ပါလား။

“တွေ့တယ်၊ တွေ့တယ်၊ ခင်ဗျားတို့စိတ်ဆိုးနေကြတာလား”

“မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ နားလည်မှုလေးလွဲနေတာပါ။ ပြောမိပြီး သူဘယ်ဘက်ထွက်သွားလဲ ခင်ဗျားသေသေချာချာမြင်ပါတယ်နော်”

“မြင်ပါတယ်ဗျာ၊ အစိမ်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ပါ။ ဒီတည့်နီ ခန်းရှေ့က မြင်းလှည်းတစ်စီးငှားစီးသွားတယ်ဗျ။ ရန်ကုန်ကားဂိတ် လို့ပြောသွားတာပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

နောင်ရိုး ကိုယ့်ကားပေါ်အမြန်ဆုံးတက်ပြီး ရန်ကုန်ကားဂိတ် ဘက်သို့ထွက်ခဲ့၏။

“ဘုရား...ဘုရား...ဘယ်ကားနဲ့ပါသွားပါလိမ့်”

လိုင်းကားနဲ့ပါသွားတာလား။ ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးစီးနဲ့လိုက် သွားလည်းရတာပဲ။ နောင်ရိုး ကားဂိတ်ရောက်တော့ ကားတွေ တစ်စီးမှမရှိတော့ချေ။

ဂိတ်မှူးကိုမေးကြည့်တော့မှ ပက်လက်လန်ရတော့မတတ်။

“ကားတွေဘယ်နှစ်စီးထွက်သွားပြီလဲဗျ”

“မိုးလင်းကတည်းကဆို ခြောက်စီးရှိပြီ။ အဲဒါ လိုင်းကား တွေ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေလည်း ဥဒဟိုသွားနေကြတာပဲ”

ဒီတော့ နောင်ရိုးအလုပ်က ရန်ကုန်ဘက်သို့ အမြန်ဆုံး

လိုက်ဖို့ပဲရှိတော့သည်။ မိုးလင်းကတည်းကသွားသည်ဖြစ်စေ၊ နှစ် နာရီလောက်ကြိုထွက်သွားသည့်လိုင်းကားတွေကို သူမိအောင် လိုက်ရမည်။

လိုင်းကားဆိုတာ ဟိုရပ်၊ ဒီရပ်။ အင်းလေ...ဟိုင်းဝေးကား တွေဟာ သိပ်တော့ရပ်လေ့မရှိပါဘူး။ လမ်းကားဂိတ်တွေမှာနား တုန်း မိအောင်ပဲလိုက်ရတော့မည်။

ဂိတ်မှူးကိုပင်လှည့်မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ နောင်ရိုး ကားကို တရှူးထိုးမောင်းလာတော့သည်။ သူ့မှာ စားရမှန်း၊ သောက်ရမှန်း လည်းမသိပါချေ။

ချစ်ရသူတွေနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကွေ့ကွင်းရသည် ပင် သူ့ရဲ့ဘဝပေးကုသိုလ်လား။ အဓိကကတော့ ခွာဖြူကို သူ လျှော့တွက်မိခဲ့လို့ပါပဲ။ ညကတည်းက ဖြစ်ပျက်ပုံအဆင့်ဆင့်ကို ပြောပြမိလျှင် ခွာဖြူ သူ့ကို ခုလိုထားခဲ့မှာမဟုတ်။

နွေရာသီမို့ ပူပြင်းလှသည့်ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ကမ္ဘာ့ရခရီး သည်ကြီးလို နောင်ရိုး ရင်ပူမောဟိုက်နေမိတော့သည်။

ရန်ကုန်ရောက်သည်အထိ ကားတွေကိုကျော်ဖြတ်လိုက်ကြည့်လိုက်နှင့် နောင်ရိုးမှာ အရှူးကြီးပမာ။

ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ ခွာဖြူ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ မြေလှိုင်းပြီး မိုးပျံလိုက်သည့်နှယ်။ လမ်းခရီးမှာ လမ်းခွဲတွေကလည်း ရှိသဖြင့် ခွာဖြူ ရန်ကုန်သို့သွားသည်ဆိုသည်မှာ မသေချာပါ။ ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဒေသမှာသောင်တင်နေပါသလဲ။

ခွာဖြူဟာ နံနံအမဟုတ်ပေမယ့် ကျားရဲတွေရဲ့လက်မှာ ကျဆုံးသွားရင်ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ရင်မှာ တဆုံးပူရင်း နောင်ဇိုး ရန်ကုန်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ပြီး သူနှင့်အတူဝိုင်းဝန်းရှာကြဖို့ ဝင်းမိုးနှင့်ဘုန်းမြင့်ကိုလည်း အကြောင်းကြားလိုက်၏။ ဖုန်းထဲမှာ နောင်ရိုးအသံကညောင်နာနာ

ချက်ချင်းပင် ဝင်းမိုးရော၊ ဘုန်းမြင့်ပါ သူ့ထံသို့ရောက်လာကြသည်။ အားကိုးရသည့်သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ။

ညဉ့်ခန်းထဲမှာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဆုံဖြစ်ကြ၏။
“အဖြစ်သနစ်တွေလည်းပြောစမ်းပါဦးနောင်ကြီးရယ်”
ဝင်းမိုးအသံက ညဉ့်ခန်းထဲမှာခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်နေသည့် နောင်ရိုးကိုသနားလို့ပါ။

“ငါတို့နှစ်ယောက်တွေကြုံရတဲ့အခက်အခဲတွေက အများကြီးပါကွာ၊ ပြဿနာအားလုံးကိုကျော်ဖြတ်ပြီးမှ ခွာဖြူ ငါ့ကိုအထင်လွဲသွားတယ်”

ခွာဖြူရေးခဲ့သည့်စာကိုပေးလိုက်တော့ ဝင်းမိုးနှင့်ဘုန်းမြင့် တို့နှစ်ယောက်ဖတ်ကြည့်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့ကောင်းကောင်းနားမလည်။

“ဘာတွေလဲကွာ၊ ရှုပ်နေတာပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အခုရေးသလို ညားပြီးပြီလား”

“ညားပြီးပြီ၊ ငါပြောတာလည်းနားထောင်ကြပါဦးကွာ”
နောင်ရိုး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြဿနာအရပ်ရပ်အား အတိုချုံးရှင်းပြလိုက်၏။ သူ့အိမ်မှ ခွာဖြူနှင့်သဘောမတူပုံမှအပြုကာ မန္တလေးသို့ ခွာဖြူအဘိုးအဘွားတွေကိုသွားရှာပုံ၊ ဦးလေးအငယ်အိမ်မှာ သူမကျန်ခဲ့ရပြီး သူ(၇)ရက်တိတိဖျားပုံ၊ နောက်ဆုံး သူလည်း အိမ်ကိုစာတစ်စောင်ရေးထားခဲ့ပြီး ခွာဖြူကို သူဦးလေး

အိမ်မှ မလိမ့်တပတ်နှင့်ခေါ်လာခဲ့ကာ မြင်းခြံမှာတစ်ညဝင်အိမ်ကြောင်း၊ ကံဆိုးချင်တော့ စိမ်းမမယောက်ျားဦးရဲရင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်ရောက်လာပုံ၊ သူလျစ်လျူမရှုနိုင်ဘဲ ဦးရဲရင့်နှင့်သွားတော့ ဆုံကာ စကားပြောပုံ၊ နောက် ခွာဖြူအထင်လွှဲပြီး 'စာထားခဲ့ကာ လူပျောက်သွားပုံတို့ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

သူ့စကားဆုံးတော့ ဘုန်းမြင့်က သူ့ကိုအပြစ်တင်တော့သည်။

“ကိုယ့်မိန်းမထားပြီး ရည်းစားဟောင်းကိစ္စသွားလုံးပန်းတာကိုး၊ ပြီး လုပ်တာကလည်း ခိုးကြောင်ခိုးငှက်နဲ့...”

ဝင်းမိုးကမူ လောလောဆယ် မရှုနိုင်၊ မကယ်နိုင်ဖြစ်နေသည် နောင်ရိုးကို စာနာသံနားဖော်ရပါသည်။

“အပြစ်တွေလည်းတင်မနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ နောင်ကြီးရင်လည်းကြည့်ပါဦး၊ ခုချက်ချင်းပဲ မသာပေါ်မယ့်ပုံ၊ ဒီတော့ သတင်းစာမှာ လူပျောက်ကြော်ငြာမယ်၊ ရဲစခန်းတွေကို အကြောင်းကြားထားမယ်ကွာ၊ မကောင်းဘူးလား၊ ခွာဖြူရုပ်က ထင်းပါတယ် အရပ်ငါးပေခွဲကျော်တယ်၊ သူ့ရုပ်ရည်ကိုပြောပေါ့”

ဝင်းမိုးစကားကို နောင်ရိုးခေါင်းယမ်းပြ၏။

“သတင်းစာကတော့ကြော်ငြာမယ်၊ ခွာဖြူ ရောက်ရာအရပ်

ကပြန်လာပါပေါ့၊ စခန်းတွေတော့ မတိုင်တော့ပါဘူးကွာ၊ သူကလေးမဟုတ်ပါဘူး၊ အမေရိကန်သူပါ၊ မအာ၊ ပါဘူး၊ ပြန်လာတတ်ပါတယ်”

“သူ ရန်ကုန်ပြန်လာတာသေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်၊ ရန်ကုန်ကိုပဲပြန်လာမှာပါ၊ ငါ့ဆီမနေတောင် သူ ရန်ကုန်မှာနေတတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို တို့သုံးယောက် ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့နေရာတွေမှာ ပတ်ရှာကြည့်ကြမယ်၊ သွားရင်းလာရင်းလည်း ရှာမယ်”

နောင်ရိုးမှာ ငေးငေးငူငူ၊ လူက အသည်းနှလုံးတွေပူလောင်ရလွန်းသဖြင့် ထူပူရူးနမ်းချင်နေ၏။

“ကောင်းသလိုသာလုပ်ကြပါတော့ကွာ၊ ငါတော့ ခွာဖြူကို စိတ်လည်းပူတယ်၊ လွမ်းလည်းလွမ်းတယ်ကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဒုက္ခတွေ ဘယ်တော့များမှအဆုံးသတ်ပါ့မလဲ”

“ကဲ...မင်းနားလိုက်ဦး၊ ငါတို့လည်း ညတွင်းချင်းမရှာနိုင်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန်မှစပြီး ရှာကြရင်မကောင်းဘူးလား”

ဘုန်းမြင့်စကားကို ဝင်းမိုးက ကန့်ကွက်သည်။ သူ့အမြင်က တစ်မျိုး။

“ငါတော့ ခုညတွင်းချင်းလည်းရှာချင်တယ်၊ သူ့ခမျာ တည်း

ခိုရာနေရာတွေရှာရဦးမှာမို့ ခုချိန်မှာ လမ်းပေါ်တွေ့ချင်လည်းတွေ့မယ်၊ ကဲ...ထ...ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့နေရာတွေကို လိုက်ရှာကြစို့”

“နေဦးကွ...နောင်ကြီးကြည့်ရတာ တုန်ရီနေတာပဲ၊ မင်းဒီနေ့ ထမင်းစားဖြစ်ရဲ့လား”

နောင်ရိုးပုံစံက ကြေကွဲရလွန်းသဖြင့် ဘာမှမသိတော့သလို

“ကဲ...ကဲ...သူ့ကိုတစ်ခုခုကျွေးဖို့ မွေးဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်၊ သုံးယောက်လည်းခွဲမနေပါနဲ့ကွာ၊ နောင်ရိုးကားမောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကိစ္စတွေများကုန်မယ်၊ ငါ့ကားနဲ့ပဲသွားကြစို့”

ဝင်းမိုးစကားကို အားလုံးလိုက်နာဖြစ်ကြသည်။ တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားရသေးသဖြင့် နောင်ရိုးပုံစံက တုန်ရီမောဟိုက်နေ၏။ ဘုန်းမြင့်မှာ ကရုဏာဒေါသတွေထွက်လိုက်ရသည်ဖြစ်ခြင်း။

“မင်းကွာ...လုပ်လိုက်မှဖြင့် သောက်တလွဲချည်းပဲ၊ မိန်းမဆိုတာ မထိမဲ့မြင်မပြုရဘူးကွာ၊ ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ သူတို့ကိုဖွင့်ပြောရမယ်၊ တိုင်ပင်ရမယ်၊ ခုတော့ မင်းဒိုင်လျှို့လိုက်တာ ပြဿနာတွေတက်ကုန်ပြီ”

ဝင်းမိုး၏ကားပေါ်မှာ သုံးယောက်သားမျက်လုံးများက လမ်းပေါ်၊ လမ်းဘေးလျှောက်ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ စတိုင်ကျကျကောင်မလေးတွေမြင်လျှင် ခွာဖြူလားထင်မိ၏။ မကြာမီ

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာ၏။

“ဒီဆိုင်ကောင်းတယ်၊ ဂီလာနကိုကျွေးကြ၊ မွေးကြ၊ အားဖြည့်ပေးကြဦးစို့”

“ငါဘာမှမစားချင်ပါဘူးကွာ၊ ခွာဖြူကိုပဲ အမြန်ဆုံးပြန်တွေ့ချင်တယ်၊ ငါ့ရင်တွေ မီးလိုပူနေပြီ”

“မရဘူးကိုယ့်လူ၊ စားကိုစားရမှဖြစ်မယ်၊ မင်းဖျားပြီးတာလည်း မကြာသေးဘူး၊ မြင်းခြံနဲ့ရန်ကုန် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းရောက်လာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရတယ်”

နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှမငြင်းနိုင်သဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ သူဆင်းရသည်။ ဝင်းမိုးနှင့်ဘုန်းမြင့်စီစဉ်ပေးသမျှ သူ့မှာ စားရသောက်ရပြန်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်စီနှင့် မုန့်တစ်ချပ်စီ။

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ စုံတွဲတစ်တွဲဝင်လာသဖြင့် သူတို့သုံးယောက် လှမ်းကြည့်မိ၏။

“ဟင်...”

ဘူပရဒတ်ပါလား။ ထွားကြိုင်းသောအရပ်အမောင်းနှင့် စတိုင်ကျကျကပုံစံ။ သူနှင့်ပါလာသောမိန်းကလေးကို သူတို့ဖြူးပြုကြည့်ကြပြန်သည်။

ကုလားမလေးတွေလိုဆာရီနှင့်။ ခေါင်းမြီးခြုံထားသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိရ။ အရပ်အမောင်းကတော့ ရှည်ရှည် သွယ်သွယ်။ ခွာဖြူလို။

စောစောက ပျော့ခွေပုံကျတော့မည့်နောင်ရိုး၏ရုပ်က ယခု ကျ ထိကရုန်းပင်လိုပြန်ကားလာ၏။

“ငါသွားမေးမယ်။ ခေါင်းမြီးခြုံဖွင့်ကြည့်မယ်ကွာ၊ ခွာဖြူ ဆိုရင် အတင်းဆွဲခေါ်မယ်”

နောင်ရိုး ထိုင်ရာမှထရပ်မည်ပြင်လျှင် ဝင်းမိုးနှင့်ဘုန်းမြင့် ရအောင်ဆွဲထားရ၏။

“ရမ်းမလုပ်နဲ့နောင်ကြီး၊ ခွာဖြူမဟုတ်ရင် ပြဿနာတက် သွားမယ်။ လူတွေရှေ့မှာရမ်းကားသလိုဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ပါဦး”

“ငါမခံစားနိုင်တော့ဘူးကွာ၊ သေတော့မယ်”

“နေပါဦးကွာ၊ ခဏလေး...”

သုံးယောက်သား ရုန်းရင်းဆန်ခတ်အနည်းငယ်ပြစ်သွားလျှင် ဘူပရာဒတ် သူတို့ကိုလှမ်းမြင်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် မှာကြားထားသည်များကိုမစားသောက်တော့

ဦး သူ့ကောင်မလေး၏လက်ကိုဆွဲပြီး ဘူပရာဒတ် ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

နောင်ရိုး ဘာမှမတွေးနိုင်တော့။ ဆိုင်ထဲမှ အပြေးတစ်ပိုင်း ခြေလှမ်းနှင့် ဘူပရာဒတ်၏နောက်သို့လိုက်လေ၏။

“ဟာကွာ...အရေးထဲ”

ညဦးပိုင်းမို့ ဆိုင်ထဲမှာလူကျနေသဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေရသော ကြောင့် နောင်ရိုးဆိုင်ပြင်သို့ရောက်သောအခါ ဘူပရာဒတ်တို့၏ ကားထွက်သွားပေပြီ။

နောင်ရိုး အရူးမီးဝိုင်းဟန်နှင့် ခုန်ပေါက်နေစဉ် ဘုန်းမြင့်နှင့် ဝင်းမိုး ဆိုင်ထဲမှ ငွေရှင်းပြီးထွက်လာသဖြင့် ကားနှင့်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် ညဦးပိုင်း ရှုပ်ထွေးလှသည့်ယာဉ်ကြောထဲ ဘူပရာ ဒတ်က သူတို့ကို စော့တာပင်လုပ်ပြသွားပေဦးမည်လေ။

အခန်း(၂၀)

ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်ထိ သုံးယောက်သား ကားတစ်စီး ဖြင့်လျှောက်ရှာနေကြရာမှ နောက်ဆုံး ဘုန်းမြင့်နှင့်ဝင်းမိုးက နောင်ရိုးကိုချော့မော့ပြီး အိမ်သို့ပြန်ပို့ကြသည်။

“နောက်နေ့မှဆက်ရှာပါသူငယ်ချင်းရာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် တော့ တို့သတင်းစာကလည်းကြော်ငြာထည့်မယ်၊ လိုက်လည်း ရှာပေးပါ့မယ်၊ ဒီနေ့တော့ နားလိုက်ပါဦးနော်”

“ငါမနားချင်ဘူးကွာ၊ မင်းတို့နားချင်နားကြ၊ ခွာဖြူကို ငါ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ မင်းတို့ဘာသိလဲ၊ ဘူပရာဒတ်က လူကုန်ကူး တဲ့လူကြီးကွ၊ ခွာဖြူကို ရောင်းစားပစ်မှာ၊ ငါမခံစားနိုင်ဘူး”

နောင်ရိုး အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲဆူညံနေသဖြင့် နှစ်ယောက် သား အိမ်ထဲသို့အတင်းဆွဲသွင်းကြရသည်။ ဘုန်းမြင့်က မျက်ရိမ် ပြသဖြင့် ဝင်းမိုး သူ့ကို အိပ်ဆေးပေးဖို့နားလည်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကဲ...နောင်ကြီးရာ...ဒီလောက်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ ခွာဖြူ လည်း ဘူပရာဒတ်ဘာကောင်ဆိုတာသိပါတယ်၊ သူ ရုန်းထွက် သာနိုင်မှာပါ၊ မင်းခဏတော့အိပ်လိုက်ပါကွာ...နော်...ဝင်းမိုးရေ... အားဆေးလေးတစ်လုံးလောက် ဒီကောင်ကြီးကို လုပ်ပေးလိုက်ပါ ဦးကွာ၊ သူ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ”

“ငါမအိပ်ချင်ဘူး၊ အိပ်ပျော်မသွားချင်ဘူး၊ မင်းတို့ဆေးတွေ ဝါသောကပရိဒေဝကို မကျော်လွှားနိုင်ပါဘူးကွာ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံး နောင်ရိုးကို အားဆေးတစ်လုံး သိုးပေးခဲ့ပြီး သူတို့အိမ်ပြန်သွားကြတော့သည်။ နောင်ရိုးအနားမှာ အစောင့်မထားနိုင်ခဲ့သဖြင့် နောက်ဆံတင်ငင်နှင့် သူတို့ပြန်သွား ခုလေသည်။

ဝင်းမိုးဘာဆေးတွေထိုးပစ်ခဲ့သလဲ။ လူက လေးလံလာပေမယ့် ခြံတံခါးပိတ်ဖို့၊ အိမ်တံခါးပိတ်ဖို့ နောင်ရိုး ဒဏ်ဒဏ်နှင့်ထရပ်ပြီး ခြံဝသို့လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြ၏။

ခြံတံခါးပိတ်ပြီး သူ နောက်ဘက်သို့လှည့်လိုက်လျှင် အရိပ်တစ်ခုခုကိုတွေ့လိုက်သလိုလို။ ခွာဖြူများလား။ အို...ငါ့စိတ်တွေဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။

ငါ့ရှူးတော့မှာလား။ ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း သူ အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြီး အိမ်တံခါးပိတ်လိုက်၏။ နောက် အားဆေး။ အိမ်ဆေးတွေကြောင့် လေးလံလာသည့်ခြေထောက်များကို အနိုင်နိုင်သယ်ရင်း သူ အိပ်ယာသို့သွားလေသည်။

အလို.....သူ့အိမ်ခန်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက်နေသလို။

“သူ့ခိုးလားဟေ့၊ ဘယ်အချိန်ဝင်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုသတ်တာသွားပေတော့၊ ငါဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး”

ရှူးရှူးမိုက်မိုက်နှင့်ပင် အိမ်ခန်းထဲသို့ သူ့စွတ်ဝင်သွားလျှင် သူ့အိပ်ယာပေါ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ လေးလံလာသည့် မှက်လုံးများကို အလန့်တကြားဖွင့်ကြည့်ပြီး ကပ်သွားမိလျှင် အိပ်ယာပေါ်မှကောင်မလေးက ငုတ်ခနဲထထိုင်လိုက်၏။

“ခွာဖြူ...”

ကမ္ဘာအဆက်ဆက်က တမ်းတမွတ်သိပ်မှုနှင့် သူ့အော်ဟစ်ထိုက်ပြီး ခွာဖြူထံပြေးသွားပွေ့ဖက်လိုက်ပုံမှာ လေထက်ပင်မြန်နေ၏။

စောစောက ရီဝေထုံထိုင်းမှုတွေ လုံးဝပပျောက်၊ လန်းဆန်းသွားပြီး သူ့မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျလာလျှင် ခွာဖြူက သူ့ကို ကြင်နာစွာပြန်လည်ပွေ့ဖက်ထား၏။

“ကိုရယ်...ကို့သူငယ်ချင်းတွေကို ရှင်းပြနေတာတွေ ခွာဖြူကြားရတယ်၊ ခွာဖြူ ကိုယ့်အထင်နဲ့ကိုယ် အရမ်းစွတ်လုပ်မိတာ နှင့်လွတ်ပါနော်”

“ချစ်ရယ်...ကို ရှူးတော့မလို့သိရဲ့လား၊ မင်းကို ရှူးမတတ်စွပ်ရတာပါကလေးရယ်”

ခွာဖြူကိုယ်လုံးလေးကို တုန်ခါစွာပွေ့ဖက်ယုယရင်း နောင်ဦး
ကြေကွဲနေလျှင် ခွာဖြူ အသက်တမျှ ကြင်နာသနားသွားရလိမ့်။

“ကို့အိမ်ထဲကို ခွာဖြူဘယ်လိုရောက်နေတာလဲဟင်”

“ကို့ကိုမခွဲနိုင်လို့ အလွမ်းပြေလာကြည့်တာပါ။ အဲဒီတုန်းက
ကို့သူငယ်ချင်းတွေရောက်လာပြီး ကိုရှင်းပြနေတာတွေ ခွာဖြူ
ကြားနေရတယ်လေ။ ကိုတို့အပြင်ပြန်ထွက်သွားတော့ ခွာဖြူ
အိမ်ထဲခိုးဝင်နေလိုက်တာ၊ ကြာလိုက်တာကွာ”

ခွာဖြူစကားကိုကြားရလျှင် နောင်ရိုး ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ပိတ်
ရိုက်လိုက်၏။

“အဲဒါ ခွာဖြူကိုထွက်ရှာတာကွာ၊ ဘူပရာဒတ်ကြီးကိုတွေ့
လို့တောင် သူ့ဘေးကကုလားမကို ခွာဖြူမှတ်ပြီး လိုက်လိုက်ရတာ
ကိုယ့်မှာရှူးမတတ်ပါပဲအချစ်ရယ်၊ တကယ်ပဲရက်စက်တယ်ကွာ၊
ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်ချစ်နေတဲ့ယောက်ျားကိုများ အထင်လွဲဖြစ်
အောင်လွဲ၊ ထားဖြစ်အောင်ထားသွားတဲ့ကောင်မလေးကို ဒီည
ကောင်းကောင်းဒဏ်ခတ်ရမယ်”

ချစ်သူလေးကိုပြန်တွေ့ပြီမို့ နောင်ရိုးရင်မှာ ပိတ်တွေနှင့်
ကြည်နူးပျော်ရွှင်လာခဲ့ပေပြီ။

ခွာဖြူကိုပွေ့ဖက်ပြီး အိပ်ယာပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူလဲ

လျောင်းဖို့ပြင်ဆင်လိုက်လျှင် ခွာဖြူ သူ့ကို မချီမချည်ပြီးလေးနှင့်
ကတိတောင်းလေ၏။

“ဒီတစ်ညပဲဒဏ်ခတ်ရမှာနော်၊ ကတိ...ကတိ...ကိုယ့်ကတိ
ကိုယ်တည်...”

“ဟာ...မရဘူး၊ မရဘူး၊ ဒဏ်ရာကပြင်းတော့ ဒဏ်ခတ်
တာ တစ်ရက်နဲ့ဘယ်ကျေမလဲကွာ၊ တစ်သက်လုံးဒဏ်ခတ်ရမှ
ကျေမှာပေါ့”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ...ဒါဆို ခွာဖြူ မာမို့ဆိပ်ပြန်ပြေးလိုက်
တော့မယ်”

ချစ်စရာကပြားမလေး၏ မြန်မာဆန်ဆန်မူမူခွဲသံလေးကိုကြား
လိုက်ရလျှင် နောင်ရိုးမှာ အရည်ပျော်ရုံတင်မက အမှုန့်ပင်ဖြစ်လု
မတတ်။

“အလကားနောက်တာပါအချစ်ရယ်၊ ကိုတို့မြန်မာလူမျိုး
တွေဟာ မိန်းမကိုရှိသေချစ်မြတ်နိုးတဲ့နေရာမှာ စံနမူနာပါပဲ၊ စကား
ပုံတွေတောင်ရှိသေး...ဘာတဲ့...မိန်းမရှိသေ အသက်ရှည်တဲ့ မိန်းမ
ရှိခိုး သွားမကျိုးတဲ့၊ တစ်သက်လုံး ရှိရှိသေသေ ရှိခိုးဦးချပေါင်းဖက်
ကြင်နာသွားမှာပါနော်...နော်...”

ပြောရင်းမှ နောင်ရိုး၏လက်တစ်ဖက်က ခွာဖြူကိုပွေ့ဖတ်
ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က မီးခလုတ်ကိုလှမ်းပိတ်လိုက်သည်။
သို့သော်...

သဘာဝလရောင်၏အလင်းနှင့်ပင် အခန်းလေးထဲမှာ
ချစ်သူ နှစ်ဦး၏ရုပ်သွင်က ရွန်းလဲ့လင်းဖြာနေလေတော့သည်။

ကြယ်စင်မှုူး